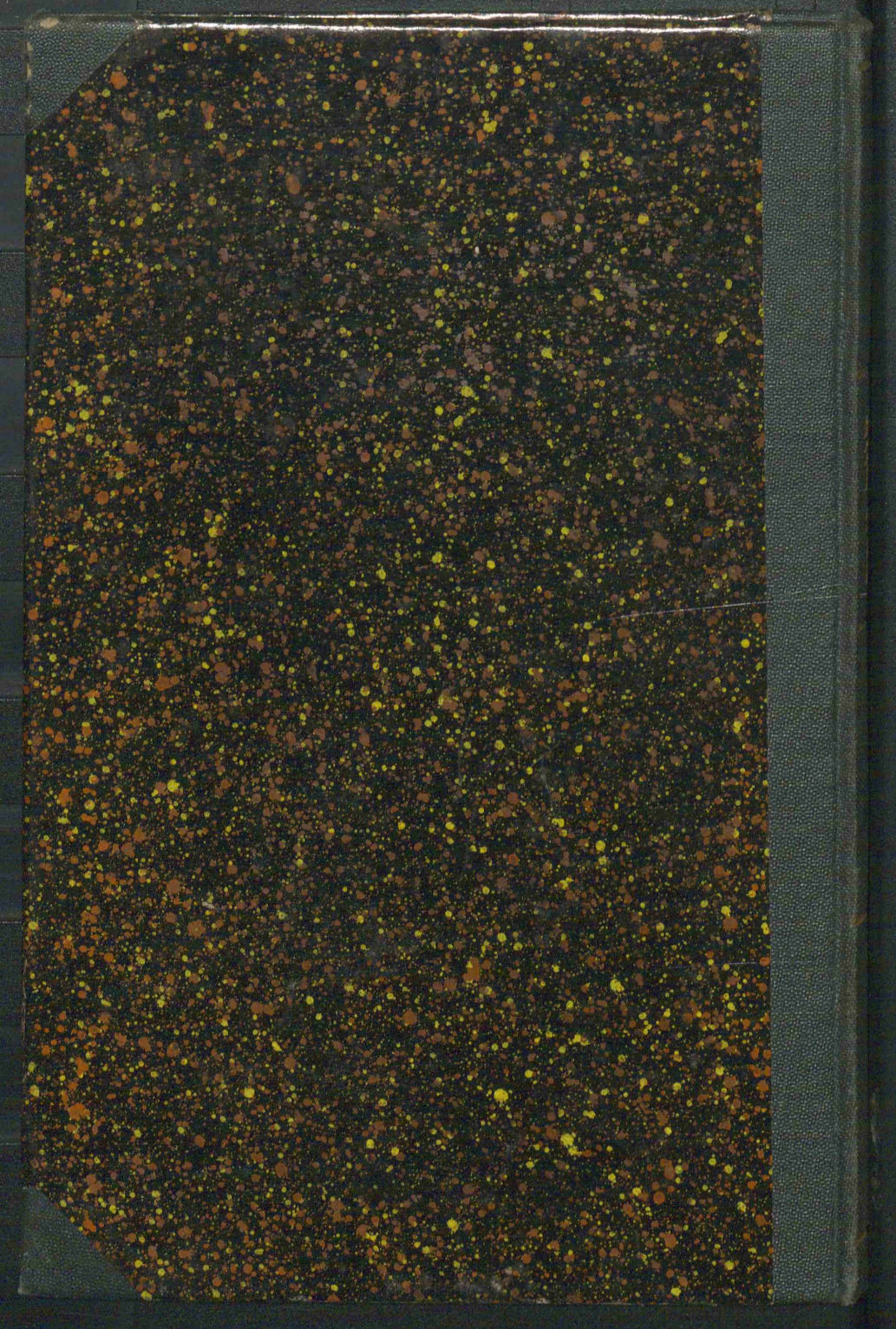

B

358.

古今圖書集成

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 358.

ספר

כיום יאיר

אור חדש בעצות נפלאות הוא. יחפש את אגדות רז"ל
בגרות האמונה והפילוסופיא. בדרך מליצת השיר. כרצון
הרמב"ם ומוקיריו. גם על פי שיטת בעל המאמר עצמו.
הגבה למעלה. מאד נעלה. בישועת ה' אחר העמל ויגיעה
בכל מאמר

אני הצעיר

יחיאל יהודה לעווניזאהן

מווילנא בלא"א אדם כשר וישר מו"ה יצחק משה
זלה"ה נצר מגזע הגאון החסיד בעל סדר הדורות זצ"ל.

Handwritten signature

בערלין

בדפוס האדון יוליוס זיטמענפעלד

שנת תר"כ"ה לפ"ק

כיום יאיר

כחשיכה כאורה כי אתה קנית כליותי
חסכיני בבטן אמי אודך על כי נודאות נפלאתי
נפלאים מעשיך

להודיע! שאינני מרשה לשום בן אדם להדפיסו בלתי רשותי,
חוץ מיו"ח הי"ז.

הספר מדבר. לכבוד אבי המחבר.

הנה בקרא בקראתי ופי אפי הונחזר צטס כיו"ם יאר לוען ארנוו
צר"ם זכרון נפס אציו החו"כ איס תס ויטר ירא וחרד לדבר ה'
הונחו יוסף ונפה זללה"ה. ולתת לו כבוד וזכרה כונשפע צן לאציו. אף
כי שלא השאיר אציו אחריו כ"א אותו לצדו. לזאת הנכי נודיע נאונכה
פה צטער עירי לכל אשר ישא את שווי על שפתיו כי טס אציו הונחזר
צקרציו. להיות כבוד יוסף ונפה יאר צג"ע צעלנא דקשוע:

גם נהיות הרפתקאות דעדו על איפי הונחזר צאשר רצת לררוהו
ונעוריו לא יוכל להוליא את כל חידושיו לאור עולם. ע"כ ישלחי
עתה אך אותי לצדי. לשוע צארץ. ולצטר לך צקהל היושבים לפני ה'
ואוהבים. ואוונ. הנכי שלחני אל תירא צטח צה' הודיע כונתך כי להרים
קנן אגדות רז"ל תאוהך והוא יהיה צצרתך וישועתך. גם לי ספרך אשר
כוננת כיום יאר:

אגרת ונעה תהלה. נהרב הונחו"ג הלדיק הונפורס צחורתו ויראתו
כנוהר"ר דוד רעגענשבורג אצ"ד צק"ק טאל:

יהודה יודך אחיך. כי עליית צסלס החכמה. ואל גן התצונה ואלגת
רז"ל הקדושים ירדה. ארית וור האוננה עם צטווי הנוסר
ונערוגות ונעס ונעעי קדש. רצות עשית טפחת ורצית לגלות טפה ונשולי
ונעיל הכבוד הפרוש על דצריהם הקדושים. לונסך ונצדיל צינינו וצין אור
החכמה וטווש התצונה הונצרת צכח רצ צטווי ונעל אגדתם. כי עלרת
צכח טכלך הזך ילהר ושונן חורק הנווסר. להלהיר ולהאיר עיני חסיכים
וכו'. והנה טענותי ונעע לרי ונעע דצט ונפרי חידושך ויאורו עיני וחמי
רוחי. ע"כ כצד אכצדך ידידי וידיד נפשות הדורשים כבוד התורה. ויקר
תפארת חכוננו הק'. כי לך ידיד נפשי הרצ הונפלג י"א איש רצ תצונה.
זך הרעיון ונוהר"ר יחיאל יהודה ירות כבוד והוד כי קלעת צמילי טכלך
אל ונערת כוננת חז"ל ועלתם הענוקה צונקונו' רצות ודלית פניני ווסרס
הנחוקי' ויט חכונתם. ואצטר צקהל עדתי. כי ספרך היקר ככון להדפיסו
ולקפילו צישראל. לונען ינודו דעה את ה' ע"פ דרך האונת אשר הורו
לכו חז"ל הק' אשר היו עינים לנו ונאז היינו לגוי קדוש. הנודר לכבוד
התורה ושוחריה יוס ה' כ"ט אייר שנת תצרך לפ"ק:

פה טאל נאס דוד רעגענשבורג החו"ם.

דברי תהלה

מהרבנים הגאונים ראשי ישראל וזקניו המפורסמים בתורתם

ויראתם. הי"ו:

אמנם כן הוא אשר ידוע לשער צת עמינו היא קהלתנו הנופוארה ה' יכונניה. אשר אין זה ההגתי ונודתי לצוא צויליות עצור ונחצר ספרים. עצור דיקולי ופסורי דאסתכחת צהו. אזל אין לנודין וון הכללות ואין דכין אפסר ונשאי אפסר. וציותר אשר דצר חסוצ קוצע צרכה לפ' דצרי הז"ל. וצתוכס כצוד הרצ הנופלג וו"ה יחיאל יהודא ונפה. אשר ונשוניא קא זכו ליה צהעדפא יתירא צציאורי אגדות הז"ל ע"פ יקודי תו"הק ועקרי האמונה. וכצר יש לו כתצי תעודה ונרצבי גדולי דורנו אשר נמשכין צצירי תהלות ונעלת הכ"ל צציאורי אגדות ורצת שנועה לה אזני צציאוריו ונחז"ל. וחסלו להוליא לאור חיבורו על אגדות רז"ל. ונלזה רצה לקעדו ולקסוכו לכצוד תו"הק ולוונליה. וצל"כ אקצל גם כן חיבורו אחר שילא ונהדפוס. ע"פ הנוחיר אשר יוסת עליו. ועיכנו תחזינה ירושלים. וזה שאכן. אוהל צל ילעון. כחפץ כלל אחצ"י. וכחפץ עצד לעצדי הקצ"ה הכאונים. ח"י ונחם אז תרכא לפ"ק:

זלמן זאב צהרצ הג' ווהרי"ף זללה"ה

נ"מ דמתא ווילנא ונ"ך.

גם אנכי אקבל ספר אחד כשילא ונהדפוס. ילחק שיכווינטער ונ"ך.
גם אנכי אקבל ספר אחד כשילא ונהדפוס. ונרדכי אליעזר קאוונער.
גם אנכי אקבל עקסענופלחר א' כשילא ונהדפוס. יעקב צרי"ע.
גם אנכי אקבל ספר אחד אר"ה. צניוין ונרדכי צהרצ הנוכח זללה"ה.

דין כל יקר ראתה עיכנו. גם שנועה אזיכנו. ונהנופלג ושכון דוצר דצר על אפניו. ודולה ונים ענוקים ונוחאורי הז"ל. הרצ וו"ה יחיאל יהודה כר"י צה"ר יוסף ונקה ז"ל כלר ונגזע הגאון החסיד צעל קדר הדורות. ונושורש ונופלגי תורה הנופורקוים. אשר ככרים לי היעצ אשר ידיהם רצ להם

להם צגפ"ה. צאגדות. ווודרשים. והנה הרב נו"ה יחיאל יהודא הכ"ל
 ונילא ידו לירות זכונות אגזות ווודרשי רז"ל לצאר דצריהם ע"פ יסודו
 שיקדו לנו אצות העולם צהשכלה גדולה. וכבר הסכימו ע"י גדולי זונכיו
 ונוודיות וואלין ורייקין וכו'. לזאת כן אנכי וכו' שיזכרו ה' להוליא דצרו
 לאורה להציאם לצית הדפוס. לחלקם ציעק. ולהפילם צישראל. ואנכי
 ג"כ צל"כ אקבל קפר אחד אי"ה כשילא ווהדפוס. וואת הוועתי. ונסתפס
 לעושי ונזוה או"כ וידידס כנפסס. ונפס תדרסס לכל עוצ קלה.

נאום אלי' גאלדבערג חונה פה ק"ק צאצראקא.

גם אנכי אקבל קפר אחד אי"ה כשילא וונוכצש הדפוס. ונתי ד"ק צכדי
 להיות צתווכי הרב הכ"ל שויליא ונחשצתו ונכח אל הפועל וצאתי עה"ח
 זיין כיסן תרכ"א לפ"ק. הלל צונו"ה וואיר ז"ל הלוי. ונ"ץ דפק"ק צ' יע"א.

איקלע לאתרין הרב הנופלב נו"ה יחיאל יהודא כין וככד להגאון צעל
 קדר הדורות. וראיתי כי פוניה ונוכלל רצוצין ליישר לצנות עם
 צ"י לדרך התורה ונולת דצרים הקרוצים לפשוטו של תורה צספרו
 שצידו. ע"כ עתירתי וצקשתי לקרצו ולתווכו צעסק הדפסת חיבורו.
 וצבלות ה' כאשר יזכרו ה' להוליאו לאורה אקבל אי"ה צל"כ קפר אחד
 ואשלים לו כפי הנוקח אשר יושת. א"ד הוודצר לכצוד התורה. וצאתי
 עה"ח אי' כ"ד סיון תרכ"א לפ"ק.

נאום יצחק אלהן החונה פה ק"ק נאוואארדאק.

(הוא הגאון המפורסם הוע"ה צעל נח"ס צאר יצחק על שו"ת)

איקלע לאתרין הרב הנופלב נו"ה יחיאל יהודא כר"י שלטלת היוחסין
 כלל ונגזע הגאון החסיד צעל קדר הדורות. אתא לכאן וקפרו
 צידו. יפה חידש צוילי דאגדתא. ודולה ויס עמוקים וודצרי חז"ל. ע"כ
 צקשתי לקבל חיבוריו כי ינולאו צס נחת. ואנכי גם כן צל"כ אי"ה אקבל
 קפרו כשילא וצית הדפוס. וווצעחווי על אחצ"י שיתעוררו להיות צעוזרו
 וכו' א"ד הוודצר לכצוד התורה. קעניגצצערב תונו התרכ"צ לילירה.

יעקב צבי מעקלענבורג

(הוא גאון צבי ישראל צענו"ס הכחצ והקבלה)

דברי תהלה

יען כי ראה ראיתי כל גאוני הדור ונעידים על הרצ וכו' כוונה"ר יחיאל יהודה כ"י ונהללים ונפארים אותו. וגם שונעתי ונפיו דברים עמוקים ועתיקים. גם אני הולך בעקבותיהם. ונצקס אני ונחת אחצ"י לקבל חיצוריו כי יונלאו נחת. דברי החותם יום כ"ט תשרי תרכ"ג לפ"ק.

נאום צמח צא"ח נו"ה ונתח"י זללה"ה

(אב"ד בק"ק זאגער חדש.)

מחכמי ורבני וגאוני עוב"י תונים יע"א ה' ישמרם ויחיהם.

הן כל יקר ראתה עינינו. גם שונעה אזנינו. ונהווסלב ושכון דוכס עוז דובר דבר על אפכו ודולה וניס עמוקים ונואנורי חכמינו ז"ל כין וכד לאדוכינו הגאון בעל סדר הדורות הרצ הכולל ווהר"ר יחיאל יהודה בן הר' יוסף ונשה אשר ונילא ידו לירות זכוות אגדות חז"ל לזאר דצריהס ע"פ יסודות סיקדו לכו אצות העולם זהשכלה גדולה וכצר הסכימו ע"י גאוני הזמן ונודיכות אשכנז לזאת גם אכחו כשפוך את שיחתו להיות צתווכי כפשו שיזכהו השס להוליא דצרו לאורה להציאם לצית הדפוס לחלקס ציעקז ולהפילס צישראל וצפרע שכל סצת צואו לודיכות רחוקה לנען הרפא ונוחלתו וכל הנוסייעו יעזר ויצוך לצותיס וילליח שצעתיס כחפץ הונעתי"י לכבוד תו"הק ונלותיה הכאוני" ודצרי" ונצרכי" צסלוס רצ פה עוב"י תונים יע"א ח"י ונחס אז סכת הסרכ"ג.

אני הח"ו בגוספנקא דמלכא הלעיר נתן בורג"יל ס"ט

ע"ה אברהם הכהן יצחקי ס"ט

הלעיר שלום חי בשמוט סילט"א

הלעיר משה פיתוסי ס"ט

הלעיר אהרן הכהן מנוגי' ס"ט

הלעיר אברהם חג'אני' ס"ט

הלעיר שלמה ס"ט

הקדמת המחבר

אמר יחיאל יהודה בן א"ח אדם כשר וישר הונח יוסף ונשה זלה"ה. הן אונת כי ונעורי החלה לפעם צי רוח התשוקה להתצונן ולעמוד באגדו' רז"ל. בהנחות עיוכים פילוסופים יראי ה'. ויהי כי כדפתי ונגרזתי ונגדולי הוניעות והוכרתי לזקק טרף חוקי צונקחים. ותדע צעיני ההשגחה הפרטית על צלותי יוני צחירי ההולכות כאניות אצה צלי פנות להוליא הכח אל הפועל. ותלו על כל מערכי הקצות שלא ישועווי ווכל לך יוניעווי ויהי כן. צעת ההיא צצתי צרוח עוז להפוך ידי ונחשצתי אך באגדות ונודקטים. אז הונעיר ית' עלי גשוני הצנה צכמה אגדות רז"ל עד שצצתי ת"ל חצור גדול הכמות ואיכות שזה קפתי ביום יאיר ונחליו ילא. יש ונהם עפ"י טיעת צעל הונאור עלונו ונו"א. ויש ונהם צדך ונלית פואיעו כנו שאור הרוצ"ס זל"ל (וור"כ וי"ג ח"ג) זה לקורו נחלקו צני האדם צדכשות לשני חלקים האחד ידוע שהם ציאור ענין הכחוצ ונלחם ונחגצו לאונת הדכשות ולשונרם וטונשפטם כדינים הונקוצלים. והשנית. ונזה אונת ויחשצם לשחוק אחר שהוא ונצואר כגלה שאין זה ענין הכחוצ. ולא הצניה אחת ונשתי הכחות שהם על לך ונלית השיכ. אשר התפרסם דרכה צונן ההוא. ע"כ. והנה להפיק לערי וסיחי צוניעתי להוליא לאור החצור שהזכרתי אונתי לאונר. צישועת ה' תכנתי קפר קלם התורה. באגדות רז"ל הסתוונות. יגיד תעלוונות. ולחין תצוכות ירצה תעלוונות. ונפני חוקר ופוקר לא ירא. ראוהו שרי תורה ויאשרוהו. חכונים ויראים ויהללוהו. כל שונעי אונרו יקרוהו. וצבלי כסף קדונוהו. ויהי צחלותי כקעתי לקיסינגין הידוע. הדפקתו כהיה עלי וננוע. הכסף הולחתי וכרפאתי. והצנחתי לא ונלחתי. ועתה חידושי זכוחי' זכוחי'. וגם כדחים. גם רעיונותי כצוכים. ונאונת אינם כולחים. ונאל לצי ונרה. וני הדעה יחצרו

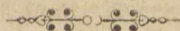
הקדמות המחבר

גם רוחי קרה. כסילות כל ירהבו. אליך ה' נפשי נודרת. אל תעשה לאל
ספרתי כל תהי נעדרת. הושיעה כל ונועל:

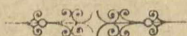
ואתם קוראים ככזים. שפנוי כלדק ותשפטו זרחוים. הלל אתם
ידעתם וי"ש רז"ל (ע"ד הנלילה) וידגו לרוז בקרב הארץ כדגים
שזים וויים עזים שנתענגים אפילו זגיפה אחת הננוטרת ונועל. ככה
נתזרכו ז"י עם היותם זעלום זים התורה והנלות. ישמחו זחידוש קטן
זתורה וכל זולתם. גם וי"ש רז"ל אין וזיחיין אותו וכו'. וקום הכיחו לו
וכו'. אף כי זדזרי אגדות ז"ל שהורד כזודם וואל. ותעלולים יתלוללו
זם. טע"כ וולוה רזה לעשות סכר לפי דוזרי טקר ועתק. ולהראות כי לא
יזינו אל פעולות ה' אלו האגדות (זטס ריז"ל). לזען יחו ויזשו. יזשו
ויזשו. והנאותיים יוסיפו לשמוח זה' וזדזרי רז"ל הקדושים:

ועתה ה' אליך אשא עיני. קבל כל לריח כיחוח את ונחת ספרתי זה.
כזקריז ונחה קטנה זכוכת הלז. האר פכיך אליו לחן ולחסד
זעיני כל קוראיו וזוועיו. ויחיר כיוס. **כיום יאיר**. גם על נפשי אחתקן
זכני והקנוני. ולארץ וולדתי תוליכני. ואת זני יחידי אור עיני תדאני.
ולגדלו על זרכי התורה והיראה תזכני. וזאורך יוים וטכיס זנוז וחסד
תזרכנו. זרחוים גדולים הענוידכו ותחייכו:

המחבר

כיום יאיר

אמר רצין בר רב אדא אומר רבי ילחק ויכין שהקצ"ה וולוי צצ"הככ
שכאוי' אלהים כלצ בעדת אל (ת' פ"ג) וויכין לעשרה שותפללין
ששכינה שרויה עוהס שכאור אלהים כלצ בעדת אל וויכין לג' שיושצין
צדין ששכינה עוהס שכאור צקרצ אלהים ישפוע וכו' וויכין אפילו אחד
שיושצ ועוסק צתורה ששכינה עווי שכאור צכל הוקוס אשר אזכיר את
שווי אצוא אליך וצרכתיך (שמות כ'). וואחר דתלתא עשרה וויצעי'א.
עשרה קדווא שכינה ואתי'א. תלתא עד דיתבי עכ"ל (לשון רש"י ז"ל כלצ
וועיקרא וטעווע) (צרכות דף ר')

הגה צל ידוה הקור' שרש"י ז"ל הוליא העכין של " הוותפללין ששכינה
עוהס וודקדוק וולה כלצ כי נהפוך הוא שציוכי פועל הוא אך
כלצ צפתח הוא לשעצר כוודע. אלצ כיון לדצרי ר' ילחק זה בעלמו
צווד"ר ריש פ' וירא עוונד אין כתיב כאן אלצ כלצ אעינווס (פירשוהו
רש"י והערוך ווכן ווונתין על חצירו) כווד"א וכלצת על הלור (שמות
ל"ג) ויתילצו צתחיתת הסר (שמות י"ט) כווי שכאור והיה ערס יקראו
ואכי לענה ע"כ. ווזה הוכיח רש"י ז"ל שכלצ וועיקרא ווטעווע כי על כן
לא כתיב עוונד וידעת כי רז"ל ישתושו תויד צלשון שכינה צווקוס
ההשגחה לפי כח הוקצל כדעת וואורי אור החכונה עיין צספר שוויס
חדשים צקופו לראות כל ווצלרי רחיותיו ע"ז וכן כתב ה' צעל כודע
ציהודא צשו"ת צו"א וזהו שפתגן כונת דצרי רבי ילחק אלה האוור
שההשגחה חופפת תויד צווקוונות הווקודקות כווי צתי כנסיות ועשרה
הוותפללין שכינה עוהס שיש להם כח הכנה לקצל קדושת ההשגחה
יכתן למו וושאלותם ערס יקראו כוואור ר' ילחק צוודרש הכ"ל ווהוכחת
כלצ שפירשו ע"ד"הכ והיה ערס יקראו ואכי לענה וגוור ככ"ל. וזה
הדצר פירשוהו ז"ל בעלנוס צאורס עשרה קדווא שכינה ואתי'א סיררו
השגחת היסועה ווורוס ערס יקראו רק וועת אשר כתמו את לצס
להתפלל

כיום יאיר

להתפלל בקצולם לפניו ית' וככה הוא בשלטה שיושגין צדין ששכינה עומה שירלו לוור ההשגחה דבקה צם כל יעו צעווק מושג המוספט כאז"ל (צו' סנהדרין פ"א) וזכין לדיין שלא יאור וזה לי בלעז הזה ת"ל ועוכם צדצ המוספט (וע"ש צפ"י מורכ"א זל"ל) וכן הוא באיש אחד העוקק צחורה הגם שלא יצרר צשפתיו את למודיו המועיל מאד להצין הלמוד. עכ"ז השגחת ישועת ה' עמו להצינכהו אומיתת כווכת הלמוד שעוקק צה. וכמו שפירש המורכ"א ז"ל (צווס' קוטה) איש ואשה שכינה ציניהם שירלו לוור כי עזר השגחת והללחת ה' צחוכס:

אמר רבי לוי צ"ר חננל אור ר' שועון צן לקיש לעולם ירגז אדם ילר עוז על ילר הרע. שנאור רגזו ואל תחטאו אס כלחו מוטצ. ואס לאו יעקוק צחורה. שנאור אורו צלצצכס. אס כלחו מוטצ. ואס לאו יקרא קריאת שוע. שנאור על וסכצכס. אס כלחו מוטצ. ואס לאו יזכיר לו יום הומיתת. שנאור ודונו קלה. (צרכות דף ה')

הנה כל עוצריו ורואיו יונהרו לטאול. שאס עלת זכירת יום הומיתת צצחרת יתח וזולתס. ודוע זה לא יזכיהו צראשוכה. ועוד ראו לכל חכס הומצווקן צעווק דצרי רז"ל לדקדק צעבין עלת ריש לקיש יעקוק צחורה. שנאור אורו צלצצכס. ששהוכחה הזאת לריכה פירוש. כי עכין אורו צלצצכס מדצר צומשצת הלצ ועיונו וושוע רעיוכות פכיונות. אלל הללחת עסק חיים הצורה תלוי צהוללחת הלמוד צפה כי צרית כרותה לטשמים להאיר הדצרים וכבודע מרז"ל. גס ראו להצין צעלס העלה אשר יעץ ריש לקיש לעקוק צחורה. הלל הכלכד צפח ילר הרע. איככה יוכל להפוך ומשצותיו ולצו הנקצכי ואחוזים צקצך התארה והחודה לעסק הצורה. סכונה חכמים נשצתו ומחכותס. אך צקצת מצערת ילר תאותס. וככה יש להמצוקן צעלתו לקרות ק"ש. אלל צישועת ה' אצחך לך עווק כווכת ריש לקיש צומאורו זה ע"פ דעות ושיעת עלונו ווכל וקוונות דצריו השייכים לפה. ועתה קורא צרוך ה' סצ נא ליוויכי ואל תקוץ צקצולי לך הקדוונות ומאורי ר"ל ופירושיהן ע"פ שכל הישר. כי אך אחרי ההקדוונות יטגא הפירוש. ואתה אס חכס ומצין אתה ישנח לצי גס אחי:

הקדמה ראשונה

במסכת ז"צ דף ע"ז אור ריש לקיש הוא השטן הוא ילך הרע הוא
וילאך המות. הוא ילך הרע דכתיב וכל ילך ויחשבות לבו רק
רע כל היום (בראשית ו') הוא וילאך המות דכתיב אך את נפשו שוור
(איוב ז') אלמא צדידיה וולתא. ע"כ: אכן כודע ונראה הדבר שחלות
לז האדם ורעיוניו העושים יקרא ילך הרע וצונס' קועה דף ז' אור ריש
לקיש אין אדם חועל אלא אם כן כנכס צו רוח שעות שכלומר איש איש
כי תשעה אשתו תשעה כתיב. ע"כ: והנראה כהן לפרש ענין רוח שעות
שהוא שם כולל כל ויני התגברות והתקוותות ויחשבות וליורי לז האדם
הרע. הנה הווקצצים וויציאים אותו לחטוא לפעול פעל המוגנה והאסור.
לכל הרהורים הרעים אשר יתלבש צם כל חועל ועוצר עצירה צזרון
ווקדם העשות העצירה כי יחפש לו דרך ופתח היתר לעשות האסור
צאולעשות דויון וספק כנגד אחד וועקרי הדת והאמונה. ונקרא צסם
ילך הרעיוני צקצת התורה וכדעת רב צקנהדרין צקצת התורה לג"ע
עצדו ישראל עכ"ם וכצר פירשו צעל העקרים ו"ר פ' כ"ח צזה הלשון
והחועל אי אפשר שלא יכשל צוחשצה להרהר כנגד אחד וועקרי הדת
והאמונה. לפי. שכל עוצר עצירה צוויזד לא יתיר עלונו לעשותה אם לא
וולד הרהור רע שכנכס צלצו כו"ל קועה ז' אין אדם עוצר עצירה אלא
א"כ כנכס צו רוח שעות. אם שיכחיש צוחשצתו ווליאח האל לחשוב שאין
לעולם ונכהיג. ונפסי זה ויתיר עלונו לעשות העצירה. כו"ל הכתוב
(ת' י"ד א') אור ככל צלצו אין אלהים וגוור. או שיחשוב שיש לעולם
וויוליא אצל יאמר שאיננו ונשגיח צפרטי צבי אדם לתת לאיש כדרכיו וזה
ג"כ קצה אל שיתיר עלונו לחטוא אור הכתוב (ת' י"ג) על ויה כאץ
רשע וגוור. או שיחשוב אף אם יש לעולם ונכהיג ונשגיח צפרטי הועשים
אוור צלצו שווא לא ליה הסם ית' זה או לא אקר הועשה הזה כאלו
תאוור שיחשוב שלא אקר החלב או דם או לצעול כדה וכיולא צהם והרי
הוא כווכחיש שאין תורה וון השוים כא"ל סנהדרין ק"ג וכולי. עכ"ל:
או כי ישלח צן אנוש רעיונותיו חפטים ללכת צחקירת תהו ומוקשו ולכלדו
צאצבי כגף ילדי הדויון לדמות לא כן צאחד וועקרי האמונה ורשטיהן
הנקרא ג"כ ילך הרעיוני צקצת הטעות ועזות אשר עליה דרש רבא צ"ר
עולא (קצת ל"ח) ונאי דכתיב כי אין חרלוצות למוותם וצריא חולס וגוור
שחו צשמים פיהם וגוור. לא דיין לרשעים שאינן חרדין ועלצין גיוס
הניחה אלא שלצן צריא להן כאלום. והיינו דאור רבה זה דרכם כשל

כיום יאיר

לנו וגוונר. יודעין רשעים שדרכם לנחיתה. ויש להן חלצ על כקלם שווא
 תאמר שכוחה היא נהן. ת"ל ואחריהם צפיהם ירלו קלה. יאסרו ז"ל שענין
 זכירת וידיעת יום הנויתה המונהר להציא את כל הנואמין לכל טווב כלת.
 תהפך גם היא לפושעים ולכופרים. להעשות קצה אל כל המגונות כי
 אכל וקחה יאמרו הכופרים כי נחר נמות הלל המה (ר"ל שני חלקי ילר
 הרעיני) כתוצים וכלולים צפרשת ק"ש ולא תתורו אחרי לצבכם זו היא
 ניינות. וכן הוא אומר אומר נצל צלצו וגו' (צרכות 77 י"3) גם כל לזורים
 ודוויכים הוסי'לצים על דרך רע ונתצרת התארה והחונדה צלצו (ר"ל
 אפילו צאיש הנואמין) ככלל ג"כ צטס ״רוח שטות״ כי אם לא יוכל הילר
 לצלע את זר נעשה תארתו הנכרי'. צאולעו' אחד וילר הרעיני הכקוצים
 כי רוח נחלת אנוכת אצותיו יגבר צו. צכל זאת לא צוהרה וצנקל יסקט
 האדם נורוח ילר התאוכי אשר ינושכרו ויהדפכו תמיד כשור אל עוצ
 צחצלים של דוויוכי כסילי'. שצרגע קטן ווסלף קלף התארה. כעשה החועה
 כותחלף וותחפס וזכרון גוול ועונש הכורא. הנויעד עליו צתורה.
 וכסוכח את סופו העתיד לתת דין וחצון לפני וולך וי"ה הקצ"ה. (עיין
 ס' הונדות לר' כה"י ח"ר פ"ר א' ו') וותעצב וצועח על הקצ"ה צחתחוקת
 שוכות. פעם לא כן ידוה כה. פעם לא כן יחשוב כה. כי הרצה התחוקו'
 עועות לכקלים כוונה ככתוצ וכקיל וותעצב וצועח שהוא כוויקד יקוד
 הצעחון לכל העאת ונרי עליו דצר החקיד צחוצה"לצ (שער הצעחון פ"ג
 הקדמה ד') אצל מי שיצטח על הצורא והוא נומרה אותו וכולי. ולא יהי
 ראוי להקרא צטס צועח צהסס אך הוא כונו שאמר הכתוב כי ויה תקות
 חקף (איוב כ"ז) ואמר ירנני הנציא אל תצטחו לכס אל דצרי השקר
 (ירנני סיוון ז') הנה את כלם יכלול ריש לקיש צאנרו חין אדם חועח
 אלא א"כ ככס צו רוח שעות ויכלכל כל רעיון רע ונר השטוי ונעוי
 נדרך האנת והאנוכה וזהו פירש ״רוח שעות״ וולשון הכתוב שעה וועליו
 ועצור (ונשלי ע"ו) וכן אמר ריש לקיש סוכה כ"צ קידושין לי ילרו של אדם
 ונחגבר עליו צכל יום ואלוולא הקצ"ה עוזרו לא הי' יכול לו שנאמר לופה
 רשע ללדיק ונצקש להנחתו הי' לא יעצבו צידו וגוונר יאסר צוואמר זה
 ג"כ ויהילר הרע של כל אדם על פי דרכו צתולדות נודותיו (זהו הלשון
 ילרו של אדם כלוונר לפי אותו אדם טכל אחד יש לו להסונר יתר צאיזה
 עכין יותר ונחצירו) או לפי הרגלו אשר כסכן צס. יארוצ ויגבר עליו צכל
 יום צעוונק ונשצותיו כארי' צסכו לירות צונקתר לצצו חילי רעיונו
 ונתחלפות. להנחתו צכפירת עכין ונתחנינות. או להציאו אל אחת ונתחונרו
 צנעשים או צונדות. אצל וכלס יכלל הצומר ונתחצר צטווב להיות צהי

ונצטו ככתוב קוה אל ה' ושומר דרכו וגוונר. הלא בארתי לך אלופי קורח
 בארובה גועיני ילך הרעיוני וילך התאומי ע"פ זעות ריש לקיש כי זהו
 את אשר חפצתי לקסר לך ראשונה:

הקדמה שניה

ברור הדבר שאפס עלה לכל אדם הרולה לוולט את נפשו ונצוה ווולכד
 צכל ליורי ונחשבות הלצ כל וזה שצכלל ילך הרעיוני וילך התאומי
 כ"א בהתגבר והסתדל תמיד אך צרעיונות ומשצומו' החכונה השוורים את
 פתח הלצ ונצוה וקבל כל ליורים והרהורים רעים. כונו שלא ישלוט צכלי
 אחד אש וויים יחדו. ונגרשים ונחליפים כל צבי התכונות לידי יראת ה'
 ולכל ונעגל עוצ כו"ש ר' חיים ויעאל זל"ל פי' הונסנה הסתכל בג' דצרים
 ואין אחת צא לידי עבירה ר"ל התונדת הנוחשצנה בג' דצרים האלו ילליחו
 את נפש צעליהן להקמות קצין ונדות העוצות צקצין צטצע. שלא ילטרך
 ללחוס עם ילך הרע כי כל יסודות החוונר ינקו וכל סיגי החוונר כו"ש
 צונסה של כעליך ועל רגליך כזכר צק' התיקונים תיקון ו"ח זהו דקדוק
 הלשון ואין אחת צא לידי עבירה שר"ל לידי ונלחונות ילך הרע (כן דצר
 הלדיק הכ"ל צספר שער הקדושה קוף פ"א ושם שער ג') באשר יראת
 ועצודת ה' הנוקדה על ונוקדות החכונה והדעת אך היא יראה צעושה
 תמידית. אך היא תולט ותושיע את נפש צעליה ונעווד וחשו צכל
 דצר ורעיון רוע כו"ש החסיד צחום"לצ שער עצודה פ"ג צזה"לש והסציעי
 כי העצודה שהיא וון התורה צלצד אין אדם צעוה צעלמו שלא יכשל צה
 וכולי. אצל העצודה שהיא וון השכל צעוה הוא ונהכשל ונחטוא וכולי כי
 הכפש אינה נושכת וכולי והגצרת השכל עליה ונמושו צה כחפלו ורלונו
 ע"כ היא עצודה ונצטחת ובעלה שוור וון החטא וכולי. (עיין פרישות
 פ"ה להצין כוונתו פה) כי על כן אמרה התורה רק עם חכם ונצון הגוי
 הגדול הזה וכמוחור הרנצ"ס צמו"כ ח"צ פ' י"צ ע"ג. והו כוונת אז"ל
 לדיקים ילך עוצ שופטן וכמו שכתוב תחת גערה צווצין ונהכות כסיל ונאה
 הוא הדצר אשר דצרו ריש לקיש (צרכות דף ז') עוצה ונרדות אחת צלצו
 של אדם יותר וננאה ונלקות שנחונר תחת גערה צווצין ונהכות כסיל
 ונאה. כי יהכונן ויגצה הזוכה להתעלם ולהסתלם צה (ר"ל ציראה הנוצעי'
 ונהדעת) להיות עליון ורום הונדרגה ונרעהו הצומר ג"כ צעוצ אך ונליורי
 אהצת ויראת העוכס צלצד. לכן חונר כיש לקיש צווי' יונח דף פ"ו הסצ
 ונאהצנה נעשים עוונותיו כזכיות (ועיין צק' של"ה הקדוש צרווי' התקיעות):
 הוא

כיום יאיר

הוא הדבר אשר שפתי ריש לקיש צרור ווללו לעולם ירגיז אדם ילך עוז על ילך הרע שנאמר רגזו ואל תחטאו. ירלה אם ישתדל האדם צרעיונו' ומשצונו' הונגזים ומכביעים את כחות ילך הרע וכל נוחתו אז לא יפול לפני בני הרהורים רעים וכל רוחי שטות לא יפגעוהו כוונ סדצרת' לנעלה בהקדוה שניה. ויוכה לאור שנאמר „ואל תחטאו“ כי יתפרס כוונ והייתי אחי ושלמה בני מעלים לשון חקרונ וכפירש הכתוב יתונו מעלים וון הארץ לדעת צרורי' דציתו דר' וואיר (צו' צרכות דף י') על עיני כחות ילך הרע הונציאים לכל מעלת ואשם והכי קאמר הכתוב יתונו מעלים וון הארץ שיכלה ילך הרע וון העולם אז ורשעים עוד אינם:

„אם נצחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה“

ויבוא האלוהי ריש לקיש כויעץ ונרחס כאוון אל כל אדם. אשר לא כשוור ורשע ההרהור הונציא לפעל הרע האורב לדונו תויד שכבר נפל צצור אחד ונצרות הרהורי עצירה. אשר ככלל צוואור ריש לקיש סוטה צ' הכ"ל ויה יעשה האוונלל הזה ויחיה. על זאת רפא ירפא ריש לקיש צרוח שפתיו לכל תחלואי ונעמי הרהורים הרעים. ויחל ליעץ צראסונה אל הרהורי ילך הרעיוני הנוסוכן ורע יותר וזולתו ויאור ריש לקיש לאור אם נפל האדם צרעת דויוון שוא לדמות לא כן כגד אונות התורה ו"ה אזי „יעסוק בתורה“ ורולה לאור יוהר להקשות עורף כנגד הרהור זה אך צעקו צכח כל צינתו את העניני' והראיו' הונצלרים ונחזקים אונות כל התורה וון השמים ככתב כקבלה ואפילו כל ויה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל כחן לנשה רצינו ע"ה ונהגצורה צקיני כוואור ריש לקיש צו' צרכות דף ה' על הכתוב ואתנה לך את לוחות האצן וגוונר יעסוק צונחשצותיו כה עד שיסור דויוון לורר אונות הזה ונקרצו:

ועתה ילדק עלם הראי' אשר הוכיח וון „אנורו צלצצכס“ כלוונר. אנורו והסיצו צלצצכס וול הרהור ונגיד ילך הרעיוני התחזקו צאונות האונת והוליאו ונקרצ הגיון לצצכס כל הרהור ויכות כוונצ"ל ולא תתורו אחרי לצצכס זו היא ויכות וכן הוא אונור אנור ככל צלצו (צרכות דף י"צ)

אבל עלת זכירות יום הנייתה לא יועיל ונאוננה להכינ את כל ילך הרעיוני ונוקונו כי כהפוך הוא להוסיף צקס כל התאוות הונגרות צאשר אכל ושתה יאנרו כל הכופרים כי נוסר נמות ועשו יוכיח שאונר הכה אככי הולך לנחות ולמה זה לי צכורה:

„אם נצחו מוטב ואם לאו יקרא ק"ש“

יאמר שאם נפל האדם צנוולות הרהור ילך הרעיוני לחשוב כגד אמונת
ההשגחה פרטית. וכזוכה יעז פכו לאור. לו יהי צכל אמונת
חורה וון השמים אונת. אך אזל ווי יודע אס כוסדו גם הוולות שצין אדם
לוקוס על ווקדות שכר ועונש כי ונה הוא האדם להחשז לפני יולרו
להפקד גם על וועסה ליריוניאלים ושעשועיו (פירש 7373 פירש שצין אדם
לוקוס) על זאת וועץ ריש לקיש „יקרא ק"ש“ וירלה לוור יתזוק צעיני
שכלו את הצחיות צענין יחוד האמיתי ית"ש, וישז ויעיד אל לצו פרשת
ק"ש שווע ישראל ה' אלהיו ה' אחד אזי יראה צעיניו ולצו יצין כי
לאחד האמיתי יתברך יתיחס צלדק ההשגחה הפרטית על כל פרט וועסה
איש וולעדיו שצווקוס גדולתו שס אתה וולח עמותתו. לא כוולך צ"ו
שאין כצדו להשגיח צקטיים וצפרטיים לא ילייר כן הקצ"ה שצ"כ כלטויו
צפ' שווע וולות כוללות צלשון יחיד גם יתזוקן סדר פרשות ק"ש צחורה
תחלה שווע אחר והיה אס שווע כוואז"ל כדי שיקצל עליו עול וולכות
שוים תחלה וחס"כ יקצל עליו עול וולות. ור"ל להוליא ודעת השוטים
שאים וואוויים צהשגחה פרטית שצ"כ יאורו שלא כוסדו וולות צין אדם
לוקוס על ווקדות שכר ועונש כ"א וולות צין אדם לחצירו ששהשגחה
חסוצ רק על הכלל ע"כ קדוה שווע לוהי' אס שווע לאור התזוקן וראה
שווע ישראל ה' אלהיו ה' אחד והתחזק לדעת כי יתיחס צלדק להאחד
האמיתי ית"ש ההשגחה הפרטית לבוול ולענוש על כל פרט תהלוכות
וועסה איש ולפי שכלו ישפט איש (חגיגה ה') וזהו כדי שיקצל עליו עול
וולכות שוים תחלה ירלו לוור צולת „עליו“ יקצל על עלמו אמונת השגח'
פרטית. לא השגחת כללית האוונה לצד וחס"כ יקצל עליו עול וולות כי
צהקדוה הווחשצה ציחוק ההשגחה הפרטית יקצל עול וולות עליו רלוכי
לוור גם לתועלת ושלמות את כל איש ואיש ונהוקצלים וזהו דקדוק
הלשון כדי שיקצל עליו עול וולות (עיין עקרים ו"א פ' ע"ו כ"ו ו"ג פ'
י"ב. חוצה"ל שער עצודה פ"ג ודרגה צ' ג') וכ"ז אפי' רואה צכוונת ריש
לקיש „ואס לאו יקרא ק"ש“ שירלה לוור ענין יחוד האמיתי ית"ש וקדר
פרשות ק"ש. אזל עלת זכרון יום הויתתה לא די שלא תועיל גם תזיק לכל
ווחלת ילך הרעיוני כו"ש לועלה צעלת עסק התורה:

„אם נצחו מוטב ואם לאו יזכיר לו יום המיתה“

באשר כלה ריש לקיש לדבר על ילך הרעיוני החל ליעץ לווחלת הרהור
ילך התאוני. ויאור שאס הווחתאו' הוא שלם וואוין צכל עקרי
האוונה

כיום יאיר

האמונה אזי יספיק לו זכרון יום הויתתה. השקוה ווי זכרון יום הויתתה
ושז ורפא לו עפ"י ונאמר ריש לקיש הוא השטן הוא ילך הרע הוא מלאך
המות והו דקדוק הלשון יזכיר לו יום הויתתה ר"ל לילך הויתתה שהוא
שליח ההעדר והויתתה יזכיר לו שהיום ההוא הוא כעלם ווכל מי ותי.
היום ההוא הוא יום חשך ודיוחגי של החיים והמות. וזכרתי כאלה אך
כרגע יסר וימות הילך והוא חי' יחי' צעו"הז וצעוה"ז:

פתשגן עווק עלות ריש לקיש וויל ילך הרעיוני לאמר כי יעצור בחדם
רוח שעות להרהר וויל האמונה והדת וואווא. הנעלה ורחוקה
ווייכת כל חנוש אל יהין צראשונה ללכת אל העיון והחקירה עד שיחפש
ויצדוק לאור האמונה את כל רוחו ולצו ולצער כל סוון הרהור ונשהו ווכל
גבולו צלי כל חקירה ועעם השכל שכל צחי שערי העיון כווספק וכונקסה
לא יסוון לחזות צכוע' האמוני' ולא יסיגו ארמות חיים צעול' החיים האוניתי
שע"כ לא כתן רשות ווהשכל והתורה להחל בחקירה תחילה עיין עקרים
ו"א פ' כ"ד אך יקשה ערפו כנגדו בכל יכלתו צכח נחלת האמונה צלצד
ואם יתילצ כה וויל שטן ההרהור יצטח צטס ה' שצוהרה יגרשנו גם
ישרשנו ווכל לצו והו הלשון "יעסוק צתורה יקרא ק"ש" והי' כראותו כי
קר צעו"הי רעיון ונדיח האמונה הזה חלף הלך לו אזי יחל לראות גם
צעיונים הושיצים וווחזקים את נפש הוואוין לתורה ולתעודה ולכל אמונת
צ"י וזה ככלל ג"כ צכח הלשון יעסוק צתורה יקרא ק"ש וכנאמר ריש לקיש
טובה ונרדות אחת צלצו של אדם וכולי זה סיעור ווה שחשצתי לדבר צו
ליקד ולהשחרע עליו את ווילית וויתורגווי' דריש לקיש ר' יהודה צר
כחווי הצח צטס ה':

וידעת היום והשבות אל לבבך כי יי הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד: (37 צריס 7)

דרש ר' יהודה בר נחוני נחורגנניה דריש לקיש ונאי דכתיב אל תאמינו ברע ואל תצטחו בצלוק (ויכח ז') אם יאמר לך ילך הרע חטא והקצ"ה נוחל לך אל תאמינו בו שחומר אל תאמינו ברע. ואין רע אלא ילך הרע שחומר כי ילך לצ האדם רע ונעוריו (בראשית ח') ואל תצטחו בצלוק. אין חלוק אלא הקצ"ה. שחא' חלוק נעורי אהה (ירמיה ג') ושנא יאמר אדם ווי ונעיד צי. אצבי ציתו וקורות ציתו של אדם ונעידין צו שחומר (מצקוק צ') כי אצן וקיר חזעק וכפיס ונעץ יענכה. תכיח צבי ר' שילא אונרי צ' ונלחכי השרת הנולין לו לאדם הנה ונעידין צו שחומר (תהלי' ל"ח) כי ונלחכי ילוח לך לשונך בכל דרכיך. ר' זריקא (או ר' חידקא) אונור כשנאו של אדם ונעידה צו שחומר (ויכח ז') ונשוכבת חיקך שנוי פתחי פיד איהו דצר השרוי בחיקך של אדם הוי אונור זו כשנוי. וחכמים אונורים אצרו של אדם ונעידין צו שחא' ואחס עדי כאס ה' ואחי אל (ישעיה וי"ג) עכ"ל. (חגיגה ט"ז תענית י"ח):

הגה גרס אשניעך חדשות יפות צונאונר הפלא ופלא הלוח אליגה כא עונך ונשאלות אשר לחלי חכמה יתחשצו גם אקוה כהתגללן וקורן ונעל פי צאח הנאונר יראה וישפך ווי הנזוכי לכל ווקירי ושתי צלונא אח דצריהם ז"ל כי צדק ונלילת פואטו (סיוצאל) חקירות רעות צהשכל וידוע את ה' ידצרו וצונוקדות האנונה כיום יאירו. ואלו הנה השאלות (א) ודוע יכפול הדורש להציא את הכחוצ פעניים כי אחרי שהזכיר צראשית הדורש ונאי דכתיב אל תאמינו ברע וכי למה ישוצ הדורש לקיים אל תאמינו צו שחומר אל תאמינו ברע ונאי שחזאת לא ינאל כונעו צכל אגדות ונדצרותם ז"ל. ולנעס זה אחסוצ לצעל הילקוט שלא יגרוס את הכחוצ רק פעס אחת. (3) דקדוק הנלה נוחל צלשון צינכי פועל פעכין הנחילה ישנע וננכו צעת החטא ולא יאמר ינחול צלשון עמיד. (ג) צלשון השאלה והתשובות "וי ונעיד צי" "ונעידין צו" ולמה לא יאמרו ז"ל צלשון יעיד עלי. יעידו עליו. היותר ככון להעכין. (ד) להצין נשל ונלילת חכמים צעלס הכונו לעכין כל העדו' ע"פי ליור השכל איככה יצואו האצרים של אדם להעיד. וכן הכשונה. גם עכין שתי ונלחכי השרת ווי הנה אלה וצאחה וקוס כודע לנו ונהס סנדע ונחות עכין עדותם פה. וכן צעכין אצבי וקורות הצית הנעידין. גם למה כלרך לכל העדות האלו אחרי ידענו כאנונה

ביום יאיר

שהקצ"ה הוא העד הוא הדיין (אצות). (ה) להצין סניכת האגדה הזאת
 צוסכת תענית אל עיני שונא יאור אדם וזה לי צלער הזה (להלעער עם
 הלצור) אלך לאכול ולשתות ושלוס עליך כתשי וכו' כאשר התעורר ע"ז
 מורקס"א זל"ל:

ובישועת ה' אחרי היגיעה. כראה לעיני השכל. שעל נוסדות ונלע
 כל דצרי ריש לקיס. רצו של זה הדורש הכלצים לועלה.

צתהלוכות ונדצרותיו צרכות דף ה'. תצנה ותכוך פתשגן ועיני דרוש אנון
 הככצד הלוה. לשפוע צלדק את ילר לצ האדם. הווגיע צשערי הרפור
 עצירה של וניכות. ויתילצ צו רוח שעות ויילר הרעיוני הצוחר חדשות
 ונחפס פתח היתר לכל תאות כפשו הרעה. צדמויוני ועלות תהו של כלווי
 האמונה צגמול ועוכס לכל הנקרא ליריווניאליש (פי' צדצרים צצין אדם
 לווקוס) הוודצרים צה' וצתורתו אונרו שהיא אך לתועלת קצוץ הכלל
 צלצד. כי ישח האדם צעיניהס וישפל אית. שע"כ הוסיף ווהר"י אלצו כ"ע
 צקפתתו העקרים (ו"א פי' ע"ו כ"ו וו"ג פי' י"צ) אנוכת השגחה פרעית.
 לתת לכל אית כדרכיו לשורש הכרחי וראשון הווסתעף וואנונת העקר
 השלישי שהוא גמול ועוכס לדעתו (ועיין צחו"הלצ שער עצודה פ"ב
 ונדכה צ') הלא הוזה אשר נתקללו וודוד הווע"ה תאלונה שפתי שקר
 הדוצרות על לדיק עתק וגו'. שככה אור רצ צירושלנוי וצר קפרא צמד"ר
 יתאלוון. יתפרכן. יתחרשן. ישתתקן. הדוצרות על לדיק זה הקצ"ה. עתק.
 שהעתיק ווצריותיו וכו'. ויוכיח הדורש האלוהי הזה את כל שוועי אוריו
 להשוור ורעיון לורר האמונה חזה האוור ונדצד תהפוכות צעעכות
 כוצות והוכח צצרי תהו. כגד אנוכת גמול ועוכס צוולות ליריווניאליש
 לאוור חעא והקצ"ה ווחל לך. פי' צכל וועטיך שלא יגעו לזולתך רק לך
 לצדך. ויאור הדורש האלוהי הזה השוורו לכס פן יפתה ויתכועע לצצכס
 וואוונה. וועז האמונה. צעכס קפיקותיו צדוסי' צצה וועל צצה. ותוהרו
 להסתזק צכל עוז לגרשו אך צכח האוונה קנאוור אל תאוניו צרע וכו'
 וכנוו סיצוא כי יתפרס הוולה רע (צווקוס הזה) כלסון רעוה רוח. רעו
 שוא וודוח. הצא ע"פי רוצ צקצת יווי הנעורים הווסתוקקים לכל הרעתו
 וצוונהגי זרים יקפיקו. וז"ש ואין רע אלא ילר הרע ככחוצ כי ילר לצ
 האדם רע ונעוריו. וצואת יצוא הוולה ווחל צציוכי פועל צדקדוק נכון.
 לפי שזה רעיון שוא ידוה ווחילת החער וועת העשותו צאשר לא יאוין
 שוקדו הוולות סצין אדם לווקוס על ווסדות שבר ועוכס. לצאת לא ירא
 לכפשו ווכל עון לרור ושוור עליו צוורוס צכל וועסי שעשוועיו ככ"ל. (הותר
 קסק צ')

ועתה

ועתה תראה שצווחתה קדושה וצטפה צרורה יכפול ויטנה הדורש את
הכתוב. אשר עליו תקובנה. לירי אגדה הקדושה הזאת. ופני
שויעץ באונת וצחונים על דניון ונקית הזה כעלת רבו ריש לקיש. ויפה
וצרה ידן לאונר כל ויאלוך צו לא יפתח צעיונים וציוכוחים צעוד הקפק
יוצב צלצך כסופע וככד פן תסווס ותסחת ודניוני קולר הושיג ועווק
הוושג. זאת עשה וחי. ראשית כל עיון וחקירת הסכל ההחוק והתאונץ
לצער את הרע הזה ונקרצך אך צכח האווננה אהוצת אצותך. העוצה
ווכל עיונים שלימים (צלי אווננה ודת) ואחרי כן תחל לעיין צעיונים
ותלית. וז"ש "אל תאנינו צו פנא' אל תאנינו צרע" ילוח שתוונר לצערו
ונקרצך אך צכח הכצוא' ע"י ויכה הוונע ווזהיר ווהאנין חדשות וואווי.
נגד כל הקבלה וואצותיו עד ונקה רציו ואצרהם אציו ע"ה (הותר
ספק א'). ונרחוק הציע ית' על דניוני לוררי האווננה וילוחו שלא כאנין
צהם וואווננה לכנות ונרדך קצלת האצות יונין וסנאל. כי לא תשתרע כל
אווננה ודת על ונלע הסכל באשר לא תשיג יד כל עיון צכל דצרים
רוחניים כוודע. ועיין עקרים ונ"א פ' ה' ציאורו להכתוב עדות ה' כאווננה
וגו'. שע"כ לא נתן רשות ווהסכל והתורה ללכת צעיוני האווננות כ"א
צהיות הלצ זך וצר ווכל שונץ הרהור לא כן. וונתאוח כפשו לשחות יין
העיון להחחוק צו ציתר טאת לאונו' ועצודת ה' צלצ טלס וגו' יען כי אך
אז יתגלו לו ווולפוני הידיעות והעיונים. צחקד ה' כולר אווננים. וכל
רוחות הספיקות שיתרו לו. לא יניעו אותו וווקוס אווננתו. כי ישוב
לסנווך ולהתעלם דעתו באווננות קצלתו אשר טתה קן לה צלצו צערס
החל לשוע צרחוצות העיונים (עיין עקרים ונ"א פרק כ"ד) שתנחומות
וקוניכת הדעת צהאווננה היא ראשית כל חכונה וגם אחריה צלצ כל
חכוני ה' ואוהציהם כוודע. וכונס"כ צעל עק"י צפ' לך לציאור הווד"ר
באצרהם אציו ע"ה. וכנו אור ישראל וקדשו הרוצ"ס ע"ה טצדצרו
ויכוחים ווושפעים עם צעל ריצו ארקטו סיים (פרק כ"ד ח"צ) אך צעוצ
האווננה וחקד הקצלה וזה לשונו. והיה תוניד חושד טכלך צו ווקבל וושכי
הנציאים (אצרהם אציו וווקה רציו ע"ה). אשר הם עווד תקון וליאות
ונין האנושי באווננותיו. ולא ידקדק עוד הוועיין צזה הוואור כשאונרתי
זה הדצר הספרי לטנווך צו הוואור חדוש עולם. הנה אונר ראש
הפילוסופים ארקטו באווננות ספריו וואונרים ספוריים יסנווך צהם דעתו
צקדנות העולם. וכיולל צזה כאונר לא תהא תורה טלונה טלכו כשיחה
צעלה טלהם. כשהיה הוא סנווך דעתו צהיות הללצה. אך לא כסונכהו
אנחנו צוואור ונרע"ה ואצרהם אציו ע"ה וצכל ווה טיתחייצ וווננו. ע"כ.
(ווננה יענו אצתריה הסולחים את רעיונותיהם צחקירה חפשית צלי ונתג

כיום יאיר

ורסן יחזקנו וישורו). גם ענין אונרו ואל תצטחו צאלוף זה הקצ"ה יתכן
סיקוצ ג"כ על זה רעיון הכופר בהשגחה פרטית שעליה ידבר כל האגדה
כנ"ל. כי יוסף הדורש שכית ידו לצער ולטרש אחרי כל החזקות וצטחמות
שוא שלו אשר יסווד ויעלם דעתו הנדחה בגדולי הקצ"ה וללפף כצהווה
לאונור וזה אנוש השפל להחשב צעיני אלוף ואדון כל ית'. שיסגיח על כל
ונעשו הפרעיים לתת לו כדרכיו. ויתלצ על דרך הכופרים הקדמונים
אשר יראו ליחס להשם גם ההשגח' הכללית צדרי הצל כאלה וכונ"ש
צעל העקרים ונ"ג פ' י"ח. לציאור הכתוב אשר יונודך לנזיונה וגו' ע"ש.
ולפע"ד זהו כוונת אז"ל (צו' שצת קל"ט יונו' עי) צענין הכתוב וניכה ג'
ועל ה' ישענו לאונור הלל ה' צקרצו וגו' לכן בגללכם וגו' רשעים הם
אלא שחלו צטחונם בהקצ"ה לכיכך ונציא עליה' ג' פורענות וכו'. הנם
ז"ל ונצארי' ענין הצטחון של הכתוב ועל ה' ישענו אך לגנאי ולרעת הדור
ההוא. אשר האוניו ועצדו כו"ו לעשותם ונוולעים צין ה' וזיניהם וסונבו
דוניו כיפידתם בהשגחה. על גדולת הקצ"ה. כנ"ל וכונ"ש העקרים שונה.
וזו וואונרם ז"ל רשעים הם אללא שחלו צטחונם בהקצ"ה שלא נענה
לפרש ועל ה' ישענו סצטחו צישועתו ית' עפ"י ונשפט האוונה בהשגחתו
הפרעית שאם כן היו כלולים ווכל פורענות צלי ספק אך צזכות האוונה
כנודע כי יס תקוה לנאניינים שיסורו. אך אלל כהסוך הוא. שאפילו
בהשגחה כללית לא האוניו אך הצצלו לתלות דעתם הארורה בגדולת
הקצ"ה. שע"כ לא היה לנו זכות התוונה עונשם כנאנר הנציא שם.
לכן בגללכם וגו' זהו אז"ל צונקת שצת (שונה) לפיכך ונציא עליהם ג'
פורענות וכו'. כלונר נענשו צעונקים נוראים. כי הולה לפיכך בגונרא
הוא כנו הולה לכן האונר צהנציא וראה צונורש"א צנו' שצת הכוזר
והצן. והפירוש הזה הוא כנווכח אחרי ידענו צרה. שהאניו ועצדו
צנוולעים ואיכה יסונו צה' וצטחם. וגם יסורו כל הדקדוקים והדוחקים
ונופרשי האגדה צשני הנוקונות כי אכ"ו להאריך. סוף צרה. שעל
החזקות וצטחמות שוא של ילר הכופר בהשגחה פרטית יפול היעצ
וילית צטחון כי כסיל ונתעצר וצועח. ועליו הוכיח הדורש האלוהי לאונר
ואל תצטחו צאלוף זה הקצ"ה. או שיתפרש על רוח שנות וילר האוני
צלצד. הונתעצרים וצועמים על הקצ"ה. כניסידים יסוד הצטחון לכל
חטאת ונרי כנדובר לנעלה סוף הקדונה א':

ועתה נעה און לדצרי חן וחכמה אשר הולק צשפתי אגדה הקדושה
הזאת. צאנרה וסנא יאונר אדם וני מעיד צי. גם צכל וצצטח
שפתייה אך צלסון ונעידין צו. ונעידה צו. יען אחרי הנונח הקדוש אשר
הסריש תחלה את האוונה וקצלת האצות ליסוד ווסק. ראש פנה. הנהו

ונשים פכיו גם אל העיון והחקירה. להשכין אותם יחדו בלב הנושכיל דורש את ה'. לזען יעזרו איש את אחיו לכל תכלית זריחת האדם בעולם הזה כמדע וכונ"ש צמס ריש לקיש ופירש לשון וועיד הוא לשון זמינה והתראה כמו שפירש רש"י ז"ל לך רד העד צעם לשון התראה והזמנה (בל"ח בעלייגונג) כי בה יאור האדם. הן אונת שאני וזאמין ככל שלוני אמוני צ"י. אך אצל ווי ונהצמינות והליורים המוכיחים וורנוזים בהשכל וידוע את יחוד ה' וההשגחה. לשונם ולשונם בהגיוני לצבי תניד. לזען ינהרני ויורני כמורים אמונים לאמונת ועבודת ה' בלב שלם וזאת יזא הלשון ופואל יאור אדם ווי וועיד צי צעוצ עעם ודעת (הוקר שאל' ג'). **ובכה** נחצוקן לפרש בכל העדות המזכרים פה. וולשון תעודה וזמינה התראה והוראה ככ"ל. כי ונה שזה יאור אצני ציתו וקורות ציתו של אדם וועידין צו וזה יאור צ' ואלאכי השרת וכו' וועידין צו. כן ו"ש בעדות הכשמה ובעדות אצניו של אדם הכס כלנו לזרים אדירים וזמינות ככמות המוכיחים ונורים בהשכל וידוע את יחוד ה' וההשגחה הפרעית וזמכות עינים וזמינות צידיעת האדם את עלונו. הנה היושצים ראשונה בלבות פילוסופים הישרים. להשקיני וללייר צם את הדעת והלב באמונת האמת. וצאין אונר ודצרים יצואו ויגידו אלו הליורים כמורים אמונים בלב הזנחין שיראת מעאו קודמת לחכמתו. את לדקת יחוד ה' ית"ש ועל ההשגחה הפרעית. בהראותם את רוב חשיבת האדם ותפלתו צעיני השם. שע"כ האדם כגוול ונענש על כל ונעלליו ולאלחיהם. ובעדים ולירים כאמנים ככה הנה אלו הזמינות בלב כל שונעי אונריהם ינהרו ויזכירו אותם זכמות ודעת להתגבר ולהתחזק לכל עשות חסד ואמת (והותר ספק ד'). וכאשר אפרעו כל נופת וזמינה ונהם אחד לאחד. ולהיות כי האגדה הזאת ודצרת נכצרות ווקר ליכיווניאליש ע"כ יפה וזרה ונזאה וקסומת צו' תענית להוכיח את האיש ההוא החפץ להתפטר ואלגודות לצור הנולעערים צחצבו שהיא אך נולת ליכיווניאליש כי ונה לוקיף להלצור צענות כפשי (הוקר ספק ה').

וצ"ה אשר עזרני צרחניו להסיר ולהשיצ כל השאלות צרות דעת ויראת ה'. כן יעזרני לפרעו ולפרש כל נופת וזמינה ונהצמינות והעיונים הצא' פה אחד לאחד. וזה החלי צעזר לזכי וגוהלי:

הנה ענין העדות של אצני הצית וקורות הצית אשורנו לנופת עיוני פילוסופי צדרך וולילת פואיעו וגם ע"פי שינת ריש לקיש רצו של זה צעל הנאמר כמו שיצוא. לשפוט לפני כסא הפילוסופיא על יחוד ה' ית"ש

כיום יאיר

י"ט וההשגחה הפרטית. להיות ידוע שכל העולים ויורדים צטלצות קולם הטבע. דרך תזונות התאחדות כל החלפות הרצות והעלויות צנוולא"י של הג' עלויות הנה יתזכרו וינאלאו שנקשר קלתו צקלתו פועלים ונתפעלים קלהם צקלתם והיו כלו כאיש אחד. הנה רואים ונעשי ה' ונפלאותיו. ונורחק כראה להם יחוד ה' וחדוש עולם אחר העדרו שנוונה חולאות אנוכיתו בהשגחה פרטית. כי כאשר יחלו לעיין ולבחון בכלל התאחדו' התחלפות הנולאים יחלו לראות צראיות עלויות אור יחוד ה' י"ט. וכנצואר (צנו"כ ח"צ פ' ח') האוור צזה הלשון דרך אחר ציחוד כצר התצאר צפרק ע"צ ח"א צנופת כי הנולא כלו כאיש אחד נקשר קלתו צקלתו. ושכחות הגלגל ונתפעלות צזה החומר התחתון ונוכיים אותו וכו' ע"ש כל הענין. וצפ' ל"א ח"צ צקשר העקרים. והיה כאשר יקישו המעיינים להעיוק ולבחון צענין התחלפות תנועות הגלגלים והככבים אזי יקישו לדעת כי האחד האמיתי י"ט חדש עולמו צלון גוור אחר העדרו ונחדש ונאחד אותם תמיד צטובו ורלונו י"ט. כנוו סצזה העיון כולא יתגצר הרוצ"ס על צעל ריצו הידוע. (צנו"כ ח"צ פ' י"ט) והוא לקט תארים כצר ידעת נופת ארקעו סצתצאר הפעולות יתצאר התחלפות הלירות. וכאשר היתה תנועת היסודות הארצעה ישרה ותנועת הגלגל סצובית. כודע שהחומר ההוא צלתי החומר הזה. והה אונת לפי העיון הטבעי. וכאשר נולא ג"כ אלו אשר תנועותיהם ישרות ונתחלפות הלד ונהם ונה שיתנועע למועלה. ונהם ונה שיתנועע למוטה. ונולא ג"כ אשר יתנועעו ונהם ללד אחד. קלתם יות' ונוהר קלתם יתר ונאחר. כודע שהם ונתחלפי הלירו' וצזה כודע כי היסודות ד'. ועל זה הלד וון הראיה צעלנו יתחייב ג"כ שיהי' חומר הגלגלי' כלס אחד. סכלס יתנועעו צקצוב. ולורת כל גלגל ונתחלפת ללירת הגלגל האחר. אחר סזה יתנועע וון הנוצח לנערצ והה האחר וון הנוערצ לנורח. ועוד כי תנועותיהם ונתחלפות צוהיירות וצאחור. יתחייב שיטאל ג"כ ויאור לו (לארסטו) אחר סזה החומר נוטתף לכל הגלגלים. וכצר התייחד כל כושא ונהם צלורה אחת צלתי לורת האחר. ווי הוא וייחד אלו הכושאים ונוכיים לקצל לורת ונתחלפות. היט אחר הגלגל דצר אחר ייוחק לו זה ההתייחדות רק הש"י. ויותר ונצואר וזה צווליות התייחדות צגלגל אשר לא יוכל אדם סינוליא לו סצה ויוחדת זולת כוונת הנוכיון הוא ווליות הככבים. והה שהיות הגלגל ונתנועע תמיד והככב עומד. וורה על שחומר הככבים אינו חומר הגלגלים וכצר זכר אצוכל וכו'. סוף דצר שני גופים ונתחלפים קצוע אחד ונטיהם צאחר צלתי ונתערצ עמו אצל נצבל צוקוס ונוכו ויוחד ונדוצק צו צאין כוונת נוכיון פלא וכו'. ואין ראה אללי על הכוונה יתר גדולה ונתחלפות

תנועות

הנועות הגבלים. והיות הכבז קצוע בגבלים ולזה תולא הכזאים כלם לקחו הגבלים והכבזים ונפת על וליחת השם זהכרה וזא בענין אצרהם אצרו ע"ה ונחיתו בכבזים וכו'. ווי לא יראה כי ככל החזיון הזה יראה ריש לקיש בכלל ונאורו (צרכות ל"ג) לאור אורה כ"י לפני הקצ"ה רש"ע אדם נושא וכו'. אור לה צתי י"ג וזלות צראתי צרקיע ועל כל וזל צראתי לו ל' חיל. ועל כל חיל וחיל צראתי לו ל' לגיון. ועל כל לגיון וכו'. ל' רטון. ועל כל רטון ל' קרטון ועל כל קרטון ל' גקטרא ועל כל גקטרא וגקטרא תליתי צו שלש וזרות וששים וחנקה אלפי רצוא ככזים כנגד ינות החנו' וכלן לא צראתי אלא צצילך וכו'. לשון רש"י ז"ל. לגיון וקרטון וגקטרא. שנות של שררה כגון שלטון והגיוון ודוכוס ופחה. יאור שצטיון התחלפות של הגבלים והכבזים הרצים התלויים צם. אשר לזאת יתחלפו שנותם לפי ערך עצודתם שזהו ענין פי' רש"י ז"ל הוא מופת ככד ועוז להיות למוכרת אונות מדוש עולם צרלון גוור שנוונה תולאות האוונה צהשגחה הפרטית כי וי ויחדם כ"א השם ית"ש ככל הכ"ל. וזה שאור ית' לכ"י וכלן לא צראתי אלא צצילך ואת אוורת עוצתי ושכחתי. וכן יוצן וזה שוקיים שם צסם כ"י אם תשכחתי על ונעשה עגל שווא תשכחתי גם ונעשה סיני יען כי ידוע ונוז"ל צכ"ו שענין העגל הוא כפירת ההשגחה כללית צקצת ונעשה סיני כאז"ל וד"ר ס' שנות פ"ג שהצוננו צטרנוויליא (פ"ה הורכבה) ע"כ יראה כ"י צצוא עת דודים לשכוח לה ונעשה העגל פן לעוצתה ישכח לה ית' גם ונעשה סיני צצקצתו כצצ העגל כ"ל. סוף דצר כל הענין של התקשרות והתאחדות כלל העולם שאך צלידוף כלם ישלם ונושלת האדם אפשר שילוייר צדך ווסל וולילה את כל זאת וון ליור כלל הצית של כל אדם הווקוצ' ונאורח ונחלקים רצים ונקוגים ונחלפים ווייכים שוכים כוונ הכתלים ונאצנים שהוא דוונם פחות הודרבה ונהקורות שהוזה מלוונח הונושא צקדר העצב וככה צכל הווייכים הונקצלים צצית שאך צלידוף תשלום כלם יגור כלל הצית צלי פנות ווי הונושא וזה צהפרד כל אחד לצדו. ע"כ אפשר ללייר זה הליור לענין התאחדות כל הנוולאים ציד הקצ"ה צלב הוונאנין הונחפש ליור אונותו אך למוכרת אהצת ויראת ה' ית"ש: ורלוני לונור להיות קורות הצית ונסוג הלונח עליון צקדר העצב ונכתלי הצית שהוזה וודוונם כוונ שנוציא ראי' ונהכתוב כי אצן ווקיר תזעק. והגם צצליור והתחשצ כל ויין לצדו. הלא יחשצ ויין הלונח ונושא ורום הוודרבה ונהדוונם. אך אצל צלד תשלום כלל תועלת הצית איש כאחיו ישתוו. וישאר יחם הקורות ונהלונח כוונ הכותלים וודוונם. כי כל ויין וזה שיחקר ונהצית לא יגור כלל תועלת הצית לשצת צו. ככה הוא

כיום יאיר

כל שלכות הטבעיים והצוראים צקלם הטבע כאיש אחד נחשב. כי כל ויה שיחקר ונהעולם. יחקר ושלמות כלל העולם. ולבעבור תועלת כלל הצית ילוייר יפה שישרת הלוונח דום הונדרגה את הדוונס פחות הונדרגה כונו שיוונלן צדך וולילה את הכחוצ כי אכן ווקיר תזעק. כלוונר הוקיעני אתה לוונח. וכפיק וועץ יענכה ע"ד והארץ תעכה את הדגן. ככה ילוייר יפה וצרה טכצראו כל צרואי העליונים השנוי וכל לצחס ללוך גצוה עכיניהם. וגם. טכצראו ג"כ ללוך הארץ וחדם עליה נצרח לעצוד את צורח כל יתצרך. ככחוצ והיו לונאורות צרקיע השמים להאיר על הארץ. פי' למען האיר על הארץ כי גם זה שלמות הונאורות כאשר דצר הכסר הגדול בעל "שמים חדשים" וכונ"ט ריש לקיש רצו של זה הדוכס. "וכלן לא צרחי אלח צטצילך" ועל כן אדמה שזאת דצר גם ונתורגומני דריש לקיש אצני ציתו וקורות ציתו של אדם ועידין צו טכאי כי אכן ווקיר תזעק וכפיק וועץ יענכה. פי'. ונהליור של לורת הצית הונקוצן ונאוחד ונחלקים רצי וויכיס שוכי כרוז ג"כ יפה להעיד צלצ הונאויין הונצחין אך למוכרת יראת ה' תמיד: (היודע דרכי הרמים וסיונצחלין הכהוגים אז לא יחיק פי' זה):

תניא דצי ר' טילח אונרו שני ונלכבי הקרת הנלוין לו לאדם וועידין צו טכאור כי ונלכבו יורה לך לשונך צכל דרכיך:

המליצה הנכזדה הזאת מדצרת גדולות ונשגבות. דרך פואיעו וסיונצחל צקלרה. להלהיז ולהרהיז את לצ האדם. הונחפש את הללחתו האנוייתית צחזקת יד הצחינה על יחוד ה' ית"ט וליור יפה על הידיעה וההשגחה הפרעית. הכס ז"ל ונראים ונורים לו יפה וצרה את טכיהס יחוד ונצחינת העיון צכלל התאחדות והתחצרות של כל אדם והס כפשו וגופו צכי ונתחלפים עלוונים אשר צהס נתאחד ונתחצר כל אדם אחדות גונורה ויהי לכפש חיה צוחר חפשי להתהפך אל כל קלה אשר יחפוץ צאונלעות ההרגל כי אך צכח התאחדות הקדוש הזה עפ"י הרגל צחירתו החפשית יוכל כל אדם ללרף ולהפך ככסף ונזוקק את כל צכות תולדות תכונותיו ולהכניעם תחת כל רלון כשונתו צת השנוים (כונללכת האלכיוניאה הידוע) כונו טהיה אך ונעלס א'. (צאשר לא נעצע כל רע צכל וודות האדם להיודע ונתחגל לשרת צס את ה' צעתס וצונקוונס כונצואר הרצה ונס' החכס עוז ר' נה"ו כ"ע וככה תהי להפך כוודע). כי על כן חצי צכל הנצרח ציחוד שני כחות הכוללים הגדולים והנוראים (טהונה כפשו וגופו) כי אך ונן עיון התאחדות האדם תלקח ראה עלוונה ונכחת על יחוד הקדוש צ"ה. טצריאת יחוד האדם צארץ הוא לונל ולדוגמח

ולדוגמא להעיד ולהודיע לכל רואי שונם הצחינה שכל הצרואים ונושפעים
 ונאחד אונתי צעל הכחות כלם ית"ת ואפס זולתו אין עוד. וזה שלא יקוה
 כ"ז וכל הצרואים זולת האדם כונו שיצוא צק"ד. וכדברי פילוקוף ככד
 ונהר"י אלבו כ"ע צקפרתו (ו"א פ' י"א) לענין נעשה אדם. והוא האדם.
 כי לפי שווליאות העליוני שהם קיימים צח"ט יורו היותם נוכלאי ונוכלא
 ט"ס לו כח ויכולת להשאיר האישים. כונו שאלו קיימים תמיד צח"ט.
 ונוליאות התחתונים יורו על שהם נוכלאים ונוכלא ט"ס לו כח לשמור
 הניינים צל"ד. ולא האישים. וזה וווה שיציא לטעות ולחשוב שהם שתי
 רשויות כונו שחשב אלישע אחר כונו שכזכר צו"י חגיגה ד"ק ע"ו ע"צ לכך
 אור נעשה אדם צללוכו כאלו שני הכחות שהווליאו הנוכלאים הוותחלפי
 שהם העליוני והתחתונים אונתי נעשה אדם. רולה לוור. שהם ווסכיוני
 לעשות יורה אחת שהוא אדם שיתאחדו צו שני הכחות הכח הכללי הנותן
 קום צוין והכח הפרטי הנותן קיום צח"ט. וווה הנוכלא האחד יוצן
 ויושכל לכל שכל הנוכלאים העליוני והתחתונים כלם הם ונושפעי ונוכלא
 אחד שהוא צעל הכחות כלם. ולזה אור נעשה אדם. ר"ל אלהים שהוא
 צעל הכחות כלם ר"ל הכללי והפרטי הקיים צקניהם לעשות את האדם.
 שיתאחדו צו שני העיניים הקיום הכללי והקיום האישי. הכללי וולד
 החומר. והאישי וולד הכפס. וזה יורה על נוכלא א' שכל הכחות וותאחדות
 צו אחדות גוורה. וקפאעל הדצרי הקיימים צח"ט והקיימים צוין הוא
 אחד. וזה לשון הפרשן ופי' הענין כך הוא. דתקשה להם וואזה טעם
 אחס אונתי צ' רשויות וכו'. וא"כ איך היה אפשר להם להתחבר צ'
 עלוות אלו יחד צהתאחדות גוורה צצריאת האדם. ונאחר שאין אחד
 הכיר צטבע הכצרא שצרא חצירו וכו'. וצוזה"ק כאור לאור (שמות פ'
 וארא ד"ק כ"ז). פתח ר' אלעזר ואור וידעה היום והשצות אל לצצך כי
 ה' הוא האלהים וכו'. והשצות אל לצך וצעי ליה. אלל אור ונשה אי
 את צעי לויקס על דא ולוודע כי ה' הוא האלהים והשצות אל לצצך
 וכדין תדע ליה לצצך דא ילך עוצ וילך רע דאתכליל דא צדא ואיהו חד
 כדין תשכח כי ה' הוא האלהים וכו' ועל דא והשצות אל לצצך לוודע
 וולה. עכ"ל. וזהו צעלונו הליור על הידיעה הפרטית כונו שווקיים טס
 הרב אלבו כ"ע צזה"ל ויצן וזה ג"כ שידיעת השם ווקפת צצרי האישיים
 וצדצרים הכלליים וכו'. אחר שהידיעה האלהית הפרטית דצקה צו וולד
 הכח השכלי אשר צו בעליונים אשר הם קיימים צח"ט והידיעה הפרטית
 דצקה צהם וולד הכח השכלי טבהם. וע"כ ראוי האדם לשכר ועונש הפרטי
 הוויועד צתורה וכו'. להורות שידיעת השם הכללי והפרטי תחצרו יחד
 צילירת האדם וע"כ יהיה ראוי לשכר ועונש וולד שהשם יודע אותו ידיעה

כיום יאיר

פרעית וולד היותו כללם אלהים וכו' ע"ס. סוף דבר שהיות התאחדות
צריחת כל אדם ונשני שרי לצחות ה'. שהנה הכפס והגוף הכוללים
הכוראים האלו הוא נופת גמור על יחוד ה' ית"ש וליור כלה על ידיעת
ה' הדצקה בכל אדם וולד השכל שבו. להיות למוזכרת ירחת ה' כלב הכולח
צעולונו. הוא הדבר אשר שפתי דבי ר' טילח ברור ווללו כי פתרון שני
וולאכי השרת העולין לו לאדם וכו'. הנס שני כחות הכוללים שנתאחד
צס כל אדם אחדות גמורה והנה כפשו וגופו ככל ה"ל כי כן ארמות
רז"ל לכחותם תמיד צסם וולאכי צאשר כל כח וולאך יקרא כדברי הרב
הגורה פ"י ח"צ צונו"כ (וצוודרש קהלת ואל תאמר לפני הולאך כי שגבה
היא. אומר רב הוכח זה הגוף) וכונו שפירש ווהרי"ע ז"ל צשער וי"ז את
ענין אז"ל שני וולאכי השרת העולין לו לאדם צע"ס ווצ"הככ לציתו וכו'
(שצת קי"ט). על שני כחות הכוללים שהוא השכל וולד הכפס והשני כח
התאוני וולד החוור ע"ס. כן אכי נפרש וואור דבי ר' טילח שני וולאכי
השרת העולין לו לאדם וכו'. על שני כחות הכוללים ר"ל הגוף והכפס
הואחדין וואצדין אותו אחדות גמורה עד יסלוג צכפשו צאוולעות
ההגל צכל דרכיו וואדותיו אשר יצחר צס כי כן ילוח הקצ"ה עליהם
לעשות כולון וצחיתם איש ואיש. ככתוב כי וולאכיו (הכפס והגוף) ילוח
לך הקצ"ה לשונך צכל דרכך (צכל וואדותך) כוודע שדך יונח גם על
תהלכות הוודות וכן כתב ר' נה"ו כ"ע. וזהו דקדוק הלשון וועידין צו. כי
העיון והנופת הנכצד הזה על יחוד ה' ית"ש והידיעה הפרעית הנהו
ווכים ומוזכיר כלב תווצחין להשוור וועשות כל רע ולירחת ואהצת ה'
תמיד :

רבי זריקא אומר כשנחתו של אדם וועידה צו שכלי וואוכצת חיקך שוור
פתחי פ"ך איזהו דבר השרוי צחיקו של אדם הוי אומר זו כשמה :

הגה רבי זריקא וועורר וולתיצ את לב האדם החי הוואפס את הללחהו
צכרות החכוה והדעת אך לוענן התרהצ והתלהצ צעשות עוצ
וחקד צוופת ורליה תורכי פילוסופי. והוא העיון צוהות עשרת הכשמה
שכל אדם וועוטר צה. אשר אך צה יתחצב כל אדם לעולם קטן להתצונן
ונוכו יחוד ה' ית"ש צחזקת יד הפילוסופיא וגם רליה על שהוא ית' פועל
צללון ככתוב צקפר הונו"כ פ' ע"צ ח"א. וצס' העקרים וי"צ פרק ל"א
ע"ס. ואשר אך צה יוואול ויוולוך האדם צכל הארץ ככל הכתוב צעקרים
ויר פ' י' ע"ס. אך כי צהלרף העיון על פחיתת צית וואכנה של הכשמה
שהוא הגוף יתפלח כל רחיה הוודת השונים ונה לך פה צגוף ילוד אשה
הפחות

הפחות וסרוח יותר וכל החי זולתו כבודע וכזכר צה"ל צפתיחתו
 לקער עבוד' ובעקרי' פ"א לוג"ג. אף כי צהלרף העיון לדעת האפלטונייס
 (החולקים על דעת ארקטור) צוהות הנשנה סדעת רז"ל ווסכנות לדעתם
 להיות הנשנה עלם רוחני פועלת לדקות ועוז ווסכלת גם צהיותה
 צוורוס צלי חצרת הגוף ונהפוך הוא סצצואה לפה תחקר ולא חוסין
 לראות צווסכלת כ"א צליוולוס וגצול ע"פ הנחות הווסכלות הראשונות
 כוודע והאל תמים דרכו לא יסחית כל כוולא אף כי צת הסונים יספיה
 כזאת. אונס ונטעס העיון הלדק סצחינת ויהות הנשנה כנז' וכל כוווהו
 ילקח לראיה עלווי' ווכחת על יחוד ה' ית"ס ושהוא פועל צללון ככ"ל ועל
 כן נחן ית' צכוונה את הנשנה צגוף הפחות הזה לווען לתת שלמות
 נפלא גם לחוור נצזה פחות וואד (עקריס וי"צ פ"א) ולנחית פעולות
 וועט"ט שלא היתה ידה ווסגת צכל סצצת' צוורוס לצדה. סוף דצר שענין
 העיון צוהות עלם הנשנה וווקווה פה צגוף הוא תעודה נפלאה על
 כל האוונה והתראה ותוכחה צצצרי חן ותחכונים צלצ החי חיי אושר
 ולולח להתווהר ולהתיפות צעשות עוז וחסד. וצוודקס הנעלם פ' וירא
 אוור רצי שווען הנשנה ונחרה את האדם ואוונרת לו צצקסה ווונך עד
 סיפות היום וגו'. וז"ס פה רצי זריק' נשנותו של אדם פ"י הצחי' צוהות
 הנשנה וועידה צו ונחכונה וווכיחה את לצ הווצחין השוונע צקול נשנותו
 וז"ס איזהו דצר הסרוי צחיקו של אדם זו נשנותו ככ"ל לצחון וולד
 ווקווה ג"כ:

והבמים אוונריס איצרוי של אדם וועידין צו סנאוור ואתם עדי נאם
 ה' ואני אל:

הגדה החכונים יפחו אס שלהצת יראת ה' צלצ הווצחין אף ליראת ה' כל
 היום. צליור תורכי פילוסופי על יחוד ה' ית"ס ועל חקד הסגחתו
 הפרעית ווצחינת הכח כללי ונכהיג כחות האצרים כלם וווצחינת סגולות
 תועלתם הנפלאים והוונפת על היחוד האמיתי ית' נסקף וכנא' וון העיון
 צכלל כח ונכהיג הגוף הוואחד קלתו צקלתו הווכונה אלל הרופאי' העצב
 שהוא כח כללי לכחות או נפשו' האדם סהם צכי ונחלפים עלוויס
 צפעולותיהם כונו השלטה עלווי' סהנפט הזנה אשר צכצד תדווה אל
 עולם הסוי' וההפקד והנפט החיונית אשר צלצ תדווה אל עולם הגלגלים
 והנפט הוורגטת אשר צווה תדווה אל עולם הוולאכים כוודע הדצר
 ופירוש. וככל הכתוב צק' העקריס פ' ל"א וי"צ ע"ס אשר סייס סס
 צזה"ל וכוו סייס לקלסת הכחי' הללו אשר צגוף הצעל חי כח אחד וואחד
 נקרא

כיום יאיר

קרח אלל הרופאים העצב כן יש צעולם צכללו כח אחד קושר כל חלקי הווליאיות וכחותיו קלתם צקלת ווננהיג אותם וכו'. וזהלרף התצונות צלדק צכל קגולו' האצרים ותועלתן. אז יראה ויגלה כצוד ההשגחה הפרטית החוולת תוויד על כל אדם צפרע איש איש כפי ערכו. וכנוו סכתצ החקיד צצער הצחינה פ"ה וקיים סם צזה"ל. כי אין אצר סזכרתי חועלותיו טאין קיוני החכונה נראים צהרכצחו ותכונתו וחצורו לנני סונתצונן צהם ועדותם חזקה וראייתם גלוי' על חוולת הצורח עלימו וכצר ציאר גלינוס וכו' ע"ט. והיה כאשר יצצונן הוועיין צלדק את העיון צאצרי גופו לכל תנועותיהם וקגולותיהם. הנקשרים ונשנורים חוויד אך ציד חקד ה' ית"ס להחיותם ולהכינם לטוב להם כפי ידיעתו ית"ס אזי יתכהצ ויוטקך לצו אך לוועשי רלון ה'. וינדר כל דעיוורו להשנור והשקע וועקות כל רע. צאנור אל לצו כי איככה אוכל לעשות וואשר טכא ה'. צעולם טלא ישנה את טצעיו אך צהשגחת והשפעט חקדו ית' וצאצרים העוודים על ונשנורתם חוויד אך צחקד ה' עליהם ככל ווקר המורח זה היולא וופי החקיד צחסצונן טשי ע"ט. (ובנודרש רבות פ' וארא את אשר כצר עשׂוהו עשׂוהו לא כאנור אלל עשׂוהו טהקצ"ה וצ"ד נונין על כל אצר טל אדם וועעוידין אותו על תיקורו וכו'. וצגנורח הוא עשך ויכונך. כונכיות יש צאדם טאם נהפך אחד ווהם אינו יכול לחיות). והנה את כל הצחינה הישרה הזאת יגישו פה החכמים להשקות כל לננא לאנונת ויראת ה': צאוונרם אצריו טל אדם וכו'. פ"י הצחינה והנחשצה צענין אצריו טל אדם וועידין צו פ"י ונחזקין את לצ הונצחין לאנונת היחוד והשגחה פרטית וווננהיגין אותו לכל עוצ נלח טלה. ויוכיחו טכאי' ואתם עדי כאם ה' טירלה לוונר צנין טצע האצרים טנענתי צכס ונחדש אותם חוויד חונה וועידין עלי וככל הכ"ל:

פתשגן אגדה הקדושה הזאת להסתדל צקיום כל הכחוצ צתורה טהוא לכונת כל אחד ואחד ווהנוקצלים לגיוול ולענוט על כל וועשי האדם ותנועותיו כחתינות טלונה הווע"ה סוף צצד הכל כשנע את האלהים ירא ואת ווליותיו טנור כי זה כל האדם:

ובקשתם משם את ה' אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך
ובכל נפשך (דצרים ד')

אמר רבי חייא טכא. אכא וויוווי לא איכונית חד זונן צעי כויכית. הרהרית צלצי ואונרית וואן יעול קני וולכא קדנאי אלקפתא [פ"י טכי

שכי לנולד] אז ריש גלותא. שנואל אונר אכא ונתיי אפרוחייא (פי' עופות הפורחות) ר' זון אונר אכא ונתיי דווקיא (פי' פירות של אבני הכותל) אונר רב ונתנה ונחזיק אכא עיזו לרישי דכד הוה ונתי לנודים הוה כרע ונרנתי (ירושלמי פרק היה קורא):

הנה על ונאונר הקסה הלז יעוודו כל יראי ה'. ויתוהו זו כל חקקי לז היתכן להאנין כזאת על רז"ל. דזעירי דזהון היה צבח זכותו להחיות נתיים. וצפרט פרי חייא סבא כלז צראשם הלז הוה ר' חייא דכי ונתי למוינר ונחיה הנותים רגש עלנא (צ"ו דף פ"ה) ההוה לא יכוין צתפילה? והחכם עוז צעל עקידה פער כ"ה סאל לונה יכתבו דצרים אלו על ספר להכשיל זהם את הרצים להתפקרם צענין התפילה ולתלות עלנום בגאוכי עולם סכן עשו. ע"כ זון כציר חשבתי לתור כוונה נאותה להשקיע זה כל הפליאה קוערה ונה שחנני והראחי ה' הננו גם לכל זולתי. ונפתח שפתי הקדוה יסרה ונעלה נחאת אשר הארכתי זה לועלה. צענין שלשה ונדרגות כוללות. להסולכים צתורת ה' ופה אדצרה נח אך בקלרה. כי כה יחלקו הנתפללים לג' ונדרגות שונראשונה יחלו לעלות צהושעם זה' אל התיכונה. ונוונה יעלו להשלישית העליונה:

המדרגה הראשונה

מי שעוד לא כלרפו זו צקנין גוור כל צנות תכוחתיו ותולדו' עוצעי ונדותיו. צאנולעות ההורה והנוללות. הנכו כנוכרח לכין צתפילה לעוצת עלונו. ולשומר כלזו את ענין הנוצוקש אס צנוכיעת הרעו'. ואס צהוקפת העוצות כונאונר הנפש עם השכל (חו"הלז ש' עבודה פרק ו'). כצר הצינתי ונה סזכרת וכו' ואס חפלי ורלוכי לשלם ונה שאחי חייצת עליהם וייד קודנות לנחשצתי צהשליוו תוחלת עוצה עתידה ונונו. וכן צהודותי לאל כשאהודנו אודנו צנולותי על גודל עוצו עלי. ונחשצתי וכוונתי צהודאה לצקש על התווד' העוצה ולהוסיק עליה לא כוונת הנראש ונחוספת העוצה והתוודתה. אונר השכל אל הנפש הוה נפתי שלשה ונדות וכו':

המדרגה השניה

מי שכצר נשקטו זו כל ונדותיו ונוולחנות הנוותרו'. צאשר הונגלו והוסכרו. לחיות צתכונו' ונלונלנו' ונחסיקו'. על פי זאת התורה. לא יקוה צתפילתו צענין הנדרש. כי צקור הקצה חקור הנוקוצ. קיוון לדצר

כיום יאיר

לדבר. שהלדיק ישיש וישנח זהונע ונזקשו. כאשר היה נוולא. כאשר
יצעו ויכח כל עניניו. צחלוי הסגמה העליונה. כמו שהיעב לדבר אחר
התפילה. החסיד הקדוון (ונוצח צח"ה) שער חשבון הנפש חשבון י"ח)
זה לשונו הנעים. אלהי. לא נשאתני לצי לעמוד בחפילה לפיך וכו'.
ואתה יודע אופני תקבתי וכו. ולא הודעתיד צלרכי להעיר אותך עליהם.
אלא שארגיש בגודל חסרתי אליך. ובעחוי צך. וכבר הנחתי כל עניני
על גזירתך הנוקיינות והנהגתך העליונה וכו' ע"כ:

המדרגה השלישית

זה השער לה' לדיקים גוורים יצאו צו. אשר כלום ונתאחד רכוס
צרכון ה'. בהתעלמות עוז כורא. צלי הרגש ונעין סבר ועונש ונאוני.
כאשר נוולאים א"ע תוויד. כאינס כשרים וראויים. בקבלת עוצות צוראם.
טרם הצראם. אף כי עוצות תווידו. ונריחים ווכל חנועה. ריח עוז.
ונגדולת אדוקס וחסדו ית'. אשר נשאה צסס עצד לו יתצרך. כאשר
הוכחו הרבה צכל אלה ונדצרי אצירי ואלירי הסקירה והקבלה לדקו
יחדו לנשכיל לנעלה:

וליהות אכחו עדת ה' יודעים כאוננה שהכניעו רז"ל את כל נודותיהם
עם צעחוסם ואנוונתם החזקה בהנהגת הסגחת חקדו יתצרך.
עד שלא יתצרו ולא יתחצרו בקדש לצצס ונחשבות עוצת עלום לכל
ונעטיהם ותפילותיהם וכדצרי הלדיק הקדוון שהצירוחים לנעלה. וציותר
ראוי לחשוב שזכו רז"ל לעמוד צונדרגה השלישית. הכלום ונתעלמוי צרכון
ה' וכו' כמו שפוררתיה ונעע לנעלה. ונדצרי עוצים ואנויטיים אלו וולא
אנולא את לצצרי לקור ונדרך כל הסוצלים פירש זה חונאנר כהשקפה
הראשונה. וכחיום הזה יפתר ויפורט ענין לא איכונית. חד זונן צעי
כונית. רק על הכוונות ונחשבות הונחשאות כגנצ צלצ הונחפללי עודם
צונדרגה הראשונה או צונדרגה השניה:

ופתשגן תועלת הונאנר להודיע ולהזהיר לכל אדם שיעמוד צכל עוז
תוויד על נפשו וון הילר הורר אפילו צענין ודצר סכרגל
צלדק וצנויטרים זונן רצ כי לא יכנע הילר וולצחון ולעשות זר ונעשהו
כל ינוי האדם חי. ויוכחו ונכסיון עלום צאונרם אכא וניונוי לא איכונית
חד זונן צעי כונית. כלונר הגם אככי שנויים עונדתי על דעתי כעזרתי
צישועת ה' וון ונחשצת פגול בחפילה לעוצת עלווי צכל זאת עצר עלי
פתאום גל אחד ונווי ליורי הזידוכים ויצקס להרוס כל ונצלרי הנהגתי
הרבות וחזקותי העלוונות. ויעוררתי לכיון וללפות את ענין הונצוקס
כצעלי

כצעלי ודרגה הראשונה או שצקס להפילי ווודרגתי להשניה ככ"ל. אזל חקדי ה' יזכירו צעלי וואונר הלז אקר וווענוד וודרגתם לא נסוגו אחר סלה כי זה הליוור הצא עליהם פתחום לא היה יכול להם וורוז התצלרם צחצכוות כמות עד כי הוקר וגורק וותוכס ריקס. וישארו צהררי קדש וודרגתם עלז וסנח. כשנש וכירח. והוא לדעתי כלל כוונת וואונר. הרהרית בלצי וואונרית וואן יעול וכו' עלת ה' היא שזה כלל ר' חייל אז ווליור ההוא. וכן ירלה שוואל צאונרו אכא ונחתי אפרוחיא. כי צחצצון ליור אפרוחיא גם הוא כלל. וכן רצי צון צאונרו אכא ונחתי דומויא. יספר שגם הוא כלל ווליור ההוא צרעיון אחד קדוש לקוח ורנח ונשורות של אצני הכותל:

ועתה אתנהלה לפרש צק"ד וולילת כל אחד לרגלי השערתי זאת צדך רנח וסיוצאל (פואיעי) הנהוג ואהוב ציוני קדם. והנה ר' חייל קצא הוולל ווליור לא עוב ההוא. צרעיון וואן יעול קוני וולכא קדוואי אלקפתח או ריש גלותא כה ירלה לאונר. חצתי צושפט הקדיוני לפני וולך צקר ודס להתפעל ווונרו ולהתחזק צו אז לפני וולך האויתי יתצרך שהאלקפתח צוא יצוא צראש. אחר. יצוא ריש גלותא גם הוא צצרי עניויו. אך אזל אס ילוייר שריש גלותא יקדים עלונו ערס צוא האלקפתח הכה זולת שלא יפעל וואונה צענין הנדרק לו. עוד יצבע חרפה וצו צצל ידע יתרון ונעלת זולתו. כי כה אדונה את דויון וליור הגוף החושק וווכוין אך לעוצתו כונו ריש גלות' ההוא והנשנה צרב כבודה אדונה לאלקפתח שלה ונשפט הקדיונה לגשת ראשונה צצקשות הראויות לה. צהשגות עיוכים עווקים ורניים. ונעשים עוצים וכחיא. כל זאת דצרתי אכי אל לצי יאונר ר' חייל ואשאר צוודרגתי כווקדס:

שמואל אמר אנא מניתי אפרוחיא

גם החכם שוואל ירחינאה. התילב אז ווול ליור דויון ההוא צתפילה צחרצ פיפיות של חצצון הפקר וולרה כנגד שברה ושכר עצירה כנגד הפקדה ויחצציה לו צכוות ואיכות ענין תענוג הגוף אפילו אס יתן לו ווונרום שאלתו. אשר לא יונק ותהי כ"א הרגע צו התענוג. והאדם ונת צכל רגע העוצר וחולף ווונרו שלא יסוצ לו עוד לכלת. שע"כ הונסילו ר' אחא (צוודרש קהלת) כהדין עופא דעצר ועולי עמי. אשר ערס ילעוש האדם את עניו צו והנה איכנו. וגם ענין איכות התענוג ונה הוא. יגש ונשקטו הנוולא צו תענוג כקי. הלא כל עניני עולם הזה ושעשועיו וועורצים

כיום יאיר

ונוצרים בעלזים ומקורות כדוע לכל חכמי לב הכאונים שבהלפס יחדו לא יתחם שוב ענין התענוג להיות שזה ונאוה שע"כ הוסיפו שנואל זה בעליו (שנה) הזא לנולאות את דברי ר' אחא הזכר זזה הלפון. כללן של דבורים שאין זהם ונוט של כלום. והחשזון הקדוש הזה ווקפיק להכניע זו שאון ווי ונותרת התענוגים וכל גלי הצליהם. והנה בעלה הזאת נשאר שנואל עונד זהררי קדש ונדרגתו וכל רוח ליור התקוה לא נט אוחו ונוקונו. ויהי כי החל ערגיש תקות עוצת עלונו. אז ראה ויוהר לתקוב חשזון לדק הזה ויגער בשטן הדמיון לאור שאיכו כדאי וקוה להתנוטע אך כרגע בגללו. ונואל עליוני הכלול בכל עוב סלה ולהחליפו בענין הנולא מקורות ורעות ככל הכ"ל. וזה הענין קרואו שנואל לדעתי בשם אפרוחי"א. כלפון חכמה וקלרה ויעשהו כשם כולל שיסוב וילך על כל הרגשת שני העיני' הכ"ל. ור"ל הפקד הנולא והנדרגה. ופחיתת ומקרון שכר העצירה וככל הכ"ל. וכ"י יוולץ ויוותק יפה לכל נושכיל ונחזון בקולר ונלילת שנואל האומר אכא ונייתי אפרוחי"א. כלומר אככי כללתי אז צונחשבת עופות הפורחות. שחור רנוו וקיווצאל אל כל הכ"ל:

ר' בון אמר אנא מניתי דומוסיא

ירצה לאור כי כל חפץ ומקוקת הילר לשנוור כלל עוז את הרגע זו להניע ולהוריד את כל אדם וון ונדרגתו אפי' 373 קטן ומעל קל הנדרגה ונאל יעוז ויתצלל זו לפתותו עוד 373 ומעל היותו חנוור וגדול ונהראשונה סובב הולך כלל הכפתה הנוולת עד יחלכלך ויעכר בית ונשכן הנשנה ר"ל הגוף ואז גם אור השכל יחסך וידעך ונאל. ונריח עונטום וסרחון הגוף. וכאז"ל עצירה ונענוטנות לכו של אדם. (פירש הזכרתו דתנו רצון הלכ וצין וכו') שע"כ תנולא ותראה עפ"י רוב צקוף הנועשים רעים ונודות ונגונות הכפירה והטעות ציקודות האמונה. כאז"ל כך הוא דרכו של יל"ר היום אומר לו עשה כך וכו' עד שיאמר לו לך עצוד עכו"ם והולך ועוצדה. ור"ל יש שישאר אך כנוקופק ונחאון צהגיזני לכו צשרשי אנוכתו ודחו. ז"ש עד שיאמר לו לך עצוד עכו"ם. ויש שגונור ונגלה ונחשזותיו הפושעים. ז"ש והולך ועוצדה ותהי להפק דרך האנוייתי הנוקצצ ונציח לידי רוח"ק (עכו"ם כ')

דוא הדבר אשר דברו האלוהי בעל חוצות הלצבות (צרחשית יחוד הנועשה) חבל הילר וכו'. ואיכנו ווקל צקטנה שצקטנות ענייך לכלא אוחך צנה שלמועלה ונונה. וע"כ ראוי לך שתהיה כזה ונונו. ואל הנולא

תנוכל ונושא אלותיו צד וראויה רק יגדל צעיכך הוועט שצוועט ונכלוחו והוולער ושהגברותו כדי שיהיה לך ודרגה אל ויה שלמעלה ווונד וכו' ע"כ. היולא ווענין היקר הזה. שצשמים ונתחנן צנו הי"ל צכל ענין ופעולה ופעולותיו ועניניו שכל דבר לא עוז וכל ענין חטא זולת שהוא צעלנו לא עוז הכנה עוד הכנה והקדוה אל השניה היותר חמורה וכו' ככ"ל. וכל ענין ליו"ר היקר הזה כרוז ונלקח יפה ונסורות של אצני הכותל שכל שורה ושהכותל צשמים תעצוד את הצנין כי זולת שהיא ונחילה צוקוונה הכה הכנה והקדוה ליקד עליה את השורה השניה וככה הלכה וזהו ונחילה ישיפיה צפי ר' צון האונר אלא ונחית דונוסיא. שפי' שורות של אצני הכותל כי וון ליו"ר שורות של אצני הכותל יצחן ויושל כל רעות העלויות שנגיע לנו אדם הנפתה לחפץ ילרו אם לא יתצלר צל יניח וקונו ויתוועטו רגליו ונודרגתו וע"כ אחשוב שעשהו ר' צון כשם כולל צדך רוז וסיוצאל (פואיעי הנהוג ציווי קדם לכל חכווי לצ כידוע ליודעים) לענין ילר ונחשצת תועלת עלונו צתפילה אשר קרה לו צפעס אחת כמו שכתצתי לנעלה. וחסדי ה' יזכיר ר' צון שצזה ליו"ר דונוסיא כשאר צוודרגתו כווקדם:

ומה שאונר רצ ונתנה ונחזיק אלא טיבו לריסי דכד הוה ונעי למודים הוה כרע ונגרוויה. שהוא ונשצת להקצ"ה צחקד אשר זיכהו להגיע לנודרגה רוה עין כל יראי ה' להודות לטס ה' הודיה נקיה וננחשצת תועלת ועוצת עלונו אשר לא יגיעו לה כל העוודים צוודרגה הראשונה צעוד לא נסכנו וכרגלו צעוז קדר תולדות הוודות צדך התורה והנלוות כו"ט לנעלה ש"כ טצע האצרים גם הוה יערצו ויעכצו ונלרוץ צחשק וזריזות לכל עניני העצודה כוודע. וצהגיע רצ ונתנה להיות פי שנים צרוחו. צהיות ראשו כורע וככע ליולרו ית' צחשק וזריזות רצ ונרצ ההרגל הצא ונחפץ וכניעת הלצ הונחצונן ונכיר חסדי ה' ית"ט שווח ויודה על חלקו העוז (כונאונר דוד הווע"ה ארונווך אלהי הנולך צעצור העוצה שכתת לי רשות וכה לצרך אותך צכל יוס וזהו צכל יוס אצרכך וגי' ויתפרש הצ' כמו צעצור) ויאונר ונחזיק אלא טיבו לריסי דכד הוה ונעי למודי' הוה כרע ונגרוויה. כלוונר צלי הכרח ועללות הראש ונאוניה כי אם צלרון גוור:

זרן שיעור ויה שחידשתי צעזה"י אחרי היגיעה צונאונר זה הקשה שלאו צו רצים וטוצים. להסיר וווננו עקשות פה הצוערים. ולזות שפתי הפושעים. ולא ונלחתי צו טוס חסרון עם שהוא נגד כל ונפרשיו שקדוויני. אך אם יכשר הדצר צעיני חכווי עוז לאיכנו נגד כוונת צעלי הנאונר עלום זל"ל. והיה זה שכרי ונחונתי כי יתגולל עלינו זכותם לכלת. אונן:

ביום יאיר

אמר רב הוננואל. ונאי דכתיב וני כהחכם ונאי יודע פטר דבר (קהלת ח')
נאי כהקדוש צ"ה שיודע לעשות פטרה צין שני לדיקיס צין חזקיס
לישעיהו וכו' ונה עשה הקצ"ה וכו' ואונר לו לישעיה לך וצקר את החולה.
שכאונר (ישעיה ל"ח) צינאי ההם חלה חזקיס למוות ויצוא אליו ישעיהו צין
אנוץ הכציה ויאונר אליו כה אונר ה' לצלות לו לציתך כי ונת אתה ולא
תחיה. ונת אתה צעו"הז ולא תחיי לעו"הצ. אונר ליה ונאי כולי האי אל
ונוס דלא עסקת צפ"ור אל ונוס דחזאי צרו"הק דנפקי ונאי צנין דלא
וועלי אל צהדי כצטי דרמוני למה לך ונה דנופקת איצעי לך לנעצד ונה
דניחא קויה קודצ"ה לעציד אל הסת' הז לי צרתך אפשר דגרנא זכותא
דידי ודידך ונפקי ונאי צנין דוועלי. אל כצר בגזרה עליך גזירה (פירש"י
שמוות) אל צן אנוץ כלה כצואתך ולא וכו'. לקוף יהצ ליה צרתיה וכו'
(צרכות י') עכ"ל:

הגדה קוסיית הורש"א ז"ל חזקה כי גם אחר הסוזה הכציה צהדי כצטי
דרמונאל למה לך וכו' ישאר תנויהת הוולך ונאי כולי האי צנוקוונה
עומדת הלנוען חטא וחסרון אחד יקלוף רחום וחנון על האדם לכלה צעו"הז
ועו"הצ וצפרט שכל כוונת הוולך היתה כ"א לצל יעויד שוכאי ה' צעולם.
הלא גדולה עצירה לשוה. גם ענין הויכוח שהיה ציניהם ולמה יענה
הכציה עזות צפני גאון וולך ישראל לוונר ודעתו כצר בגזרה עליך גזרה
בנראה פעל זה לא כלטוה. גם ודוע לא יזכירהו הוולך כצגרטו צשונו
ויכנהו צסם אציו "צן אנוץ". גם דקדוק הלל"ח צלטון עליך שהיה די לוונר
כצר בגזרה גזרה כי את כלם ראוי לצאר צנור חקרו ית"ש:

והגראה לעיני השכל שכל צוא ושלות הכציה להוולך לא לתכלית צטר
אותו הגזירה רעה כי ונה צלע צהדאי צ נפשו וכן הוא דעת
הגאון הלל"ח לפי דרכו. אל לצל לנען הוכח אותו צפניו להסיצו לקיי' ונלוות
פ"כ. שגם הכציה ידע ונראשית צואו להוולך שאם יתחרט לעצר ויקצל
להצא לקחת אשה כנושפטו חסוזה שליונה חיה יחיה צלי ספק כי צקור
הקצה איך ישאר הנוקוצד וכמו שציבוא. והנה צהחטצ לנשפט יראה
ישתוה זה החטא של הוולך כעוצר על ונלוה אחת ונולו' צעצור ההתכמו'
צטענוי הוולוה אשר צאונת לא יכיל שום רעיון ונוחשצה ולא יכלכל כל
חכוה ודעת לעמוד ולהגציל טענוי ונלוה ה' צרה כמו שלא יושכל רולה
הנלוות ית"ש ככה לא יושכל רלונו שהווי הנלוות כמודע ולכן ונשתקין כל
נאי שאונר צתפילתו על קן לפור יגיעו רחוניך ונפני שטושה וודותיו של
הקצ"ה רחוניים ואינן אלא גזירות (צרכות דף ל"ג) רק הרשות תחוכה לכל
ונאנוין הוונצונן להצצונן ולחזות וועט ונרחוק לפי שכלו צטענוי וכונת
הנלוות לנען ירוץ ויוסיף אנוץ צקיוונם (כמו שכתצ צעל עקידה ז"ל
צראשית

צראשית שער שטי (צספרתו) אך קבל לא לדמות ולהגביל טעוים גבולים וקופים לכוונותיהם וכו"כ שכ שלל לבוא על ידי זה לצבול ולנומע ונלוח והמולות. הלל בגלל הדצר הזה ככפל החכם ווכל האדם שלמה המולך ע"ה כונו שאז"ל בכ"ו ונהם צווד"ר ריש פ' וארא פ"ו צז"הל וארא אל אצרהס. הה"ד ופיתתי אני לראות חכמה וגו' הפסוק הזה כאור על שלמה וכו' עמוד שלמה המולך ע"ה והחכים על גזירתו של הקצ"ה לא ירצה לו נשים לא בצביל שלל יקורו את לצבו אני ארצה ולצי לא יקור וכו' אור שלמה ע"ה וזה שהייתי ונחכים על דצרי תורה הייתי ונראה לעלוני שאני יודע דעת התור' ואותה הציקה ואותו הדעת של הוללו' וסכלו'. למה. כי וזה האדם שיצוא אחרי המולך את אשר כבר עשוהו ווי הוא שיהיה רשאי להרהר אחר וודותיו וגזירותיו של ונו"ה דצרים שהם חלוצים ונלפניו וכו'. ע"כ:

והנה החטא של המולך אשר ונע ויהשתדל בהמולה ויראתו פן יהיו הצנים רעים הוא שקול ונראה כונתחכם וכונגביל טעם גבולי צהמולה. כחושצ טעם צהמולה רק לתקות צנים הטוצים ולא יזתר. שאל"כ היה לו להשתדל צהמולה רק צעצור גזירת ועלת ה' ית"ש. על זאת נשלח הנציח אליו להשיצו צתשובה. וזה הדצר אחשוב שהנציח צרור ונלל להמולך צהדי כצטי דרחונא למה לך. ונאי דנפקדת אצעי לך לנעצד וכו'. יקר' להמולו' "כצטי דרחונא" על תעלונו' קודם ווכל האדם וחי צמור לו למה לך להכניס ראשך לעשות ענין להראות צו ככל עושה חוזה וגבול צעעווי המולות שהמה צמנות קתרי וכצטי דרחונא ולפי' זה לא יקשה אריכת הלשון שיכפול הנציח לאמור לו ומה דיחא קניה קודצ"ה לעציד צאשר כבר אמר לו צראשונה צהדי כצטי דרחונא למה לך. כשנוע המולך החקיד את ענין האויתי הזה יולא ופי הנציח צסם ה' כתחרע ונאי ויקבל עליו לקחת חשה ונאשר יולא. שלל יציע עוד על איכות הצנים רק להשתדל לקיים גזירת ומולות ה'. כונשפע כל שצ שלס העוקר ונסיק כל שרשי וקצות חטאתו. (עיין חו"הלצ ט' התשובה פ' ע' צראשון) ועכ"ז צחר וידרום לצת הנציח אך לרלון וטעם כוסף כו"ש השתח הצ לי צרתך אפשר דגרמא זכותא דידי ודידך וכפקו ונחאי צנין דנעלי. אך עיקר קצלתו צלצו היתה גלויה לפני ה' שאם לא יתראה הנציח יקח לו חשה ונאשר יולא לשם ה' צלצד. אך אלל צעיני הנציח היה כראה שעוד המולך איננו עוקר כל שורש החטא הנרא' כחושצ טעם גבולי צהמולה ונפי סצומר לצת הנציח לתקות צנים טוצים כפי הנשנוע ונאורי פיו. שרק ע"ז נגזר עליו כל הרעה כנ"ל. וא"כ איכה תקור חליו הנוסוכן ולקוח למות ולזאת חשצו לצן ונות ויענהו עזות כבר נגזרה עליך

כיום יאיר

גזרה (סתמות) לטובתו לזעזען סיקבל עליו לקחת חסה לקיים הגזירה והנולדה ואלו חיה יחיה וע"ז כתגרט ונקרא הכצ"ח צטס "צן אמוץ" שהוא רנוז אל טיש צו עזות כו"ט צוודרט ירוניה הכצ"ח היה וון הכהנים (ר"ל עניים) לכן היה וודצב כצואותיו צפיוסים ותחוננים לא כן יסע"י הכצ"ח שהיה צן אמוץ אחי אול"י וולך יהודה שהיה כלס גצירים. ע"כ היה וודצב כצואותיו צקנתורים ועזות. וז"ט צן אמוץ כלה כצואתך ולא כך וקובלני ונאצי אצח אפילו חרצ חדה ונוחת על לוארו של אדם אל יונע עלמו וון הרחמים:

אמר ר' אלעזר ונשה העיח דצרים כלפי וועלה שנאמר (צוודצב י"ח) ויתפלל ונשה אל ה' שכן דצי ר' אליעזר צן יעקב קורין לאלפין עיינין ולעיינין אלפין (צרכות ל"ב) וז"ל מורט"ח יט לעיין צזה דזה הלשון ויתפלל אל ה' נוולא צכונה כציאים והוקרא וולא ונשה. ווי הכריח לר"ח לוונר גצי ונשה אל תקרא אל אלל על ונשה דצרים וכו'. ואס נגיה ויתפלל ונשה אל ה' והיינו קרא דפי ונשה ונשה לא ידענו ונאי העחת דצרים איכא כאן ונראה להגיה ויתפלל אל ה' והיינו קרא דפי עקב וכו' עכ"ל:

והנראה לחשוב ע"פ הגירסא שלפנינו ויתפלל ונשה אל ה' צפרטת ונשה ונשה. טענין העחת דצרים פה הוא על אשר הקדים ונשה רצינו ע"ה צהצתו את ישראל להתפלל לפני ה' על דצב התצורה שהיה לו תחלה להוכיחם ולהסיר וולצטס כל סיגי הספיקות ודוויכי תהו אשר היו אז צלצ קלתם וכוונו טכתצו הונפרטים לצאר את הכתוב הזה ויהי העס כונתאוננים כונסופקים צאנונה. זהו שאונר הכתוב כונתאונני שר"ל כונצקטים תואנה ועלילה צלצס אשר לא יולאו צוונצטא טפהס רק צלצס היתה טוורה תלוכות ועניני ספיקות צאנונה ה' והטגחתו הפרטית. ע"כ אונר הכתוב רע צאזני ה' פי' שלא כודע לכל זולתם. צלתי להצוון כליות ולצ יתצרך. והנה. אס אחר טווס לאנונה ה' היה כצבה וכטקע האט ויראו צעייניהם שלא האט שורף אלל החטא שורף. אז היתה ונחתזקת ונחוללת צלצטס אור האנונה צהטגחת ה' לטוב להס לכלת. אך אצל אס צתפילת ונרע"ה נטקע האט דוונה הונסופקים לחלותו צתחצולו ונרע"ה. וצזאת אטשוצ פירט רש"י ז"ל להטחת דצרים לשון זריקה ונהלשון כונטחוי קטת אך צטני ונקומו' צלצד כו"ט הגאון צעל הללח ז"ל. צוואונר הזה וצוואונר רצי אלעזר (צוונס' תענית) לוי העיח דצרים כלפי וועלה שאונר עלית לוורוס ואין אחה ונטיגיה על צניך. טכוכת רש"י ז"ל להצדילס ווכל העחת דצרים זולתם הונתפרטי' על חקרונ פרטי צתפילה אצל כלל התפילה היתה כלרכת וראויה לא כן צטני ונקומו'

ונקומו' האלו שכל התפילה היתה כיתר. שיותר עוצ היה אם היה אז
 נחזיר בתשובה את העם אשר לעקו אליו וכנ"ל. שרק ע"ז היה נשלה
 האש ונן ה' לאוור שזבו בני אדם וכן צעקין לוי שאמר אין אתה נשגיה
 על צדיק. והנה הנועשה דר' אחא זכפר ערשא (צוודרש הנעלם פרשת
 וירא) שהקפידו עליו ונן השוים על התערבו צקגולותיו להם בלא
 החזרתם בתשובה הנהו כעד כאון לדברי אלה. (ווי יודע שאם לא
 צעבור זאת לא אזה ר' זירא צוק' כתוצו' להתפלל על הנוער צעת
 הרעצ) וראיה שניה ונהוקופר צירושלוי תענית צר' אלעזר סגור י"ג
 תעניו' ואתא גוצאי עד שהשיצם בתשובה שלימה אז נתן להם הקצ"ה
 גשווי צרכה: תכו רצון הנותפל לריק סיכוין את לבו לשוים אבא שאלו
 אוור סינון לדבר תכין לבס תקשיצ אזנך (צרכו' פרק ה') ז"ל מורש"א
 ז"ל. צפרק מלות חלילה ווייתי לביצא לנעלה שכאוור נשא לצציו אל
 כפיס וי"ל דלא צעי לוור אללא דצעי כונת הלצ עכ"ל. הנה צווד"ר ריש
 פ' ואתחנן אוור זה אבא שאלו נפורש שקיוון עוצ הוא להנותפל
 להתקבל תפילתו אם כיון לבו בהתפילה שנאוור תכין לבס תקשיצ אזנך:
 על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת ונלוא זו ור זוערא אוור זו בית
 הכס' וכו' (צוק' צרכו') אפשר. שהסקיד דצק ונותעלס תנייד צוושצותיו
 צתורה ועבודה לכן יתפלל טילילתו ית' לבל יגיעו צצית הכסא ונן
 החכוה והדעת שנגבל צס. ע"כ שצחוהו צווערצא וכלהו צהכוגע לפשע
 הכתוב:

אמר רבה צר חינכא קצא ונשויה דרצ. כל העושה דצר עציר' ונותציט
 צה. ווחלין לו על כל עוונותיו. שנאוור (יחזקאל ע"ז) לנען תזכרי
 וצשת. ולא יהיה לך עוד פתחון פה ופני כלותך. צכפרי לך לכל אשר
 עשית. כאם ה' אלהים. דילנא לצור שאני אללא ונהכא (שנואל חי כ"ח)
 ויאור שנואל אל שאלו לנה הרגזתני להעלו' אותי וגו' לך לי נאלד וה'
 לא עכני גם ציד הנציא' גם צחלונו' ואורים ותווים לא קאוור. וננאל לן
 דלחילו ליה ונן שניא. שנאוור (שס) ונחר אתה וצניך עוני ואוור רצי
 יוחנן עוני צווחילתי וכו' עכ"ל (צרכות דף י"ג):

דלא ידעת שיט צזה הנואוור שאלו רצו' ונהופרשים והגדולה שצחס
 הוא כנו שכותב הרי"ף ז"ל צז"הל. ונין הוכיחו שהנותציט צעציר'
 אחת ווחלין לו על כל עוונותיו. ושנואל אותה עצירה נוחלה לו. וכילד
 הוכיחו דצר זה ונפקוק לנען תזכרי וצושת וגו' צכפרי לך לכל אשר עשית
 וגו'. דדילנא התם כתצטו ווכל העולתיהם ופשעיהם. ולכן כתכפרו כלס
 כאחת. ועוד ווקשה עד ששה קושו' ע"ש. וגם צוורש"א ז"ל. אצל אשר
 לאוי לחשוב ולשית עלות צכוונת אגדה זו הוא צהקדים רלשוכי' פירש כל

כיום יאיר

הכתוב הזה צלירוף הוולח כל. אשר לאופנים רבים והנחו' כצלו' יתפרש כמדוע. ויאור ונהר"י אלצ"ו כ"ע צקפתו ונאור צי פ' עשרי' צז"הל "כל". הכחמו הראשונה הוא על כלל' הדצר. כונו כל פעל ה' לנעכהו (וושלי ע"ו) ופענוים יבוא על רוצ הדצר. כונו קצתי צצית ה' כל יוני חיי (תהלים כ"ז ד') ויאור על הפרטי אשר תחת הכלל כונו כל נפש יולאי וגו' (שנואל חי ה') ופענוים יבוא על חלק ונהכלל כונו כי קלף לה' על כל הגוים וחוה על כל לצאם (ישעיה ל"ד צ') ופענוים יבוא על חלק וועט וון הכלל ויהיה פי' כל כונו ווכל כונו וכל הארץ באו וולריונה (בראש' ו"ח) וכל הארץ וצקשים את פני שלונה (וולכים ח' כ"ד) וכבר כוולח כל שאין פי' ווכל ועכ"ז ירווז על חלק וועט ונהכלל כונו אשפוך את רוחי על כל צער (יולא ג' ח') ויהיה פי' על כל צער על איזה שיהיה ווכל צער אע"פ שיהיה צלתי ווכן לכזוהה. והצן זה הדרך צזאת הוולח כי הוא נפלח ונאד יותרו זה ספיקו' רצו' יולדו' צקלת נצואו' עכ"ל. וזזה חני צח צקס ה' לציאור הכחוצ לנען תזכרי וצשת וגו'. כי יראה וירלה הכציח לנחם את כל הווכחים על כל אשר הזכיר והגדיל להם כל פשעיהם וחטאתיהם הרצים והעלווים. לצל יפלו צליורי הרהורי נואש כמדוע ונדורו של יהזקאל אשר אונרו נואש לעשות תשובה (יחזקאל ל"ב) וע"ז יאור להם דצרי פיוקים ותכחוויים לנען תזכרי וצשת וגו' ירלה. תכלית זכרי לך כל עוונותיך הוא אך לנען שתתצונן צעיי עלמוך כי רע ונר עזצך את ה' ונפלח לך. כי אם יראה הרוחה ללצב ית' צלצ הנותחרע שצלצ אונת ככון הוא ונתחרע עד כי נסצר וצט צלצו וכבר עשה כל עה שהי' צכחו כח אלוסי לעשות ולא יוכל לגמור יותר כי יחקר לו סצות גנר התשובה הנה ונאז וועט עליו ית' לגמור - צעדו כל גנר עכרי העזר והישועה. אם דצרים שצין אדם לנוקס שנתרגל צם עד כי שנטצע צו קקין עצעי וגם דצרים שציו לחצירו כי על כלם הוולה צתשובה ית' ילה כל וולחכי סצותיו ואת כל ווערכי עצעיו לעמוד ליוון הנותחרע הנכצד הזה להוסיע לו כל שרצעי הישועות לכל חסרוכיו הווכרחים וולטרבים לו אם צרלי כסף לתת להנגזל או לקרצם יחדו צווקוס אחד וכל כוונהם ככל הכחוצ צחו"הלצ שער התשובה פרק י' וזהו ולא יהי' לך עוד פתחון פה צהתכללות שוא לאנור נואשנו ונהתשובה צכפרי לך לכל אשר עשית כי צהיות הכל צידי צטח אגמור צעדך הכפרה על כל עון שעשות איזה שיהי' חפי' גדול הפשעים העלווים ויתפרש "כל" צווקוס הזה על עון חלקי ווכלל העוונות כונו אשפוך את רוחי על כל צער או כל נפש יולאי יך יעקב (שנוות ח' ה) כונו שהציאותים צהקדונה צקס צעל העקרים. ונה יקר הוא לפי זה הפירוש שחתם הכחוצ צקס וולח

נחם ה' אלהים" לוור פי הסם הונחיהו כל הטבעיים לזר ככה שאין
 וועלר לאדון עולם ית' להוסיף ולחוקן את הנותחנע והנותצייש 373
 עצירה טעשה:

הוא הדזר אשר דזרו רז צו' יונא 77 פ"ו כתיב כקוי חטאה וכתיב
 ונודה ועוז ירוחם כאן בחטא ופירקסם כאן בחטא שאינו ופירקס.
 רכז"י לוור כאן בחטא טזין אדם לנוקס. כאן בחטא טזין אדם לחזירו.
 וזה לטון רש"י ז"ל ונודה ועוז ירוחם. "וון השמים" וכוונתו כל הדזרים
 טדזרנו פה שונקסיקין זידו וון השמים לכל גור כפרתו אפי' דזרים
 טזין אדם לחזירו כי הנרחם האוניתי יתצרך יעלהו עלות. יזוכהו דעה.
 זלידוף עזר כל טבות העולם להפרישו ולהזדילו ונחטאו ועונו עד כי
 יטוב ונלורף ונזוקק כזהו וכפז רז. וידעת שפירש הוולה ונחלין (זלשון
 רזים) הזא זאגדות ונדרשים יפה נתפרש ונהקדוונים טר"ל וקסיקין
 זידו זהנעיר גטוני עזר. וארוכות טוני ההלכות נפתחו להנחיל ככ"ל.
 וכאז"ל (צו' יונא 77 פ"ו) עזר אדם עצירה פעם ראשונה. ונחלין לו.
 כולי רציעית אין ונחלין לו שנאוור ועל ארבעה לא אשיצנו. להיות וטבע
 האדם טעד טלטה פעמים. לא נקה עוד זקנין פניווי הכפש טידצק
 זקרו הכהגתו ונעשהו זקל וכל לטוב. אך ונשטה פעמים והלחה.
 נקה זו הענין קנין טבעי. וכנאוור ר"ל זכ"ו זש"ס ע"פ אס לללים
 הוא יליץ. ולענוים יתן חן. (ונשלי י"ז) זא לעהר וקסייעין לו וכו'. וכוו
 שופרש ר"ל זעלוו זונד"ר פקוק כי אכי הכזדתי את לזו וגו' יעו"ט:

והענין הככז הזה. אחטוב שאוורו פה רז. כל העושה לזר עצירה
 ונותצייש זה. ונחלין לו על כל עוונותיו. שנאוור לונען תזכרי
 וזשה. ולא יהיה לך פתחון פה ופני כלונתך. זכפרי לך לכל אשר עשית
 נחם ה' אלהים. ככל ה"ל. וע"ז וקשה הגורח לזר שאני ונשני אלה
 ונהכח ויאור טנואל אל טחול למה הרגזתי להעלות אותי וגו' וה' לא
 עכני גם זיד הכזיא' גם זחלוווי' ואורי' ותווי' לא קאוור ופני טכתצייש
 ונתחרט זעייני עלונו על הריגתו לטוב עיר הכהני' טצעזר זה נקה ונעונו
 כנוו טיזוא טוזה יראו ז"ל ראה גוורה וזוכחת לחזק זרכים כושלת זגדול
 הפשעים. גם ליחיד הנותחרט ונותצייש טיושע זה' טשועת עולוים. שהרי
 זה טחול הונלך ע"ה אשר הטא זסמוורי' טצעוונות זהשטנושו ונעלוו (זלי
 ליווי הקצ"ה) זונדת רחמים זונלחנות עונלק ככתוב ויחוויל טחול וגוור
 (טנואל א' ט"ו) וכנאוור ר' וני (צו' יונא 77 כ"ז) זשעה טרחם על
 עונלק ילחה ז"ק ואורה לו אל תהי לדיק הרצה וכו' ור"ל מדעתך זלי
 ליווי הקצ"ה אקור לך לעשות כל ונעשה אפי' ונעשה לך כי ע"י מדת
 רחמים זעונלק ככסל להטחכזר זנוקוס הרחוי לרחם והוא כוז עיר
 הכהכים

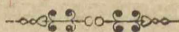
כיום יאיר

הכהנים כוונתו ר"ל בפירוש כל זה (צוהרש) בכל זאת כראות הקצ"ה את צושת לז שאלו ליה ית' את ונערכי קצותיו לעורר נחדש שנה ונדתי בלב הפלשתיים על שאלו ועונו ושיהרג שאלו וגם צביו עונו צוולחונה שזה גור כפרתו כונו שיצוא. שהכוונה האחת צוולחונה הזאת נוספתי וחסצותיו ית' כפי הכראה וווצן ונדצרי כז"ל צווד"ר פ' חנוור ששם עיקר וקונו של דצרי רבי יוחנן (הנוצח פה לפתשגן ההוכחה ליחיד) האוור עווי צוחילתי ונדצרי רב הוכא תלמידו של רב (צווי יווא כ"צ צ"ק כ') שאור כזה לא חלי ולא נרגיש בצרא דעריה קיייעה שאלו באחת ועלתה לו וכו' וחי היא נעשה דעוולק ופריך והא חיכא דכוז עיר הכהנים ונשכי צוועשה דעוולק כתיב כחונתי כי הוולכתי את שאלו וכו' כי היתה זאת נקצה ואת ה' להתם ולכפר לשאלו הוולך ע"ה כל עונו הור כונו שלא חטא וועולם. שכ"י היה נונע להיות ונעשפע הלדק דצריים שצין אדם לחצירו אשר וולחנו לו צוועשה דעוולק וצרוז עיר הכהנים (כי ביתר החטאים שהיה לו אך ציבו לנאקום היה יכול להתכפר צלי קבל לער אחר שהתחרע עליהם וכו') עד יעשה צו ודה כנגד ודה וכונו שיצוא. והנה ויה שהתאכזר צווקום הראוי לרחם שהוא הריגת כוז עיר הכהנים צלי חוולה וצאפס קצלת התללות ונאוונה הלח כ"י נקצצ וכלווח כונו פרי ונשורש ונקדוות הרחונים צווקום הראוי להתאכזר. שהוא חטאו צעוולק שאך כוונה כתיב נחונתי כי הוולכתי את שאלו שוואז נשחתו ונתקלקלו צו הנהגת הכחות והנדות רחונים והפכו אכזריות שע"כ חטא אחת יקראהו רב הוכא (שם) וע"כ לא היה צכח שאלו הנוע"ה להעזר ונורום צגור כפרתו כ"א צוועשפע ונדוקדק באין הנחה ונאוונה לנענן יתוקן בכל אשר חטא רלוי תיקון הנודות וגם אשר הרהר וול גזירת ה' כדצרי ר' ונלי ציווא כ"צ הכ"ל וכונו שכתוב כי פועל אדם ישלם לו וגו'. וע"כ צקצצ ית' את הוולחונה וצודע לו ופי שוואל הנציא (ע"י צעלת אוב) שיהרג הוא וצביו צוולחונה ושיש לו עלה לצרוח להכלל ולהוולע על נפשו ונפשות צביו ועכ"י יצחור לשווע לעלת הנציא לילך עם צביו לקבל הדין והגזירה צהתאכזר על חיי נפשו וצביו ונהפוך עצע רחויי האז על הצרים כוועורש ופי ריש לקיש צווד"ר פ' כ"ו הכ"ל שאך צכזאת יכופר ויוקר כל שורש חטאו צעוולק כי תחת אשר לא צחר לשווע אז לקול הנציא (עודנו צחיים) להתאכזר הנהו ונתאכזר על עלונו וצביו (צעלת הנציא אחר וותו) צלי חקור דצר ונשכלו וגם יוקר כל פרי חטאו אשר כלווח ונעוולק שהוא התאכזרותו על הכהנים וז"ש רב הוכא ועלתה לו (יווא הכ"ל) פי' ודה כנגד ודה וכונצואר דצרי ר' יוחנן צווד"ר הכ"ל שאור לו הנציא נחר אהה וצכך עווי. ר"ל כשתעמוד לנחר צנקסין לילך עם צכך לנפול צוולחונה ולא תצרה אז

תקפה

חכמה וזבל עוונך הקשה עד שתעמוד עמי במחילתי. כוונתי כוונך צעלומך דקשוע. וע"כ יוכיחו ז"ל זו ראייה ככונה וגמורה לכל יחיד המהחרט ונתצית צלבו שהקצ"ה יוהר לעשות לו כל הענינים הנוכרחים לגור כפרתו כוונ צעלומך שהיה כדון אז ככל יחיד שכבר נושח דוד ע"ה וצפרע שאין שלטון ציוס המות וזהו שאנו ז"ל „וונכין דחילו ליה ונן שמיא" שהיה נוספיק לומר בקלרה ונכין דכונחל לו אך הכונה על הטבעי"י אשר יונעו ונלעצוד להחועל צקצת עוונותיו ששכר ועוכס עצעיים הנה כמודע (עיין ח' שטי צחשה"כ לחוה"ל). אך צקוצ המעוה ונרשעתו אך צלבו כי לא יוכל יוחר הכה המנהיג ונחדש הטבעיים ית' יורה חקדו שיסוצו כלס לעבודת זה השצ ככ"ל. ונכלח לו:

ורבנן אמרי מהכח והוקענוס לה' צגצעת שאלו צחיר ה' וכו' שאפשר שהנה הרצון שאמרו צמד"ר פ' אגור הכ"ל שעל ה' חטאים נהרג אותו לדיק וכו' ע"ש. לא שחטא עונלק היתה העיקר כדעת רב הכ"ל ע"כ הוכיחו גם וננקוס זה והבן:

מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אתי ולשמור את כל מצותי כל הימים למען ייטב להם ולבניהם לעלם (דברים ה')

אמר ר' נחיר נוי גדול הגכצ או הנכצ הוי אונר הנכצ גדול לפי שידע שנכצ ושוחק כך כתיב ויפתוהו צפיהם וצלשונם יכזבו לו והוא רחוס יכפר עון והוא אונר נוי יתן וגו' עכ"ל (נוד"ר פ' ז ס' דברים) לשון הפרשן. כי נוחך ששוחק הנכצ הוא גורס לגכצ סיגמוז עוד. ואמר גדול ולא גרוע לפי שהנושל קחי על הקצ"ה. ע"כ. והנה כל רואה יתפלח על פי. מרי' דאצרהס הלח עם פי' ישאר כוונת הכנושל על הקצ"ה לפי' גדול שהוא כוונ גרוע ונה שמונע להעלו' על הדעת. ונלצד ונה שילקח פי' המלה גדול נפשוטו. וע"כ הוואו' הזה אונר פרשני וחי'. אך אהבי אונת שונעו כל כוונת הוודרש צטיעת צעל הוואונר עלמו ונו"ח. הכה ונלחכו שעכין חטא העגל יכונה צפי רז"ל צקס גכיזה (צמד"ר פ"ל ס' שמות) אונר

כיום יאיר

אומר ישראל לפני הקצ"ה רצ"ע שור גכצו ועשיו עגל. וזיאר הדצרי
 עפ"י הווד"ר ק' סנות פ"ג אחי יורד צטערלאוולי (פ"י הוורכבה) וסוועין
 אחד וזהו וכו' ע"פ. טבעת ונתן תורה יום ענידת הר חורב אשר צחק
 ה' כפקחו אז עיני כל העוונדים לראות לפומית וכסתרות לעובת כלת. והס
 לא כן ידעו כי גכצו צלצס את עיני השור ונהורכבה למוולע להורדת
 השפע צין הי וזיניהם. וזאת יתבאר כאור נוהג בוונת רבי ונאיר פה
 צוטל הגיכה פעל חטא העגל יצר אחר שיחוש ונו"א דעתו צענין
 נושך העגל אחר ונתן תורה. והוא צווד"ר פ"ג ופ"י ונ"צ כחלקו התכלים
 דעת רצ"י כ"ע יוים דעת ר' אליעזר צ"י י"א יוים (ויס גורסין להפך)
 דעת ר"ס צ"ח צ' יו"י (וצוודק צוודר אונ' יום אחד) ר' ונאיר אומר אף
 לא יום אחד היה חלל היו עוונדין צקיני וצפיהם אומר כל אשר דצר ה'
 נעשה וכשווע ולצס וכוון לעכו"ס שח"י ויפתוהו צפיהם וגו' (וצגו"ט טבת
 דף פ"ח אומר עולא עלובה כלה וזכה צחך חופתה וכן אומר ר' צרכי
 צוודק חזיה פ' זאת קומתך וע' צווד"ר פ' תשא). והו הכוונ' צכתוצים
 הכלצים להקריט צלצ צ"י את האוונה צהשגחה פרעית צאוור להס ראו
 כי רוע וחסצת לצצסם לכונת העגל צהר קיני לא הית' רוע לכל זולתם
 צלתי לה' לצדו צאשר אך הוא יודע תעלוונת לצ ואפס זולתו כי זהו
 לדעת ר' ונאיר היעיצו כל אשר דצרו אך צפה כי לעגל צלצצס. ע"כ צל
 יתחזק זה רעיון הכופר צהשגחה לאומר חס כי להי צהשגחה אך הכיח
 ארתו לכדת וזה קיני לשלום. כי כהפוך הוא צזאת תדעון כי השגחת
 אל הי צקרצכס שוורצ רחוני ית' הצ"ת הכיח לכס ככתוב והוא רחום
 וגו' והו שאומר ווי יתן והי' לצצס זה להס וגו' כלומר. ווי יתן הצנחס
 את האונת ויהוקוס אשר עעיתם צו זהו דקדוק הולה "זה". וזאת אשר
 דצרו ר' ונאיר פה צעשות נוטל הגכצ ווצית הנגכ הרואה צעיניו שוקצל
 עוצתו גוכצ וווכו ווורוב רחוני לא די טלא גוולו אז רעה השפיע לו רצ
 צרכה. היחכן שיחפאר הגכצ על הנגכ לוור כצותי צגיכתי לעיניו כי
 כהפוך הוא שהענין הוא אות נכון ואונת על רוב עוצ הנגכ ורחוני
 הוורוצים וז"ש ווי יתן וגו'. ווי גדול הגכצ או הנגכ הוי אומר הנגכ גדול
 לפי שידע שנגכ ושותק כי ככל זאת היה צעת ונתן תורה שלעיני הקצ"ה
 גכצו השור ונהורכבה לעשותו ומוולע ככל הכ"ל: ולפי"ז יתפרש הולה
 גדול כפשוטו:

מעשה צריצ"ו שהיה רוכצ על החומר וכו'. צכה ריב"ז ואומר אקריכס
 ישראל צזון טחתם עושים רלונו של וקוס אין אוונה ולשון
 סולעת צכס וצזון טחין חחס עושים רלונו של וקוס הקצ"ה ווסקן ציד
 אוונה טפלה וכו' (כתובי דף ס"ו) עיין צצעל עק"י פ' פחס. אך לפע"ד
 הוא

הוא עפ"י הידוע שכמו שנראה אהבת צ"י אלל הקצ"ה צעת פלותן ורום קרנם ככה נראה להנותצונן גם צעת פפלותם שנוענה אותם ית' לעוצתם לנענן יסונו לו ית' אלל שונר אותם תוויד שלל לכלותם ח"ו ככודע הדצר. וכאל"ל צכ"ו ווהם (צווד"ר ס' צוודצר פ"צ) אונר ר' חניכא. צלל דעת קצורים ונה שהוא אונר ואנכי לא אהיה לכם שהוא אונר שאיני הוה לכם לאלהא. לא אונר זה. אלל ווהו זה ואנכי לא אהיה לכם אף עפ"י פחתם לא ענוי שתצקשו להסרד ווונכי אין דעתי ונשתוית עוונכם אלל צעל כרמכס תהי' ענוי. וכן הוא אונר (יחזקאל כ') והעולה על רומכם היו לא תהיה אשר אתם אונורים נהיה כגוים. אלל ווה אני עושה לכם חי אני נאם ה' אלהים אס לא ציד חזקה וצחווה שפוכה אונולך עליכם הא לונדח חיבתן של ישראל לפני הווקוס. עכ"ל. וצואת תסרוב כושא הונאונר שהוא אשריכם ישראל על הסיפא כונו על הרישא לאונר וכל וועווד פחתם עוונדים ית לכם להצונן פחתם אהובי' וחצוצים תוויד לפני הקצ"ה וכנ"ל:

דגמון אחד שאל אחד וון חילין דצית סלוני ווי תופס ההללחה אחריו הציא נייר חלק וכתב ואחרי כן ילא אחיו וידו אומות צעקצ עשו אונר ראו דצרי' ישנים יולא ופי זקן חדש. (ווד"ר פ' ס"ג). אפשר לחשוב צרונו הנייר חלק לונר כי לא רחוקה היא וודרכי העצב התחדשות והסצת הוולוכה לישראל הצלוים ותשוטי כח אשר עד לעפר הגיעו ונושלנו כי כן ארחות כל דצר להתפשט לורתו וזקנתו ולהתלצט צלורה אחרת חדשה צאשר ההעדד הוא אחד ונשלטה סצות הוית כל נוולא ככודע וכייר חלק יוכיח סנתחדש צלורה חדשה יפיפיה לורה לולחת לענין ערוב וכל דצרים הצלוים הישנים או וועפר וזהו תסוצה נלחת להשואל כוונתלא ווי תופס ההללחה אחריו. ולהראות כי הצין את הרנוז ווהנייר חלק אונר ראו דצרים ישנים יולא ופי זקן חדש כלוונר זה הזקן ונראה לי צרונו שכל דצרים הישנים וזקנים עתידים להתחדש צלורה חדשה לולחת ככ"ל. לחזק קצלתו על הסצת ההללחה לצבי יעקצ ויוסף קלה: (והכוונה סיגיעו יוים סנשצ צהללחה תחת ונלכי חקד כאשר זכירו עתה ציונינו אלה):

רבי אצוה אונר ונתחלת צרייתו של עולם לפה הקצ"ה וועשיהם של לדיקים וועשיהן של רשעים וכו' אלל איני יודע צאיזו ווהם חפץ. כשהוא אונר וירא אלהים את האור כי ערוב צוועשיהן של לדיקים חפץ יות' (עכ"ל ווד"ר פ' צ'):
על

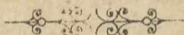
כיום יאיר

על פי הנודע כונו שנועעשיהם של לדיקים ונשתבח ונחאהז הקצ"ה
וכ"ש ז"ל (צמד"ר פ' עקב) „האל הכאון" ונאמונתו של צ"ו אתה
יודע אמונתו של הקצ"ה שיפרסוהו וצדין מפעל שפרשו און ככה נראה
שצחו וגדולתו ית' ונועעשיהן של רשעים צעין ודת הקבלות ורחויו ית'
צ"ח זהשפיע להם תויד חיים וזרכה והם ווקיפין צעוצתם לעשות
ונכל אשר פנא ה' (ע' חשצון ששי צחיה"ל) וזהו אז"ל צקנהדרין אונרו
הנולאכים לפני הקצ"ה רצ"ע אדם זה שאתה צורא אותו עתיד לחטוא
אונר להם ועד זקנה אכי הוא ועד טיבה אכי אקצול וגו' כ"ל. ובזאת
תלך לצטח לכוננה הונדרש כי האחד האוניתי ית' ונשתבח ונשני הלדדים
ונכל ווי טיש לו לצ להצין. לא כחטא איש לאיש שנחשב החטא גם צלד
זולתו צקנותו את רלון זולתו או נפשו ונאודו כי לא ילוייר כן צחטא כגד
הקצ"ה. ונהפוך הוא כי האחד האוניתי ית' ונשתבח ונצ' הלדדים כ"ל
וז"ש אזל איני יודע צאיז ונהן חפץ ירלה צהנוגע ללד הקדוש צ"ה הלא
ונעשה רשעים כנועשה לדיקים יתחשב. ואך צלד עוצת והללחת צרואיו
חפץ הקצ"ה צנועשיהן של לדיקים שנאונר וירא אלהים את האור
כי עוצ כי את ענין הגדול צהללחת ונעשיהן של לדיקים יקרא אור כי
ע"כ לא אונר קתם וירא אלהים כי עוצ כונו צכל היונים וכונ"ש מור"ש ז"ל
אלל ונינורא דר' אלעזר (יונא ל"ז ע"ש):

כד דונך ר' אצהו חזיין ל" תלת עשרי כהרי אפרקטון אונר חילין דונאן
ח"ל דידך אונר (כונתוניה) כל חילין דאצהו. ואכי אונרתי לריק יגעתי
לחתו והצל כחי כליתי אכן ונשפטי אה ה' ופעולתי את אלהי (ונד"ר פ'
ק"צ):

הגה עם קר' אצהו ז"ל ידע שתי"ג כהרי אפרקטון הונרוזין על שכרו
צעוה"צ שהוא לכבודו אך אזל לא ידע ונאיז' ונקו' ואולר הוא. אם
הוא ונאולר הראוי ונחוייז' או ונאולר החקד חנס שנתן וננוו לכל ווי
שאין לו כונצואר צונד"ר פ' כי תשא ע"ש ויפג לצו כי לא ילוייר צעיכיו
שינתן לו ונשכב הונחוייז' צאונרו צלצו לאונור הלא כל עוצ וחקד שעשיתי
לא הייתי יכול לגונרם ולנעשותם אם לא חקד ה' עלי ח"כ איככה יתיחס
לי שכר ונחוייז' אין זאת כ"א שכר חקד ונאולר החקד לכל ווי שאין לו
כ"ל. וזהו שאז"ל צעין דוד הונע"ה (צריש צרכות) יודע אכי שאתה נותן
חלק (כלונר חלק הונחוייז') לכל לדיק אזל איני יודע אם יש לי חלק
ציניהם פירוש צין הלוקחין חלקם צונחוייז' רק ונשכר אולר חנס תחכי
כאז"ל צונדרש הכ"ל. כי כן ארחות כל צעלי וודת עכוה עדרגה העליונה
צקלם התורה לדעת ריז"ל (עכו"ס כ') צל יחזיקו התיחסת עוצה לעלוס
וכן אונר ר' אצהו צו' חולין שפעולם עונוד על ווי שונשים עלונו כונו,
שאירו

שאנו שנאמר ונתחת זרועות עולם. ע"כ. הנהו ונאמר פילוסופי לכל יודע
 דבר שהמוזדקך בחומר כזה שאך אז יוכל להתזקן בכל צחינות ועיורים
 המרחים שאך הקצ"ה הוא ית' הנוכה'ג את כל תנועה ואפק התיחסות
 חיי כל נוכל רק בחסד השגחתו והשפעתו תויד את החיים לכל נוכל
 חי כל תנועה שאך העיון הזה יקצב ויחייב לכל ונתזקן זו ציראת ה'
 התצטלות המליחות ואפק הרגשת גם חית עלמו עד שיסיע עלמו כווי
 שאינו. ועתה ראה כי נכונה דברתי שר' אצבו לא היה יכול להעלות על
 לצבו שוראין לו שבר הנוחוייב באשר היה עטוף צוודת העכוה תויד
 כמפורסם בתוך אז"ל ונעמותותי דר' אצבו. וגם הלשון נוסכי' על פירושי
 אילין דנאן ולא שאל אילין לנאן כי כוונת שאלתו היתה לשאל נאליזה
 אולר הוא השכר עוז הנראה לו צרוזי י"ג כהרי אפרקטון אס ונאולר
 הנוחוייב או נאולר חסד חכס כנ"ל. לכן גם צשוועו "דידך" ר"ל ונשכר
 המעש"ט שמוגיע לך ונחלקך גם אז היה כוונתפלח על הנראה ויאמר כל
 אילין דאצבו ואני אונרתי לריק יבעתי (נוצנין התנאי). ור"ל ראו חסד ה'
 שאני בכל יגיעתי שהייתי יגע ועמל לא הייתי יכול לגנוז' שום ענין ונמעטי
 הלדק אצל באונת אך חסד ה' היא שעזר' לי בכל נשפטו הנאהגותי ופעולותי
 העוזים והנכוחים וכל זאת יתן לי השכר וגמול ונאולר הנוחוייב:

זכור את יום השבת לקדשו ששת ימים תעבד ועשית כל
 מלאכתך ויום השביעי שבת לה' אלהיך:

תני רשב"י. אמרה שבת לפני הקצ"ה. לכל נחת צן זוג ולי לא נחת צן
 זוג אומר לה הקצ"ה כ"י יהיה צן זוגך. וכשענדו ישראל לפני הר
 סיני אומר להן הקצ"ה זכורין שאונרתי לשבת כ"י יהיה צן זוגך הה"ד זכור
 את יום השבת לקדשו עכ"ל (וגד"ר פ' י"ח). הנהו ונראה לורת ורוחניות
 הנולה של שבת קדש השקולה וכלולה כנגד כל הנולות. כי על כן כלעויו
 לשבת ציוס השביעי להעיד על חידוש עולם אחר העדרו יקוד אנונת
 ההשגחה פרעית לנען כלייר צרעיוננו וניראת ואהצת הצירא הנוחדש
 צעונו וע"צ להיות כל תנועה אך בחסד ידו ית"ש. והליור הכולל הקדוש
 הזה

כיום יאיר

הזה הוא ונרחיקו' ונלוות ש"ק שהוא צאפס הגבלת זמן כי זה עין ונערת
כל עצדי ה' העוול' בעיון ונעש' יחדו. הנתחלפ' ככק וזוקק בתולדות
תכונותיהם ונשיגים זהתיקת כל תנועה אך לאחד האויתי ית' אשר
חדש עולמו צפשת יוים. קזה הוא נשמת ונלוות הקצת. והיה זהתעלום
והשתלום זו אז הוא יהיה להם לנחקה ולנחקר מכל רע והמה דצקים
זכל תנועותיהם ונעש'יהם אך צלונס אדון כל תנועה ונעשה כפי ערך
השגתם והתעלום צליור נורא ההוא (שכתחייב לזה ידיעות רבות ועיונים
וצחקד ה' ית"ש צתת לנו ונתת ש"ק יוכל כל אדם לבעת צקלה הליור
הגדול ההוא) ואפילו זה ידידיה האלכסנדרי ירצה להזכיר וזה הליור
לרוחניות הקצת כנוצח צק' אורי צינהי. והענין הוא רחצ יד' ונשתרע
פה. והנה עם כי הדצר יקר וקשה ההשגה זכל זאת לא יונע ונחלל
זכל דור זחקד ה' יחידי קבולה העולים ויורדים זשלצות קלס התורה
זזהגיעס לראש השלצה הנוראה חסידות ועמה (עכו"ס כ') אזי הקג
ישירו ליור הקדוש הנשקק ונוללות ש"ק. ועל זאת הלורה הקדושה ידצר
רשצ"י זדרך ושל ונלילה. אך היא האונרת ונתחכנת לפני הקצ"ה ווי
הוא וכל האדם הננויחד זכל נעשיו ותנועותיו אך צי לצדי צאפס פיבוד
הקצת ונחשבה לעלמו עד שיהא נכון להקרא צן זוג שלי שלכל הצוחים
נתת צן זוג פי'. עלה ועליל הנתחצרין ונתעלמין הנוד יחד (כפי' צעל
עק"י שער ד'). ושיצ לה הקדוש צ"ה כ"י יהיה צן זוגך היחידים ונצי
ישאל צאולעות דרך התורה ונלוות הנה יתיחדו זכל עניניהם להדצק

צך ככ"ל:

והנה ענין רוב ההסגו' אשר נתגלו והסיגו צנענוד הר חורב כל
העונדים לקבל את התורה אך את זאת יחסו רז"ל להקרא צשס
ענויד' הר סיני (באז"ל אצותינו שנעמדו על הר סיני פסק' זהנותן שונייעת
ההסגו' צקצת החומר וזהנות נחש יקרא כנודע) ונלצד ענין קבלת התור'
עלמה. כנ"ש הרצ אלשיך הקדוש זל"ל שצזה זכה להצין כונת הנגיד
חילו קרצנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התור' דיינו. וה' חשבה לטובה
לנען יתפעלו ונראו' עיניהם להנחיל גם את צניהם ונגדולי' אדונס ית'
והס לא כן ידנו כי לעגל זלצצס זגנצס תנוות הסור וננורכצה וישאוהו
לנוולק צהורד' השפע צין ה' וצניהם. (כטפורט כ"ז צנודרשו' ונהס
צנוד"ר פ"ג ק' שנווי' ופי' ונ"צ ועל"י יאור רשצ"י שנועין לינוקא נה דצעי'
הנעור את עין קצת קדש הנשרט' ונציאה לצעליה יראת ה' תנוידית
להיות כל תנועה וענין ציד ה'. כראותו ית' התצונכס צו הנקצצ לנו
לנעו' העגל לורר האנוכה זהקגחה פרע"י שהוא ענין ונלוות קצת אז
ראה ית' ויאור הן אנות היום הזה אתם נשיגים וכוחים גדולי'. אך

השגרו

הסוּמרו בדרכי העיון והתצונכת צל תלכו ונגזול האוונכה וזה לכס הגזול כ"י הוא בן זוג של שצת וככ"ל. ככתוב בתורה זכור את יום השצת לקדשו שצת יוים תעצד וגו' ויום השציעי שצת לה' אלהיך וגו' שעל הזכירו פה גם עכין עצוד' שצת יוים שהיה די לוור יום השציעי שצת לה' אלהיך וגו' ראוי לחסוד שעכין זכור את יום השצת לקדשו הוא נושא הוואור כללי לשכי העניינים הגדולים הכלצים לעינינו ויקוד הכתוב זכור וגוור גם על שצת יוים תעצד וגוור. כונו שקודצ על יום השציעי שצת וגוור. ור"ל תזכרו תויד עכין גדול' ונלוות שצת לכל קדש גוף הווליה הכוגע צוועשה לשצות צו ככל ונפענו ותזכרו רוח הוול' של שצת שהוא התצונן והתחשצ תויד צכל תנועה ופעולה ווכל וועשי ידיכס שאך צחקדו הוועיע וווחיה כל תנועה אחס פועלים את הווללכה והווללכה ונחפעלת ווכס. הסוּמרו צל תשכחו ככתוב וזכרת את ה' אלהיך כי הוא הכותן לך כך לעשו' חיל והיתה לכס הווללכה לזכרון השגחה פרעית לפני אדון כל תנועה ועכין שאפס זולתו ית"ש. וצזאת יתצאר הוודרש כפשוטו:

והנה כי כן יש לחסוד שעל אלו שכי עניינים הגדולים הנ"ל היוללחים וככללי' ווולות שצת ידבר רשצ"י (צווי' שצת קי"ח) אלולל שוור ישרל שתי שצתו' כלחת וייד היו נגאלין שכלאו' (ישעיה נ"ו) כה לוור ה' לקריקים אשר ישוורו את שצתותי וכתיצ והציאותי' אל הר קדשי ושונחתי' ציצת תפלתי:

אמר רצ יהודה לוור רצ. צקש דוד לעצוד עכו"ס וכולי. לוור חושי הארכי לדוד. יאוורו וולך שכוותך יעצוד עצודה ע"ז. ח"ל יאוורו וולך שכווכי יחרגו צו. ח"ל דלח דרשת סווכין וכולי. [סנהדרין פרק י"א]:

עומק כוונת רצ הוא. שחשצ דוד הוולך ע"ה עלות להולט ולעמוד על נפשו ונפשות אכשו צצרחו ופכי אצקלום צו ויצקש לו עלה לצרוח ווכל גבול ארץ ישראל. להכנע ולחסות החת אחד ווולכי עכו"ס שהיו אז כונו שללחה לו העלה הזאת. צצרחו ופכי שאל. וזהו וואור רצ „צקש דוד" צקש וצחר לו צלצצו עלה לעצוד ולהכנע לאחד ווולכי עוצדי כו"ו וזהו לעצוד עכו"ס כי כן יאוור על כל איש הנחקה לשצת צוודיכחו צלשון עצדות (צל"ח אוכטערעטאן) שווחייצ לשוור כל חוקי הוודינה. וככה לוור רצ גם על הקצ"ה צונסכת חגיג' י"ג ע"צ „וי גרס לצכי שיהי' שונש לעכו"ס עווכותיהן של ישראל" סר"ל. צתת השפע לעוצדי ככצים ווולות שצכי ישראל היו אז תחתם צוולר ווולוק. ועל זאת השיצו חושי הארכי

כיום יאיר

הארכי וולך שכמותך יעבוד עכו"ם. תלה הענין צולוכה בלא יאמר לדיק כמותך וכולי. שכן אומר לו חושי הארכי "וולך שכמותך" כלומר. וולך כולל ופורסם וגבור עריץ שכמותך "יעבוד עכו"ם" יכנע לאחד ונולכי עכו"ם. ועתה יתכן וזה שחשיצו יאמרו וולך שכמותי יהרגו צו ואם חשצ לעבוד עכו"ם ונוש יפלא וזה זו עלה. האם עצודת בו"ם ילילנו וייד צו. אצל. צוה סכתצתי יתכן גם וזה שהשיצ לו חושי הארכי לא דרשת סמוכין וכולי. כלומר. לא תפחד וצנך ואלוהי שושפטו כתוצ ופורס צחורה כושפט כל צן סורר ונורה והקצ"ה יעזרך צטח לקיים צו וושפט הכחוצ צחורה:

אמר ר' אלעזר כל אדם שיש צו חופה אפילו עוצרות שצוועי און וקללין אותו. שנא' אומר לרצע לדיק אתה יקצהו עוים יזעוהו לאוים (ושלי כ"ד) ואין לאם אלא עוצרות שנאמר ולאם וולאם יאון (צרחשית כ"ה). (סועה 7 ו"ח):

הגה ר' אלעזר ונולץ פה על טצע ירושת הוודות ונחלת התכונות שאם אחד ונהווליד' ונחרבל ונחעלס צחיה וודה רעה אזי כטצע גם הולד עודנו צוועי און צה. ר"ל. צודה רעה הדיא. ותטצע צו הודה הדיא חולדת טצע קשה הקרה. כו"ט ארקעו צקפר הוודות פ' ו"ג. כי על כן צחר אצרהס אציו ע"ה לטלות את זקן ציתו לקחת אשה לצו אך לושפחתו וצית אציו לנען שוילדו גם הצבים צתכונות טווצות ווודות יקות צאשר לא היו אז צעולס אכשי וודות טווצות (כוו עקות חקד ורחמי' על הצריות וכל כוועס) כ"א וושפחת אצרהס אציו ע"ה. כי כן הוא דעת הר"ן ז"ל שהאצרבנאל ז"ל וציאו צענין זיוג ילחק אציו ע"ה ונהלל דצרו. לכן אדוה טזהו כווכת ונלילת ר' אלעזר צרלותו לדצר ולהוכיח על רעת החופה. אור. "כל אדם שיש צו חופה" פ"י. הוותרגל ונחעלס צחופה עד שיהיה הוא והחופה לצקר אחד. אז אפילו עוצרות שצוועי און וקללין אותו שנאמר אומר לרצע לדיק אתה וגו'. כי פ"י לשון קללה יוכח ויפול גם על כל ציון והיפך הכבוד. ורלוו לומר ונהנראה התדצקות הודה רעה צצן הכולל הלא תבוט ותקולל כל כבוד ווולידיו שהס קצצוהו והעציעוהו צה:

אבל בצדיקים כתיב מתהלך בתומו צדיק אשרי בניו

אחריו:

יביא ויצא ונאמרו ר' יהושע בן לוי את אשר דצר בתפארת התורה וצוועלות כל הולכי תום דרכיה. להסתרע וליקד על פי טיעת עלמו את כוונת ונאמרו (שבת דף פט) צטעה טירד ונכה ונלפני הקצ"ה צא השטן ואור. תורה היכן היא וכו'. להקיר הפליאה העלווה וצעלי תוספות ונורס"א ז"ל ולהצין כל הנאמר צדך ונלילת פואיעו צדרי חקירות אנוכיות הנוגע לאנוכת תורה וון השוים ונצחית גדולת ענוה וועעלה יתירה של הקסר הקדוש ונכה רציו ע"ה כו"ט הרנצ"ס ז"ל וו"כ ח"צ פ"ו:

עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם (תהלים ס"ח):

אמר ריב"ל צטעה שעלה ונכה לנורס עוודו הנולאכים להרגו. ח"ל צטציל צ' דצרי' שכתנו לי וון השוים אתם רולים להרגי הכיחווה. ונשל למה הדצר דוונה לקוחר גדול ההולך צווקוס סכנה תפשוהו לקטין צקשו להרגו. ח"ל צוונה טיש צידי אתם רולים להרגי הכיחווה ולא היו יודעין טיש צידו אצבים עוצות ונרגליות שאין להם דוים. אמרו זה לזה ונה צלע צהריגחו. אין צידו כלום כשככס לעיר התחיל לנורס אצבים עוצות ונרגליות. ח"ל אתנוול אונרת לנו אין לי אלל ונכה ואתה מוליא אצבים עוצות ונרגליות. אמר להם כשאמרתו להם כך הייתי צווקוס סכנה. כך ונכה רציו ע"ה אמר אין לי אלל צ' דצרים ונחנה גדולה היתה צידו שנאמר עלית לנורס טצית טצי. אמרו ישראל לנונכה אטריך שלקחת ונחכות ח"ל אלולי שאמרתו צ' דצרים הייתי כשקף ונאסם והתורה הלילני שכאמר יערוף כוטר לקחי. עכ"ל. (ילקוט צטס ודרש תנחומא) וצווקס טצת דף פט) אמר ריב"ל צטעה שעלה ונכה לנורס אמרו ונלכחי הסרת לפני הקצ"ה רצט"ע ונה לילוד אשה צינינו ח"ל לקבל תורה צא אמרו חנוודה גנוזה וכו'. ונה אנוט וגוי אמר הקצ"ה לנונכה החזר להם טטובה אמר ונתייר' חני טנא יטרפוני צהבל פיהם ח"ל אחו צכסא כצודי והחזר להם טטובה. שנאמר (איוב כ"ו) ונחזי פני כסא פרטו עליו ענבו. וח"ר תנחום ונלוד טפירש טדי וזיו טכיתו וענבו עליו אמר ונכה רצט"ע תורה טאתה נותן לי ונה כתיב צה אכני ה' אלהיך אשר הולאמך ונארץ ונלרים כלום צוולרים הייתם וכו' לא תרלח וכו'. כלום ילר הרע יט צכס וייד נעשה לו כל אחד אהב ונשר לו דצר. ואף ונלחך הוות ונשר לו דצר שנאמר ויטן את הקטרת (צוודצר ז'):

כיום יאיר

להיות ידוע כי כל עיונים וידיעות כוללים ופרטיים הנקשרות לה'
 אלהינו הנם כלכה ונחלצטים ונחפשים צוטצלות זהו לצוסי
 הנגלות לנו הכוללים שלמות עיון ונעשה לדקן יחדו להגזיה את כל נפש
 ילוד אשה על גפי ונרום הרגשות האמות והתצטלות הפכו איש איש כפי
 ערכו שזהו ודרכ' העליונה צקלם התורה לדעת ריז"ל כפי שיחפרש ספיר
 אונרתו (צו' עכו"ס כ') צק"ד. זאשר הוא ונהנונעו' התגלות והראות
 הנקשרות כנגלות וקצת עווק הנושא וקולר הושיג. ולעוצתיו כלפנו
 ונראות עינינו (וכו"ק החסיד קער עצודה פ' ח' זהתעלמות קוד ידיעה
 ונחירה ואלו היה לנו זהגלות הקוד עוצה היה הצורא ונגלה אותה לנו)
 וע"כ כלעויונו לצל כדוש צוופלא ונונו וכאור ואל תחכס יוחר (עיון
 חשבון הנפש ח' כה וע' צו"הק פ' זהעלותך) שחקירת ודפיקת כל ילוד
 אשה צשערי הנקשרות צחזקה ערם זוא תור התגלות לו דצר ונועל ילחמו
 צו אלו השנים ויוליאוהו ונדעתו החולה. או שיוהרו להדעיך ולכצות כר
 חייו צלא עתו כהתעלם והתצונן כל כחות צינתו זהנקשרות יונשכוהו
 אליהם וכרגע הוא נשרף ונאש ההשגות הנקשרות. והנה אינו להתחצר
 עוד צחצרת גופו כגשת אור קטן צפני אור גדול הנושך וכשאר צאור
 הגדול הוא. הלז זה הדצר אשר קרה לצני אהרן שנשרפו צקצתם לפני
 ה' לדעת אור ישראל צעל אור החיים לא כן זהגיע תור השלם העולה
 זהר ה' לחזות צנועם ענין ונהנקשרות כי אז הש"י צחקדו יחופף עליו
 להשקיפו ולהסתיר לו ונחילי אלו השני". צשנאלו ית' ישוור לו כל רעיוותיו
 צל יתקבך ויתצלצל דעתו. וציוויו יחצקהו להוריד והשפיע עליו ידיעת
 הדצר ההוא צנחת ככתוב שנאלו תחת לראשי ויוויו תחצקני והצן.
 וכנואור התכל ר' ונחיר צאצות ונגלין לו רזי תורה (הקרת עווק הנושא)
 ונעשה כועין הוונגצר (הקרת וניעת קולר הושיג) וכאז"ל (צו' חגיגה
 ד' עו) צר' עקיבא שנכנס לפרדס צקשו הונלככי לדחפו אור להם
 הקצ"ה הכיחו לצקן זה. הלז יספרו ז"ל שאפי' הנחא ר' עקיבא כוועע
 שהיה כיוק זהיוק הנווללת צלטון דחיפה כי ו"ס צקשו הונלככים לדחפו
 אין זאת ע"ד הפשע כי אם עיונים ודצרים נקשרים אשר כנס ר' עקיבא
 שנה להתעלם ולהתילצ רוח צינתו צס (ופי' הזה הוא קווק וצטוח על
 דעת הרעוצ"ס ז"ל שכל כח ונלחך יקרא אף כי השגות הנקשרות) ויהי ר'
 עקיבא אז צסכנה לולי ה' עזרתה לו ונוניעת השתים מוקותו וזה המליכה
 שאור הש"י לונלככי הכיחו לצקן זה. וצזאת כראה אור להצין ונלילת ריז"ל
 וחידיותיו הונקפר פה ונראשית זוא ונשה רצינו ע"ה צנרום זהתעלם
 והתצונן צינתו צעיונים ולפונים שצתורה השורפים את נשמת כל הנקרא
 ילוד אשה הקרצ ונגש אליהם צעצור אלו הוניעות הכוללים הנקראים

עווק המושג וקולר הנוסיג ולא היה יכול גם עצד ה' איס האלהים לגשת אליהם להתהלך רעיונותיו צתוכס גולי ה' עזרתה לו. וזהו עווק המליכה צדק קיוצאל אורו הולאכים אלו העיונים הגצרות השורפות ומושכות אליהן את כל המתקרב ומתילצ צתוכס כ"ל. שאך הוה וכוכים פה צסס וולאכים האוורים ויה לילוד אשה ציניכו להפעלס ולהשתלס צו צחצרת גופו עד שיתושך כלו להקתפח ולהתוקף להיות כאחד וואתנו לצל היה עוד ילוד אשה ז"ס ויה לילוד אשה ציניכו. השיצ הקצ"ה לקצל תורה צא הן אונת שהשגות הכתרות צהיותן רוחניים לא יראס כל הנקרא ילוד אשה כ"ל אך לא כן ווסה עצדי הצא צפקודתי לקצל תורה. אשר היה ערוכה ומקודרת צכל ויני שלמו' כפי ויה שיאות לכל האדם לפי טשלמות התורה היה שלמות ווללחת כוללת צעיון וועשה. רלוכי. ותחת דעות אונתיו' צל יעשו הרעיונו' צאנוונות כוזות ווללודת דרך צקדר תהלוכו' כל המדות צקדר ומוולע צין השכל והתאו' טיס כח צשלמו' כוללת כזאת להשלים ולהלליח את כפע כל מקצליה. לכחותו לאט לאט מוודרגה לוודרגה עד תעלה צהר ה' לזכותו גם ווהשגות רוה"ק כוואור ריז"ל (צעכו"ס דף כ') תורה ווציאה לידי זיהרות וכולי. עד רוה"ק ותחיית הונתים. כי אלו שלמות השנים צתורה. רלוכי. שלמות וודת. שלמות דעו'. יליו את כפע צעליהן וידי השנים הכ"ל הלוחוים עם כל ילוד אשה הנקראים עווק המושג וקולר הנוסיג כוואור דוד הנוע"ה פליאה דעת ונוני (פי' וקצת קולר הנוסיג) כעגבה לא אוכל לה פי'. וקצת עווק המושג. והנה צעבור טשלמות התורה היה מוכרחת לכל ויין האדם לכן כתעלה ווסה רציו ע"ה לנרוס קלה כל השלמות לועלה ווכל האדם אשר ע"פ האדמה ויכלל אז צעלותו לנרוס וזהו המליכה אורו הולאכים מוודה גנוה וכולי אתה ותנה לצקר ודס פי' הוא טענת עווק המושג ויה אנוס וגוונר. הוא טענת קולר הנוסיג. וע"ז צאה התקוצה יפה וצרה תורה שאתה ותן לי ויה כתיב צה יליחת וולרים טענינו כלו להשלים הדעות צאנוונת האונת כי לה' המלוכה ומושל על כל תמועה. ית"ש. וכן הוא כונת ווללות שצת קודש וכל כווסה לא תרלח. לא תגנוז. וכל כווסה הוא שלמות המדות. א"כ הלא התורה ומקודרת וכנונה לשלמות כל אדם צארץ ע"כ נעשו לו כל העיונים אהצים אף וולאך המות. שר"ל לפע"ד טנמקרו לו כל העיונים גם קצת קולר הנוסיג קר צעלת עוז קדור התורה כ"ל. וזו היה כונת ריז"ל המוצא צילקוע טאוור ווסה רציו ע"ה אל הלסטין (שהיה וולילה קיוצאלית על וניעות ההשגות צנפלחות וקצת עווק המושג וקולר הנוסיג אך הוה וכוכים צפי ריז"ל צסס לטעוין) צסציל צ' דצרים טכתו לי ון השמים שר"ל שלמות דעות ושלמות וודת:

כיום יאיר

וראה כי בשעה שעשו ישראל את העגל אז"ל ע"פ הלך רד" כלום נתתי לך גדולי פי גדולת ודרגת הכבודה באספקלריא הווא"רה אלא בשביל ישראל. עכשיו שחטאו רד וגדולתך פי. וגדול ודרגת הכבוד באספקלריא הווא"רי:

תגן רצון. וכשנרתם וכל דבר רע. שלא יהרר אדם ציוס וכולי. (מן) כשנרתם בלשון כפעל ולא כאור ושנרתם וציון הקל). וכאן אור רפ"י תורה וציאה לידי זהירות וכולי. עמו וציאה לידי יראת חטא וכולי. ורוח הקדש וציא לידי תחיית הווא"ס ופליגא דר' יהושע בן לוי דאמר עמו גדולה וכלם. שנאמר (ישעי' ו"א) יען נשח אחי ה' לבשר עמוס. חסידים. לדיקים. לא כאור. אלא עמוס. הא לוודת. שעמו גדולה וכלם (עכו"ס כ'):

מה כורא ונאמר הקדוש הכולל הזה. אין זאת כי אם צית שלמות ליצירת ויין האדם בעו"הז. וזה קלם התורה בשלמות ועלות כפלאות. ודרגות בטווחות ומוראות. ככחו לכל בורח בטוב ונחגל בלדק לעלות בתהלוכות שלמות אלו להשיג ולהגיע זכיות ועלויות וכל ודרגה. עד שישיג בטע גם ונדרגת רוח"ק איש איש כפי יפוי תולדות ודותיו באמלעות כל ודרגות הקודמות הנוקצות ונציאות לה רלוי להשגת רוח"ק. שצאמלעות התעלם והשתלם כל אדם ושכיל העולה צהר ה' ללכת בטועס ודרגות אלו יזך ויחזק אור טכלו. גם יתחלפו כנפשו כל צרי ודותיו להעקות כצרי חדשה בטצע שכי לעצוד את ה' בכל עוז ידס. בעיונים וועשים. כושפטו כח ההגל הקדוש אשר נתן לו ה' כח וגבורה לטנות את כפט בעליו כמו שדצרתו צס"ד צו"א עפ"י דצרי ארקטו וו"צ פ"צ שכתפט בעקידת ילחק שער וו"ז גם על פי דצרי בעל חוצ"הלצ חסה"כ ה' כ"א. ודצרי ר' חיים ויעאל זל"ל. בשער הקדושה סוף פ"א ושער ג'. שכל ודרגה צרוכה ונהכלצים בצרייתא זו היא ודרגה כלולה ונוקשרת צכוה חלקים ואופנים גדולים ומוראים. שכל אחד ונהס רצ השלמות צכוות ואיכות הוא. ואלצר כא צס"ד אך באחת ונהן הגדולה וכלם לדעת רי"צ"ל שהיא העמו להורו גם על כל הוודרגות זולתה:

ואתה ה' אותך אדרוש. אליך אתחנן. ה' כא עם פי ולצצי תפתח. לו כא בחקדך את ידי לכחוצ ככל אשר בלצצי. ללמוד וללמוד את האונת והישר:

מדרגת עמו ונתחלקת לכוה חלקים ואופנים. יש אדם הזוכה להתעלם ולהשתלם בשלמות עמו ואלד הצחימות וראיות בגדולת הקצ"ה וענחכיתו

וענותתו וגם וולד הזמן ויש עונה הזאה בלב הזמנין וולד הזמן בלכז.
 כמו שאזכר בק"ד:

עגור וולד הבחינות והזמן יחדו ט"ח עונה נקי' וזכה אשר לא תתערב
 הרבה כוונה צמוגע לעלמו של כפס העכו. כי אם נרוב ליורי
 הבחינות והדיעות בהתיחסות כל מי ותמועה לאחד חויתי ית"ש המשפיע
 וחמי' תמיד את כל נוכל איש איש כפי כמו לקבל את חקד השגתו
 יתצרך. עם ליורי התקשרות וההתאחדות כל הנוכלים לוליאת כולל אחד
 ציד ה' כי אספ זולתו אין עוד. פעיונים נכצדים כאלה יחייבו ויקצבו
 בנהרה לכל נחשצ ונחצוקן צם ציראת ה' להצטנל צעיניו ווליאת כל
 נוכל ונהיות נוקרא ווליאת חויתי. באשר כל חיות וקיום כל נוכל הוא
 תלוי ועווד תמיד בהשפעת חקדו יתצרך שאין ווליאתו תלוי בזולתו כ"א
 בכבודו ועלמו ותצרך ככתוב ה"י אשר ה"י. עד שלא ירגיש הנותצוקן
 הככצד הזה גם ונהתיחסות חיי עלמו. ברלות עיני צמיכתו על ווליאת
 האמת. והנה ה' ללב לפניו תמיד. ואיכבה יתגאה צוה שאינו שלו ונחווה
 אין צידו. ולעעם זה אור ר' יהושע צן לוי צווקב' קידושין אסור לאדם
 שיהלך צקוה זקופה שכאור וולא כל הארץ כבודו. ולורף לזה וולד הזמן.
 להיות כל נוכל וכל חפץ אך צזמן יצוא וצזמן יתום. זולת זה אחד אמת
 צורא את הכל ונושל הזמן לכל אשר יחפץ יעכו. כי ע"כ לא יתואר ולא
 יוכח עס הקדוש "אמת" וכן חני כפול על שום נוכל צלתי על ה' לכז
 ית' שהוא נחוייב הוליאת ואין עוד. כנצואר הדברים האלו צארכה
 צעקרים ו"צ פ' י"ע. כ"ז. ו"ד פ' י"ז. ועיקר הענין הזה הוא צווד"ר ריש
 פ' אנוור ע"פ אנורות ה' אנורות עהרות וגו'. (ע"ש ותראה אך שצצרי
 חכוי ישראל שהנה לנורשה צידו הנה ונפזרים צצצרי רז"ל. לא כדעת
 העועים האוורים כי הנה גרובים ונחכוי זולתם). אזל עונה הזאה וולד
 הזמן בלכז. היא נעורצת צתערצות ונחשצות עלמו של כפס העכו. לפי
 ליורי אנוכתו אשר כל הנוכלים צכל חיותם וקיוום. וגם הוא וכל קריניו
 ועניניו הלא ציד ה' הנה תמיד. צורא ונושל הזמן ונכהיגו. כי תסצצ לו
 זאת הונחשצה צכפס הזמנין להעשות ככעו וספל צעיני עלמו לבל יתגאה
 באשר איכבו יודע חיי ונותו. הללחתו והפכו. שכלס צזמן יכוכו וצזמן
 יתחקרו. וכל אדם יוכל צנקל להשיג וזה חלק עמו. אלו הנה שני כוללי
 אופני נודרגת עכו להקיש ולהצצוקן צהם על כל הנודרגות הקודמות
 האוורות פכו דרך לנודרגות עכו וכוח הקדש. והנה ככון הדצד. ע"פי
 דעת ריב"ל שצמוה הוא גצול של רוח הקדש אשר אך כשיעור זכות האדם
 צכל נודרגות הונחשצות את העמוה על השיעור הזה יוכל האדם להשתלם
 צשלמות מעלת העכו ולא יתל. וכן כשיעור השעלם והשתלם צשלמות

כיום יאיר

עכנה. על השיעור הזה ישיג השגות והשגות רוח"ק. ולא יותר. כי על כן דקדקו ז"ל בלשונם לומר בכל ודרגה "לידי" פי' ישיג זכי ועלי' אחת ונענה לזכי ונהו ודרגה כי וזה הוא האדם להשיג והגיע עד קלה כח כל ודרגה בונדרגות התורה. שאפס גבול וקץ לכל דבריה וענייניה. אך כוכים הנה הונדרגות לתח שלמות והללחות בנפש כל איש ואיש והנוקבלים החולכים בנועם דרכיהם כפי ערך ושיעור כחם של הנוקבלים לא כפי כח התורה וונדרגותיה. כאז"ל ב"נ קול ה' צבא צבחו לא באור חלח צבח לפי כמו של כל אחד ואחד. על כן לא הגיע כל דורך והלך השלמות בתהלוכות וונדרגות התורה עד קלה כח וונדרגת עונה שתקצצ לו גדול הונדרגה בצבואה הנקרא צפי רז"ל צטס "אספקלריא הונאירה" שהוא צלי אונלעות כח הונדונה וצלי כל פחד ונורא. גם צנציחים גם האצות ע"ה לא כשוע שהגיע אחד וזהם לקלה כח שלמות עונה טע"כ לא הגיע כל אדם חי על הארץ גם לקלה כח וונדרגת צבואה הנקרא "אספקלריא הונאירה" לפי שעונה היא הקדונה וגבול לרוח"ק ע"פ דעת ר' יהושוע בן לוי אשר אנו עוסקים בשיעורו. כי הכרה החיים של כל הנקרא ילוד אשה לא יתנהו להשתלם בכל כח וונדרגות התורה הנוקצצות את וונדרגת העונה לפי שאם יחניו הלדיקים על עלום עוד נועע יתר והנה אינם עוד צעו"הז לכן על פי עצע כל ילוד אשה לא ילוייר שיצא שום נציח צלי אונלעות כח הונדונה וצלי כל פחד ונורא כנוכרם וכאום לנוקצל תורה ונן השונים. זולת ונרע"ה שהוליו יתי נחק כל ילוד אשה בתצל. והעלהו לנעלה ויכולת טצע אנושי והגיעהו בכל הונדרגות הקודמות לעונה גם בעונה עד קלה כחם ככתוב והאיט נעשה ענו ונאד ונכל האדם אשר על פני האדונה. כי נתעלם ונשתלם נעשה רצינו ע"ה צנוליות ונחוייב הונליות ית' ותאפס צעיניו התיחסות ונליות של כל נולח צלתי ה' לצדו יתצרך. עד שלא הי' יכול ונרע"ה להתאר והקרא ציחט טס "אני" כי הגיע עד קלה כל כח שלמות עונה יותר ונכל האדם אשר על פני האדונה. וזהו שאמר ר' יוחנן בנזכרת חולין גדול וזה שנאמר בנעשה יותר וננה שנאמר באצרהם. דאלו באצרהם כתיב ואנכי עפר ואפר. ובנעשה כתיב ונחנו וזה עכ"ל. גם זהו ענין אז"ל בנוד"ר פי' תשא. אנרו הונלחכים להקצ"ה אתה כותן נשות לנעשה שיכתוב את התורה. והוא יאמר לישראל אני הוא שכתבתי את התורה. אור הס"י נעשה לא יעשה זאת. ואפי' הוא נעשה הוא כאנון. שנאמר לא כן נעשה עצדי. (נ"ט חפי' עושה הוא כאנון ר"ל על ג' דברים טעשה ונרע"ה ונרע"ה). גם תראה נפלחות דצרי רז"ל בנוד"ר ח"צ פ"ה. שתארו את ונרע"ה צטס "אונת" שהוא חותנו של הקצ"ה וז"ל חקר זה אהרן. ואונת זה נעשה. שנאמר לא כן נעשה עצדי בכל ציתי

לאמן הוא. ונחת ה' היו כל הגדולות לזרע"ה. גם צעורה יוחר ווכל הכזיאים והאצות ע"ה. לזען שיהא נכון לקבל נצוחת אספקלריא הוצאירה. כי כן הדצר נארה וזוכרה לזקבל תורה וזן השמים. להשלים ולהלליח את כל זמין האדם. לזען שלא יסאר ספיקות צלצ כל זקצלי התורה. לצל ידמו פן לא ראה היעצ צקצת כח הזדמה או הפחד. וכזאזור הרצ אלצו כ"ע צעקרים וז"ג פ"ח צזה הלשון. כי לזעה שרלה הש"י לתת תורה ע"י זעשה זוקקה זצלי ספק. רלה שחזעלה זודרגתו צאופן שלא יהא לכח הזדמה זצזוח צה כדי שלא יכנס צה קום חסד זקפק":

זך זיעור שרליתי לדצר צענין זודרגות התורה. על פי זיעת ריב"ל. להשחרע זליקד עליו את זולילתו הקדושה. צזקס' שצת דף פ"ט. הצח צקס ה':

זכרון תורת זעשה עצדי אשר לויתי אותו צחורצ על כל ישראל חוקים זזשפעים. הנה זככי שולח לכס את אליה הכזיא זגוי' (זולאכי ג') זקסיצ זגוי':

אמר ריב"ל צעעה שירד זעשה זולפכי הקדוש צ"ה. צח השטן זאזר לפכיו רצש"ע תורה זיכן היא. ח"ל נחתי' לזרץ. הלך אלל זרץ. ח"ל חלהים הזין דרכה. הלך אלל ים זאזר חין עזדי. הלך אלל תהום זאזר חין צי. שזאזר (חיוצ כ"ה) תהום זאזר לא צי היא זים זאזר חין עזדי. חצדון זזות זאזרו צחזיכיו שזענו שזעה. חזר השטן אלל הקצ"ה זאזר חפשתיה צכל הזרץ ולא זולחחיה. ח"ל לך אלל צן עזרס. הלך אלל זעשה זח"ל תורה שנתן לך הקצ"ה זיכן היא. ח"ל וכי זעה חכי שנתן לי הקצ"ה תורה. זאזר הקצ"ה זעשה צדחי חחה (צחזיה) זאזר לפכיו רצש"ע חזודה גזזה יש לך שחחה זשחזעשע צה צכל זום חכי חחזיק עוצה לעלמי. ח"ל הקצ"ה הזחיל זזיענת. את עלזוך חקרל התורה על שזך שזאזר זכרו חורת זעשה עצדי אשר לויתי אותו צחורצ על כל ישראל חוקים זזשפעים זגוי'. זאלו הזעה השאלות. (ח) שאלת הזקס' זזזרש"ח זיפלל זזשטן נחיתת החורה זהלל ריב"ל צעלמו הזל הזאזר לזעלה ששטן חזן ג"כ זזחכהו לזעה רציו את הקעורת. (צ) רלוי לצח חשוצת זעשה רציו ע"ה אל השטן וכי זעה חכי שנתן לי הקצ"ה תורה חכראה לחשוצה זקפקת זזשכר לא חזר השטן שחית להקצ"ה כזו ששצ זזחזום זים זכוי'. זזאזר חפשתי צכל הזרץ ולא זולחחיה. (ג) זאזר הש"י לזעה רציו ע"ה. זעשה צדחי חחה עד שזסיצ זפירש צח זיעצ את זזשצתו חכאקונה הלל הש"י לצדו ית' זודע זעולוזות לצ.

כיום יאיר

(7) ודוע יזכירו יתצרך אך צטס אצוי צאמור להטען לך אלל צן עורס:

הן אונת. כי ה' לצחות יעץ לעוצות כל ילוד אשה צעלת התורה וולוצפת ונתחפשת צלצוטי ספורים וולות ועשיות הנכללים צטלמות עיון וועשה. תוכה עיונים רוחניים וקודות עמוקות הכינה וגם חקרה הכן כסלס כל צטלצות צטווחות וכוראות. ככונו לכל צוחר וותרגל צטווצ ועולי שלצות הסלס האמורים צצרייתא (עכו"ס כ') תורה וציאה לידי זהירות לידי ענה כולי כווצא ומופדש לועלה צאשר כל ודרגה היא כוללת כמה חלקים ווינים שונים. כי ע"כ ידקדקו צלשונס לומר צכל ודרגה לידי פי' יסיג אך זכ"י ועלי' אחת או אחרות ווננה רלווי. וכל ודרגה אך אלל גם אחרי כל העלות צכל עוצות קדור התורה ככ"ל. הנה עוד כשאר הטען וועכצ (קולר הונטיג צכמות ואיכות כמו סיצוא) כחלק רצ ווננו צאשר כל עולה סלס התורה לא יוכל להטיג ולקצל כי אס זכ"י ועלי' אחר' וכל ודרגה לא יותר וגם לא צכל כח ודרגה הכלולה צקוגים ווינים ככל הכ"ל שהוניעה והעכוצ הוא אך וסצפת חוונרו הוכוכה צטס טען ככ"ל וכאז"ל (צ"צ ע"ז) הוא הטען הוא ילר הרע וכו'. זה הדצר שיונליץ פה רצ"ל. צרלותו לדצר ווענין רשת הפרושה על כל ווחוצר ונכפס וגוף יחדו. כי וי"ט צא הטען לפני הקדוש צרוך הוא אין זאת ע"ד פשט הולילה כ"א קולר הונטיג הוכוכה צטס טען וועכצ. שאך הוא צעוכרי כל הנקרא ילוד אשה וולהטיג ולקצל כל כחות עליות קדושות הנוללות צכל ודרגה סצבודרגות התורה גם צעמוד האדם על הודרגות וולד ענין הזונן צלצד. אף כי צהלרף קולר הונטיג צאיכות כל ודרגה הכלולה וסוגים ווינים שונים כווצא כ"ז לועלה צשיעת רצ"ל עלמו. וצרחצה יתפרש וולילת השאלה תורה היכן היא על וניעת כל וקצל הורה להגיע ולהטיג כל כמות ואיכות עליות וכחות של כל ודרגה סצחורה. כן צוועשה. כן צעיון. וסצפת החוונר הראוי להקרא טען להיותו טען וועכצ. גם שהחוונר טען יקרא צפי רז"ל צ"צ ע"ז הוא הטען הוא ילה"ר וכו'. וז"ט צשעה שירד ושה וולפני הקצ"ה צא הטען לפניו ואונר תורה היכן היא. כי הקדוש צרוך הוא ונתכן ווסקדר כל עלות התורה צטלצותיה לצכות גם את כל ילוד אשה צהטג גם הוא ונגדולתו של הקדו' צרו' הוא אך הוא ית' ראה אז כל הוניעות הרצות הנשארות עוד גם אחרי כל העלות וולהטיג צכל ודרגה אך וועט ונכמותה ואיכותה צקצת קולר הונטיג הוכוכה טען ככ"ל ע"כ צלדק כתיחס השאלה צדרך וולילה אל הטען שונקצתו חצוא כל הוניעות וכעד ווחר על פי' זה צק"ד הוא קדר לטון השאלה תורה היכן היא לצל יתהפך להשאל היכן היא

היא

היא התורה (תשובה ונספקת לשאלת התוי ומורס"ח). על זאת הסיב
 הס"י נתתי לארץ (לא אור לארץ כלבד או בארץ). אבל סירלה לומר
 שכל מניעת ההשגות צומעסה וצעיין אינה וולד התורה בעלמה כ"ח וולד
 הווקבלים צבי נפס וגוף על הארץ באשר לווקבלים כאלה אפס כל עלה
 ותקנה זולת זאת התורה הווקבלות את נפס כל הולך בעלמה צזכיה ועליה
 כפי טיובל שאת. אך היא שלמות ווללחת כוללת צומעסה ועיין את כל
 אחד ואחד לפי כמו. כי התחלפות הווקבלים צהשגותיהם שלל תצח כ"ח
 וולד הווקבלים לא הפול צזה התורה והיות שלמות ווללחת כוללת את
 כל הוין כווסל של השועס שווציאו בעל חוה"ל ט' הצחינה ריט פ"ח
 וכדברי העקרים וי"ג פ"ג צזה"ל כי ראו טיהיה התכלית הווכוון צוין
 כולל לכל הוין או לרובו כוון שהכח אשר צסקומו"י"ה לשלשל האדוניה
 או אשר צראו"כד לרפא רוע הווג הכוולל צכצד ראו טיוולל לכל איטי
 הוין ואף ע"פ טיתחלפו צחווק וחולסה אבל שלל יולל הכח הוולל לכל
 הוין או לרובו זה אי אפשר לפי טאז לא ילדק ע"ז גדר הראו"כד או גדר
 הסקקומו"י"ה וכו"ט בעל חוה"ל (ט' עצודה פ' ג') והסליטי כי הערת
 השכל אינה כוללת וכו' וההערה התורי' היא כוללת לכל וי טהגיע
 לתכחי הליוי ע"ד טוה וכו' וותחלפת המעסה וכו'. אך וועס השקפת
 האמת צנוצע כל וחובר ונפס וגוף אפילו הזוכים צכל הוודרגות צכח
 קוב העליונה הגדולה שהול וולד הצחיכות (כופורט צאריכות לוועלה ד'
 כ"ז) כי לא יולל גם אחד צהס טיהא נקי כל כמות כח השגותו צעיין
 ועליות וועסה צוודרגות התורה וותערוצו' וותצצות עוצות עלמו צלתי
 לה' לצדו כי וולד שלל יוכל לקבל יתר עוז צכמות הכה גם כמות השגותיו
 טצכחו להטיג גם הנה אינס נקים לגורי להיות ויוחד לעצודת ה' לצדו
 לצל ישאר וישוע כל ריח עוצות העוצד וואוניה. עד טיזילוהו גם לוודרגה
 העליונה צכצוהה טרו"ל צסס אספקלריא הוואיר' יכנה ואך צקצת
 הוומר הווכנה טען כוונעת התקוה הקד' הזאת וכל אדם חי על הארץ
 כי אס ידקדק כל שלס עוד וועט יתר צליוולס הכרח תהלוכותיו ועיניו
 והנה אינו פה בארץ ע"כ ווחק העצב לא כשווע ולא ליויר צכוחת
 אספקלריא הוואירה צכל הצביאים גם צאצות ע"ה:

הקדושה

וזוהו ענין הדבור של תהום ויס. אצדון ונות הווצאים צאגדה זן. הנה
 השני חלקים כוללים כל וודרגה ווודרגות התורה (כו"ט לוועלה
 צטיעת ריב"ל) כי ענין תהום ויס אור לא צי היא אין עמדי אין זאת
 כ"ח טויעת קול וריח של ווליהת ה' ועצודתו ונצחית טיווני חכמת
 עצעיהם והתודת קיוונם אך צחסד ה' צכל הארץ כשווע קולס ככתוה
 אשר טווחי חול גצול לים וכתיב לה' הארץ ווולוהה וגו' כי הול על יוים

כיום יאיר

יקדה וגו' (שצבע מוה"ל העמידו זרחש הז' צמיכות ט' הצמיכה פ' ד'.
 ועיין עקרים ו"ר פ' ח') וישמע ה' כי גם צחוק כל דורכי ודרכות התורה
 זכה ליוכי הצמיכות הקרובים לכל וצמין כההום ויס לא יולא אחד זהם
 להכקות ולהשתלם בכלם לכל יעכזהו דק הוורו ונתעוררות גם ונחשבת
 עלמו וזה ע"ד וילילה כוודצרים צפיהם לא צי היא. אין עמדי. וקצת
 דצקת החומר המוכנה טעון. אף כי צענין אצדון ונות שהוא סוג הקטנה
 וולד הזמן בלצד. שכל יקודתה אף ונתעוררות עלמו של הנעצד וצדק
 וילילה גם הנה כוודצרים צפה לאמור צאזכירו טוענו טוענה כלומר
 הרצה ונתעוררים בחסוד צכו לכל עוז אף ויה רצו ונחשבותיהם אף
 לעוצת עלמום לכן ונעלמה (צעיון וועשה) מעיני כל חי וכ"ז תראה
 צעווק הוילילה הק' פה הלך הטען אלל תהום ויס אלל שאול ואצדון
 שהוא דצקת השאלות החומר המוכנה לכלל החיות של האדם. הנתילצ
 גם צדק הצמיכות לערצ כל מעיין ווצמין לעוצת עלמו וועט וועכצו
 ולהשתלם בכל כחות ועליות התורה ככל הנ"ל. וזהו חפסתי בכל הארץ.
 ולא וולחתי את התקנה הזאת אפילו צאיט אחד ונהם ווצואר לכל קורא
 כי כל השאלו' והתשובות הוא סוצצ על הקדוש צרוך הוא לצדו. ולצצור
 שכל קצת השאלות אף בקצת הטען הנה ע"כ נתיחסו צסם טען השואל
 כוונהג ויליכת פואיעו. והנה כי כן יחזור ענין של הוועיה הצחה בקצת
 החומר המוכנה טען הוועט את כל אדם חי על הארץ. להיות פליאה
 עליונה על כלל ענין שלמות התורה. הוועייצ וראוי שלא תפול ווכל גדר
 כח או שלמות כולל' הוועיס וויעוד צראשונה להועיל או לחקן את הוועין
 לקצל כל כח התקנה או השלמות כפי כל כחם לא כפי כח וקצל בלצד
 צעצור שלא יהיה הולא כל כחות השלמות לשוא. ואחריו יתיחס השלמות
 או התקנה גם לכל אחד ואחד ווהוקצלי' לפי כחו אף כי צענין
 גדר שלמות התורה האלוהית ראוי וווכרס שיוולא ווי ווהוקצלים כחון
 ויכול לקצל כל עוז השלמות שצכל וודרגו' התורה כיד עוז שלמות כחם.
 לווען תיחס ותיעוד צעלם וראשונה על שם האיט הכדל ההוא. ואחריו
 יושלם צם כל וואיין ווקצל כפי כחו. גם צעוז הצדלו בכל שלמות ווכל
 זולמו ע"פ האדומה כן צעמו שהוא גבול של רוח הקדש לדעת ריב"ל
 יגיע לכזואה הנק' אספקלריא הוואירה לווען יאמן ויצטח ווכל הוקצלי'
 צכלל כי הוא ראוי להשתלם לקצל התורה וצכל וולותיה צפרט צלי כל

ספק וחסד ווכח הוועדמה או הפחד הוועיע לכל גציא וחזוה.
 וזדון עווק הוועילה חזר הטען אלל הקצ"ה ואמר חפסתי בכל הארץ
 ולא וולחתי. אצל איט אחד כצדל ווכל תכונות החומר שכל גסם
 החומר לא עלתרו ונתעלם תויד צכל עוז כחות וודרכות התורה כפי

כחם. ועם שלא יולג גם הוא והקרח ילוד איש ואשה והוא בן עומרס
הנאו וחקדש ונחעכו צעורו צנופו כוללך כדל צשוים. עד שלא הרגיש
והרגשות התיחסות כל וליאות ואלוה כ"א וליאת אחד אנת ית' עד
שלא היה יכול להתאר צעיני עלמו צסס איני גם צשוזו לולח ונולחמות
העיוכים וקדן עור פניו ויראו עכו כל רואיו גם אז לא סר כח מדרכתו
צעוה לועלה ונצב כל עמי ארץ והאצו' ע"ה צהתעלס והדצק צווליאח
אחד אנת. אשר זכהו לכל הגדולות והכוראו' ותאפס צעיניו ואלד וליאת
כל כולל לא ככה נצב אנושי רק כוללך כדל צנורס (הוסר שאלה ד')
כי עוז הצדלו צהסגת ודרכת עוה כפי כחם יהיה אוח כאון ועד ונעהר
על כל שלמותו צכל המדרגות כפי כחם. לא ככל הכציאים והאצות ע"ה
שהכרח כלל חייהם התילב דרך שלמותם כריח השארות ויה צאשר
נוכע להשיג כל השלמות סצכל כחות ודרכות התורה כפי כחם ככ"ל. כי
ע"כ אור רצי יוחנן גדול וי"ס צווסה יותר ונאצרהס שאור ואכני עפר
ואפר כלומר דצר טיש צו ונוקות ויה וצווסה כתיצ ונחנו ויה. כי על
הצחן עוז ונעלת ווסה רציו ע"ה ונהצחון כליות ולצ שונאווה השארות
החומר לא עלרהו ונלחשיג גם צעוה כפי כחה הוולץ פה ריב"ל צלשון
חכמה וקלרה לחומר צה השען אלל ווסה ואל תורה היכן היא וכו'. פי'
ענין השארות החומר הנועכצ גם אח כל הכציאים והאצות ונלחשיג כל
השלמות כפי כחם הלך גם אלל ווסה לצחון ולהצחין צו אח יתרון כמו
של ווסה רציו ואל תורה היכן היא. כי ונאחר טזה הנועכצ כולל חשאר
השאלה צווקווה וני הוא צכל האדם סתיורח ותיוחס עליו כל שלמות
התורה כפי כחה לכל כמותה ואיכותה הלא וסיצת הנועכצ כנוכע
ונלחולל כזה א"כ תורה היכן היא ר"ל לפי כל כחה וככל הכ"ל ויסיצ
ווסה רציו על זה הענין וכי ויה איני סנתן לי הקצ"ה תורה כלומר וני
איני להתאר והקרח צסס איני שלא יוכה צלדק וצאנות על כל כולל
והנחוללים ונקריים סצחסד השפעת ה' הס חיים ואיככה ילוייר להאור
ושווע הלשון סנתן לך וכו'. הלא כמו סנתיחס להקצ"ה כתינת התורה
ככה סתיחס לו קצלת התורה צאשר אך הוא לצדו ית' אדון כל סנועה
ונועשה ואך הוא לצדו ית' ונחאר צסס איני ווה רצו עוצות הקצ"ה עלי
צענין כתינת וקצלת התורה כואת וכואת היה ונחעלס ווסה רציו ע"ה
צווליאח אחד אנת ית'. (הוסר שאלה צ')

א"ל הקצ"ה ווסה צדאי אחת. א"ל חוודי גנוזה סאתה ונשחעשע צה
צכל יוס אחזיק עוצה לעלמי:

כיום יאיר

הוא עדות ה' בדרכך וליילה שתשובת ונקה רצינו ע"ה. היתה לגרש כל
התעכבות טען החומר באזור וכי וזה אכי וכו'. הן אחת כי לא
כשאר בקרבו כל השארות התיחסות עלונו כונו ואלאך כדל צטוים כן
הודה והתעלם בנתינת וקבלת התורה מצקות כפלאות צוליאח אחד
אחת וצוויי צוליאח ית"ס. שאך לזאת לא היה יכול להתאר צטס אכי
צהגיעו גם למדרגת ענוה כפי כחה לא כונו כל הנציאים טגס צענותם
ישאר וזה ככ"ל ולא חוכל להיות השגתם את ענין וזה אכי שיהיה כ"כ
וופטע ווכל השארות החומר כונו וזה אכי וכו' של ונקה רצינו ע"ה
(והצן. כי הדברים דקים רוחניים יקלר הדבור צו וואד) הוסר שאלה ג'.
וע"כ אומר הקצ"ה האיל ווייעעת את עלונוך הגעת לקלה התצונות
הענוה להכיר ווייעוע חייך ונהיות ווקרא ווליאח עלווי צלתי ה' לצדו
ית"ס (ככ"ל דף כ"ז ע"ג) ע"כ תקרא התורה על שווק. כמות כל התורה
כפי ערכם תתיחס ותקרא רק על שווק להשוור והשלם זה כחך היכול
ונכון לקבל כפי כל כחה כראוי לגדר שלמות התורה. וכמוכרח לתועלת
אמונת הווקצלים על ידך ככ"ל. כונו שכחוצ צקוף כל הכצואות זכרו
תורת ונקה עצדי וגו' פי' עצד הוא טס כולל לכל כניעה וענוה (ע' ט'
הכניעה פ' צ' ח') אך על ונקה רצינו יונח טס הכבור עצד ה' צעלם
וראשונה. לכן עד שיצוא שליח ווויי טונו אלי' הנציא להשוות את כל לצ
האבות עם הצנים צענין אמונה ודעה לא תעצבו זאת תורת ונקה לצל
תשונו צקול כל ונתפאר בכצואה כי אך אז ישחו כל יוצאי תצל באמונת
תורת ונקה ופי'. ככתוב והיה ה' לנולך על כל הארץ ציוס שהוא יהיה ה'
אחד ושנו אחד:

וברוך השם אשר נתפאר כל הוואוי צרות חכו' ונעלת התורה. להוליא
וטיפעות רי"צ"ל היות ראי' עלוונה על תורת ונקה ווייתרון ונעלות
וסלמות השליח שהוא ונקה רצינו ע"ה. שצאונלעותם עלה לרוס ומדרגת
הכצואה אספקלריא הוואירה" שוודרגת כצואה זו ונוכרחת לוקצבל
ואת ה' תורה שלמות ווללחת כוללת כל האדם לועני יאוננו כל דצרו
צטס ה' כו"ט למעלה. יען כי לא ילוייר וחק עצע כל ילוד אקה שיתעלם
וישתלם טוס צן אדם צכל הוועלות לכצא צנצואת אספקלריא הוואירה
כונו ונקה רצינו ע"ה. אך לדעת העוועי' נצי צאותם ככל הכתוב צס'
העקרים (וואור א' פי"ח. ו"ג י"ט) שהוא כל ענין התאונות התורה שהיה
צהר חורב. טס קצבלנו את התורה צהגעת כצואה פנים צפרים. לכל
העוונדים טטים רצוא. ועינינו ראו ולא זר התאונות כל ענין השליחות
של ורע"ה צקולות וצקרים. ונושך היכוסה הקדושה הזאת לנלח. על כ
לא

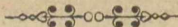
לא כאצה ולא כשנוע לכל כציא או וחתפאר צכזואה עם רצות נקיס
 וכפלחות שיעשה לכמות ואלוה וכל התורה הקדושה הזאת לכלת. הכתבי
 ע"י ושה רצינו עזד ה'. עד התאמות גם ענין כל הצא להוליאה ונומו
 בהגעת נצואה לסי רצוא צבי אדם וצקולות וצרקיס וצכל יתר העניינים
 כמו שהיו צהר חורב. והו וולילת רז"ל צמוד"ר פ' כי תשא על ואלוור
 ריז"ל צכל יום צת קול יולאת וכולי. חרות על הלוחות אל תקרא חרות
 אלא חרות חרות וון וולאך הוות שר"ל כי על כל כולא צעולם ישלוע כח
 ההעדד והמיתה זולת התורה ואלוותיה חיים וקיימים לכלת

סלה. וז"ש, חרות וון וולאך המות":

וככל החיזיון תזה אערכנו צפי ריז"ל האוור (אצות פ"ו וי"צ) צכל יום
 ויום צת קול יולאת ווהר חורב ומוכרות ואלוורת אוי להם לצריות
 וועלצוכה של חורה וכולי. כי זה ענין התאמות שליחות השליח האמת
 שהוא ושה רצינו ע"ה שנתאמות צהר חורב. הכהו דוונה כמו צת קול
 הווכריז תמיד צקולות וצרקיס לוור אל תעו צכל וחתפאר צקס שליח
 ה' צכל זון שלא התאמות ענין שליחותו כמו שנתאמות ענין שליחות ושה
 רצינו ע"ה:

הלא ציארנו צס"ד שכל השני צמיכות על אלוות תורת ושה וכל
 ואלוותיה לא יתמוטעו לכלת. הנס שניהם יולאים ופי התנא ר'
 יהוסיג צן לוי:

וברוך העוזר האמיתי לנצח נצחים:

כיום יאיר

אם הצקסנה ככסף וכוננומוני' תחפסנה אז חצין ירלח ה' ודעת אלהים
אלהים תולא כי ה' יתן חכמה. ופיו דעת ותצונה ילפון לישרים
תושיה וגו' (ושלי צ'). ר"ל ור' ילחק. ושלל לצן וולך סצא ווצית הספר.
ולא תווחוי לפני אציו. נטל אציו חתיכה אחת וכתכה לו. אורר איני וצקס
אלא וזה סצתוך פיד. ולפי שאהבו אציו נתן לו ופיו ז"ש כי ה' יתן חכמה
וופיו דעת ותצונה עכ"ל. (ווד"ר ח"צ ס' ו"ח):

ידוע הדבר וגלוי הערין. כי ונחולשת ורפיון השכל. צראשית יוני האדם
פה הוועצע ונחם צתאוות צהויות וונתגולל צדס עוצעי ווגווח.
סנהה כלנה יקדיווהו וונעוריו. וונכלכלים ארתו צכל עוז ידס. צונאלכלים
ותענוגים אשר כ"ז הוא נגד השכל הונתגורר הנקח וונורוס. גם ונהידוע
סכלי העצע ונחזקים צרצות התשועס צהתוודת הווערות והסכל לא
יסחוש צו רק להפיק התאו' הצהווי'. טע"כ תגציר יד התאוה על הסכל
(חוצה"ל ס' עצודה פ' צ'):

לזאת אפס תקנה להסכל צן עליון הנדף הזה כ"א צחוך ונסודר
ונתוכן לטני הקלוות לרובי דרך כוח ונקובל לגוף ונפש יחדו.
צה יפורט הנהגת כל ודה צעתה. כווחתה. ואיכותה. צנוקדות סכר
ועונס. כראוי לכל ונתחך ונחילצ צל יועדו רגליו. כי כאשר יחל צהכרח
לירי אהצת הסכר וירלח העונס להתרחק ונהוון ווי התאוות צל יטעפוהו
אז יציאסו הסרגל סתקנה ותצוה צקרצו הרחקת כל רע כחולדות עוצעי.
צאשר כח הסרגל יסנהו ויהפכהו לצרי' חדשה כוודע. ואז יחל ככון סיקוה
ונח הללחת ותכלית צריחת ויין האנושי צעוה"ז. יען וציען כי לא צכח
סכל העיין לצדו יקוה הלרף וקיין תכוות האדם חדשות יפות כי אס
צטיחוף גם כח סכל הועשה עוון. אך צלדקת סניהס יחדו יגיע האדם
לכל עוצ כלח סלה. צאשר הועשה העוצה הוויחודת להסס היא נקצה
לעלוה כוון סכתצ ארסעו צראשון וס' הוודות ונאור צ' וס' הוועפת
סוהר"ע ז"ל וציאס ונפרסס צספרתו ס' ו"ז והוא תלרס:

כי סנה הקיין הנפסי הלזה הוא ונצוחר סיתסוה צפועל. כי הן האדם
צתחלתו הוא נעדד ונארתו קיין. והוא צהרגל פעולותיו יסינהו צאותו
ונליאות צלי ספק. עד יהיו הפעולות סצה לעלוון. כוון סכתצ הסוקר
צפרק צ' ונהנאור הסני ונהספר הנזכר (הוודות) זה לסונו ולא יהיו
התולדות לצד. והתוספות וההפסדים ונהס עלווס וונקצתס. אלל גם
הפעולות עלווס יהיו ונהס. כי כן יהיו צדצרים יוחר ונפורסוים כוון
צחוזק הגוף. כי הוא נעשה ונלקיחת וזוון רצ ונקצול יגיעות רצות. והחזק
יוכל לעשות זה יוחר. וכן צוועלות. כי צהרחת התאוות נעשינו ישרים.
וכסאלו

ובשאר ישרים. יותר נוכל להתרחק מהם: וכן צאונו. כשכרגיל לצו הדברים הנוצחילים והנפשיים וקצול אותן היינו אנוילים. וצדויתנו כן. נוכל לקצול הצהלות והפחדים עד כאן:

והנה הנאמר הזה יקר ערך ונא. ללמד דעת איך נקנו הנועלו. ויורה איך הפעולות הם קצה לעלון. ונה שיראה דבר זר ונוגע צחלה שיהיה פוס דבר קצה לעלמו ש"כ יונל הדבר קודם שיונל וזה צעל. אונס אור שהפעולות הם קצה לעלון. ע"י ענין האונלעי שהוא הקנין. כי צהרגיל הפעולות צאיז ענין שיעשו יתהוה הקנין ויונל צו. וכאשר נונל הקנין. יות' יוכל לפעול מהם. וכמו שהציח הונל ווענין הונפורקס. והוא כי צסירגיל החולה היגיעה כונו שיוכל. יוכל לקחת הונזון וכסיקח הונזון יותר. יותר יוכל לקצול היגיעה. וצחתחזק ציגיעה יתחזק לקחת הונזון. וילך הדבר צקצוצ הולך וגדל עד שישאר הדבר אללו צעצע חזק. כמו שהוא הענין צכל כיונל צזה. ועל הדרך קצכרו ג"כ צונאמר השני חספר הונופת. וכן כסירגיל האדם להרחיק התאה. או לצו הדברים הונצחילים. אעפ"י שיעשה זה צקושי והכרח צהתחלות ההרגל. יציאשו לקנות הקנין שהוא צנפס. וכאשר יהיו לו צקנין. אז יוכל לפעול הפעולות האלו על השלמות. וישוצ הענין ג"כ אל שיהיו הפעולות הראשונ' החקרו' קצה פועלת אל פעולות הונעלה השלמו' ופעולו' הונעלה קצה תכליתית אל הראשונות:

והנה הענין הנכצד הזה נונל לרז"ל צהישרותיהם צהרצה ונקוונות. אמרו צנו' שצת קי"ע שני ונלככי השרת אחד עוצ ואחד רע ונלזין לו לאדם. ונצית הנקפת לציתו צליל שצת. ונלל כר דלוק. ושלחן ערוך ונעה ונולעת. ונללך עוצ אונר. יהי רלון שיהיה כן לשצת הצאה. ונללך רע צעל כרחו עונה אונן. ואם לאו וכו'. ונללך עוצ צעל כרחו עונה אונן. והוא ונצור. כי צונלככי עליון חין צהם רעים צסום פכים. חצל הנה השתי כמות הננונללות לאדם תמיד. אחד עוצ והוא הכח השכלי אשר נולד לורתו. ואחד רע והוא הכח התאוני אשר נולד חונרו. כנ"ש הרצ המורה פ"י ח"צ. והם הנקראים צלסון חז"ל ילר עוצ וילר רע. וכשאדם יכזין לעצודת יולרו. ויזכור את יום השצת ששקולה כנגד כל הונות לקדשו ולכצדו. הנה כצו התחיל לענות ילרו הרע. ולצהרגילו אל רלון העוצ. ונעתה כל אשר יאמר לעשו' כוונה. יס לו כח בצורה וונקפת יום יום. והילר הרע החל לכפול לפכיו לא יוכל לו. חצל יענה צעל כרחו ויסייעהו. אונס כאשר יהי הענין צהפך ג"כ ונללך עוצ עונה אונן. שכל אחד עונה אונן לנאמר חצירו והדבר ונצור שונאמר ז"ל קיים את כל דצרי החוקר צזה עכ"ל:

כיום יאיר

הן אונת כי כל הענין הקדוש הזה ידבר בעל חוצות הלצות צוקומות
צרות. יש וזהם ונפרט. ויש וזהם יראה אחרי ההתצונות. וזהם
צחשקה"כ חשבון כ"א. פתח צה הלשון. חשצו עס כפשו על וזה ט"ס
זיכלתו ונועשה העצודה. ולהרגיל צה ולהתמוד עליה. וירוך ויחרץ
לעשותה עד שתשוב לו למונהג. וכולי. והדעויון צה צולאכות והלמוד
וכולי. ועל ההקשה הזאת ראוי לך אחי שחצין. כי רוצ הענין המכוון
צולות טהם צגופים וצחצרים הוא להעיר על המלות אשר תהייה
צלצרות וולפוכים. ופני שעליהם ונשען העצודה. והם שורט החורה.
וכולי. ונפלי טהי' זה למועלה מוכח האדם. ולא יתכן לו עד שיפרד מרוב
תאוותיו הצהויות. ויכריח עצעיו. ויקשור תנועותיו. העציד אותו הצורח
צגופו וצחצרו צוה ט"ס זיכלתו. עד שיקל לו לעמוד צהם. וכאשר ישחל
צהם המאוין צלצו ומלפוכו. ויגיע וזהם כפי יכלתו. יפתח לו הצורח
שער הנועלות הרוחניות. ויגיע וזהם אל וזה שלמועלה ויכלתו. ויעצוד
הצורח ית' צגופו וצנפשו. צנרלתו וצנפשו כו"ט 707 לצי וצטרי ירכו
אל אל חי וכולי. וכן דבר צשער עצודה קוף פ"צ. וגם טס ריש פ"ה. הלח
ונפרט יולח ונפי החקיד הזה כל ענין של ארס"נו הכלצים למועלה.
צהתחלפות תכונות האדם צאולעות ההרגל צהכרת. כי אך אז יתחוק
וישתתף אור שכל העיון לקיין עוצ ההנהגה צקדר תהלכות כל פרטי
המודות אשר טה קן צלצו וולאשית עצודתו צהכרת עפ"י לירי טכר
ועוכס צלצד: וככל החיזיון הזה ידבר ר' חיים ויעאל זל"ל (צס' שער
הקדושה פ"א. וטס שער ג'). ציתר טחת. ע"ט:

ובאור ענין הקדוש הזה הוא. להיות האדם מורכב מנפש וגוף. יחיי
שהלחח שלמותו הכלמי תלוי בכל ענין ט"ס צו עיון ונועשה
יחדו. כי כל מולח ומולח וכל הכצרחים צעולם לפי ערך ושיעור חומריות
המולח צו על השיעור הזה יחויי צענוול צפעולות ותנועות להטבת
הלחח שלמותו. גם הגלגלים אך צפעל ההתנועעו' תשיג כפעס המושכלת
שלמוהה. גם המלכאים וסוללי החומר כתיחד צכח עצעם ההכעה שיעו
חת זולתם לרובי הגלגלים. וכדברי וזהר"י אלצו ז"ל ונ"ג פ"ד:

אמנם ונעעם האונת. כי לא יוכל כל אדם ונתחך צעצודת הש"י לטחת
ההכעה והעצודה ליוצרו ית' כ"א לפי כחות לירי צירח
העוכס ולהצט טכר וזהם ית'. צדך ידיעה כללית וואשר טווע וקצל
וורצותיו טהקצ"ה הוא יולר הכל. וגוול עוצ לוקייני וולותיו ונעמיס
לעוצרי וולותיו כי אז כל צבי מודותיו אך הצל יהויון. טע"כ גם כח אור
השכל הנגזר ונשוני ורוס (לאשר הוא עלס רוחי פטונו) כחלס וכדעך
צצולו פה תחת השנוס ציביהם לרובי צחוק חולדות צנות המודות. וכל

רעיוניו ונחשבותיו לא יעוזו ולא יפרוּלו אז להסביל ולהתצונן ועלמו
 ומאליו את גדולת הקצ"ה ורוצ' לחקדים והטוונות אשר יעשה עם כל
 נוולא ונוולא. ושהללחות כל אדם כלצ בהכרות חקדי הס"י והכנעה
 ועבודה עליהם. יען כי הכרות והצונות כאלו לא יראו ולא יתצוננו כ"א
 צטכל חזק ונגמר. אשר נחזק אורו צרפואות תהלכות כל המדות צרגילות
 התורה ונלוות צוולחמות עלוונות ונקיונות רצות. כי צאוולעות ההרגל
 הקדוש הלזה יחזק ויזך אור השכל להתצונן ולהכיר גם ועלמו ומאליו את
 הקצ"ה. גם דרכי ידיעות פרעיו' ונצחיות הצרואים. ויריח ריח ההשגחה
 הפרטית החוולת על כל צררא וילור. כי יתחלפו ויפתחו צאוולעות ההרגל
 כל צרות התכונות וכל תולדות מצעיהם הראשונה. הנותארים תאוות
 יתירות. כונים כצירים ישאון הצ הצ. לא בן כעת אשר יועצו כללה
 צעצע חדקה קדושה. ותצא צקרצם קנין פניו קדוש צנפסם. לחיות
 בתכונות וולוולמות ונסיקות אך כפי די סיפוק חיהם:

אז ישנה כפס יפה צעוטיו ותגלגל כל צרות תכונותיו צעודת התו"ו
 כדרך כל חכם ככנע לילורו ית' בהתפעלות והתרגשות עוז כורא
 על רוצ טוונותיו ית'. ויוסר לכדר כל רעיוניו ותכונותיו צעודת התו"ו
 שיהיו על לך המעלה והשלמות. כחק ונעשים עוצים הנעשים צכח ליורי
 אונת וסקר. (רלוכי וולד שהאונת ונחייצ ההכנעה ועבודה לש"י כי כפירת
 העוזה הוא סקר) עד שיסתוו ונקלה צנפס החסיד הזה להשנור ווכל
 אשר שנא ה' על ונעוד אחד. רלוכי. להשנור גם וכל דצר שנפשו. של אדם
 ונחודתו כונו סנקל על הנפס להשנור ונאכילת סקלי' ונאוקים שנפשו של
 כל אדם ונאקצם ועלמו. והי' כאשר יוסף החסיד הזה להתעלם ולהשתלם
 דרך הקדש הלוה. יעלה על מעלה יוסר עליונה ורונה. גצוה גצוה.
 השוונת את כפשות צעליהן וכל ונחצוה גם ונחצוה הונחצוה לעלום
 צעודת הס"י. כי אם להתגלגל והתקדשת שם ה' צעולם. כו"ש הלדיק
 ר' חיים ויעאל זל"ל צק' שער הקדושה פ"א. ושם שער ג' ע"ש. זאת היא
 העלה היעולה ונחת ארון כל ית'. על כל ונחוצר ונפס וגוף. לזכותו
 ולהעלותו הגצה לוועלה. ונאד כעלה. צאוולעות כח ההרגל אשר נתן לו
 ה' כח וגצוה לשנות וליפות את נפס צעליו. אשר החל צראשונה
 להתהלך צעודת הס"י על פי ליורי סכר ועונס. לקול ידיעה כללית
 בגדולת הקצ"ה ככ"ל. ועל בן יקרא לרך הזה צסם "סצה פועלת" כי אך
 הדרך הזה יפעיל חילוף התכונות וזכות אור השכל הונחצונן את חקדי
 ה' גם צידיעה פרטית וכל צררא ותכונת. לזען עבודה והכנעה צוועסי
 הת"ו נלסם ה' צלצד כי על בן יקרא זאת "סצה תכליתית" כי זה זה
 תכלית נחודת של כל הלדיקים והיסרי'. **ועתה** צוא וראש סצכל הדצרי'

כיום יאיר

האלו יתצאר כאור כוגה לצרי הזוהר צפרסת וארח. וידעתם כי אפי' ה' אלהיכם. מקודח דא קדושה לונדא ליה לקודצ"ה וכו'. ואע"ג דאית ליה לצר נס לדחלא וכו'. עד דלא ידע וכו'. צג"כ מקודח קדושה לונדע ליה דהא איהו צכלל ופרע צרישא וצקופא וכו'. אפי' ראשון צכלל ואפי' אחרון צפרע וכו'. יסלים כל שייפוי. ונאן אינון רנ"ח מקודין דאינון רנ"ח שייפין דצר נס. כיון דאשתלים צהו על האי צכלל כדין ידע צארח פרע וכו'. ע"ס:

זה שיעור מה שרליתי לדצר ולפרע את דצרי הראשונים דצצרי העוונדים צרונו של עולם. להשתדע וליקד עליהם פירושים צוקראי קדש ונצאורי אגדות רז"ל הצאים צעס ה':

הוכי ה' דרכך. אהלך צאונתך. יחד לצצרי ליראה שונך. (תהלים פ"ו י"א)
נראה צכחוצ הזה יפה וצרה כל השלטה ונדרגות גדולות צקיום התו"ו (הכוללות כל י"א ונדרגות האנונים צצרייתא עכו"ס כ'). אשר הוכחתיו לנעלה צדצרי הקדוונים. ואלו הנה. (א) קיום הנלוות צהכרח ילך הרע וצנולחמות עליונות נגד כל צנות התכוות: (ב) קיום התורה ונלוות צחלוף וסור רוע התכוות סתחלפו צאונלעות הרגילות צנעשה הלדק צשיחוף גם כח אור השכל עווי יחדו על פי ליורי אונת ושקר. כמו סכחוצ דרך ונלוותך ארוץ. כי תחייב לצרי. פי'. ארוץ צזריות וחשק רצ דדרך ונלוותך כי תחייב ותפתח כחות הצכת לצצרי צכלל סיוני הסגחיות הפרעית. (ג) היות נקי כל רעיונות העווד. וכל התערבות ונחשבה לעוונות עלונו צעבודת ה'. כמו שלח ה' כלל שום סכר ועונש על ונלוות ה' וכוו סהוא איכו ונכרח וכלך לשכר ולא ירא ונעונש כ"א להחגל והחקדש שם ה' צעולם. אשר ימוכו כל אהצי ה' לטעום ונעווי ונדרגה זו על זון ויוחד. צהתפטות כל הרגשות הבוף וצצקוי נפלחות צקרצתם לפני ה': (ס)הכרח כלל חיי נפשם יגזול וחס שלח צרלונס דעתם אחר העבודה. וזהו שאמר "הוכי ה' דרכך". צקש דוד הווע"הוהקצ"ה לזכות לנדרגה ראשונה להתחזק צה לעלות ונעלה ונעלה. כי תורה נקרא דרך. "אהלך צאונתך" אור "אהלך" ולא אור "הלך" וצצין הקל. סצקש דוד הווע"ה והקצ"ה לעלות צנדרגה סכיה סכל יקודות עבודה הוא צכח ליורי אונת ושקר. וז"ס צאונתך כי וצקש צו על חרילות וזהירות האצרים צקיום התו"ו צכח ליורי אונת הצח אחר חלוף התכוו' ככל אשר הארכתיו צה לנעלה צה הקדווי'. כי על כן הסתווש צצצין פעל (הוונח על זריות הפועל את הפעול') לוור "אהלך" יחד לצצרי ליראה שונך" צקש צו לזכות גם לנדרגה השלישית שראוי ליחסה רק אל הלצ. וראה נפלחות שישנה

זו אח לשונו וואסער דער וואקס. צאל יאמר „אחד לצדי“. כונו אהלך
 באמתך. ופני שהקנת כח עצודה ווודרגה השלישי לא תתיחס וואונו על
 בחירת האדם צעודו חי בגופו על הארץ כ"א על העוזר האמיתי ית"שוע"כ
 אור יחד לצדי ליראה שונך: וגם כל העווד צוודרגה הראשונה הוא יפה
 וואד באמתה השגחה פרטית ולדיק גוור יקרא. וכלל וואוואל כשכור
 הוואקבל הענוגים והאבות עזות וואוואבו וואוואצ אבותיו. שוואלעער וואד
 צהודע לו כ"ז צקור יבו וועליו. כדצרי החצר אל וואך כוזר ונ"ג אמות
 ע"ו ע"ז. ווודרגה הראשונה יעלה אל השניה. וואהקני להשלישית עד
 צהר ה' יראה:

בי כל אדם הוא נכון לנמות לכל קלה סיחור אס להעלות גם את כל
 כחות התכונות עד גם הנה יסכיוו לכל רלון השכל שאז יעשה כונו
 שהיה כצרא וועלס אחד. רלוכי וואקמות חיים צלצד כדרך כל צאי שיערי
 וודרגה שניה. אף כי וודרגה שלישית. לא כן הרשעים. שצרוע בחירתם
 יעשו ג"כ כונו שהיו וודצר אחד רלוכי וואווא צלצד. כי כל כחות השכל
 ישתנושו צם רק לרוע כל היום שזהו אז"ל צ' וואלכי השרת הוואליון לו
 לאדם וכו' לדעת וואהי"ע שער ונ". וואולי יספיק הדצר להצין צו כתוב
 חומר צתורה שיעוולו צו כל גדולי ישראל כ"ע. וואו. הן אדם היה. פי'
 נעשה עתה באכלו וועץ הדעת. להוואך צכל כחות שכלו לעצודות תאוות
 הגוף וכל וואחיהם. יען באכלו וועץ הדעת נעצע וואכנס צו עכס ליורי
 תאוות הוואותרות צאין וועלר להוואן וודותיו כוויס כצירים ישאון הצ הצ.
 ולהעזר וואשתנוש צכל עלות השכל וואותיו לוואל וואאלותם. שאך אז
 כחצרכ וילא לפועל ענין הזה. ולפי"ז יקוב הוואלה וואונו. על האדם הכוכר.
 וירלה לוואר. שנתאחד האדם אחר חטאו. צכל כחות אור שכלו לעצוד
 ולשרת את כל כחות תאוות הגוף וכל וואחיהו. צליורי עוצ ורע לדעת ווא
 עוצ ורע להס רלוכי. לתאוות הגוף זהו שאוור הן האדם הי'. נעשה
 „כאחד וואונו" כונו שהי' וועלס אחד הוא הגוף. לדואו רק צתאוות הגוף
 ולרכיו. לא כונו שהיה נכון קודם החטא צכל כחות הגוף לעצוד את
 רלון השכל לשוט אך צליורי ועניני אונת וואקר וואהפוך הוא צחטאו להתאחד
 אך צעניכי וליוכי עוצ ורע. וז"ש הן האדם היה כאחד וואונו לדעת עוצ
 ורע. ווי יודע אס לא כיון כ"ז רצי עקיבא (צווד"ר) באוורו עה"כ הקצ"ה
 כאן לאדם צ' דרכים אחד עוצ ואחד רע וצא אלה"ר וצרכ לו דרך הנות
 וכצר ידעת ווא שחרצו הוואפרטי' לדצר צצואור הכתוב הזה. ואתה תצמר:

ביום יאיר

אם בחקותי תלכו. ואת וולותי תשמרו. ועשיתם אתם. ונתתי בשמיכם צדקה. ה"ד חסדתי דרכי ואסיעה רגלי אל עדותיך. כך אומר דוד. בכל יום ויום אני נחשב. לדרכך פלן אני לריך. ולדרכך פלן אני לריך. ורגלי ווליות אתי לציית המדרש. (נוד"ר ריש פ' בחוקותי):

הנה כוונת המדרש הזה הוא עפ"י הדברי אשר כתבתי לנעלי בהכרח כל אדם להשתלם בטלמות התו"ו המוקדרת ומוגבלת דרך ומוולע צין הגוף והנפש לכל דרכי השתחושות כחות האדם עפ"י וודותיו הרצות והעלויות. לתת לכל ודה ודה כוונתה ואיכותה. זונה ונקומה. לדעת ותי ישתמש צוודת רחמים וותי ישתמש צוודת הפכו שהיא האכזריות. וכן בהשתחושות כל הוודות של האדם אשר חיי העוה"ז ועוה"ב תלוי בהם. כי השערות הגבלות הוודות כעלמה וועיני כל חכמי תבל. לא ידעו ולא יצינו. ולכן מולא את ארבע"ו ודבר בכלל הגבלות הוודות של האדם ולא יסדר דרכי קדר הוודות בכל דבר וענין צפרע. אבל וועעס האות הגמור כי לא לצינת אדם היא צלתי לה' לדוד. שגם ארבע"ו לא ידע להשיג ע"כ החריש. (וכוונת העקרים ו"א פ"ח ע"ט) ושאלו הוולך יוכיח בהשתמש וודעת עלמו צוודת רחמים צוקוס שהי' ראוי להתאכזר לרובי צעוולק. כלום וזה שנתאכזר ואל צוקוס שהי' ראוי לרחם והוא צנו צעיר הכהנים וכוונת ר' וני ציווא דף כ"ב:

אמנם דוד הווע"ה לא הי' ושתמש ועושה בכל כחותיו ווודותיו כי אם לפי דרך זאת התורה. וכל ויה שהי' וצדון וצא לפניו עלר את כחותיו לשנוע לקול התורה לשפוע על פיה כו"ס רז"ל (ריש צרכות) שהי' אומר דוד ופיצוסת רצי יפה דנתי. יפה חייצתי וכו':

ובמו שכתב חסדתי דרכי לשון רבים פ"י. חסדתי השתמשו' דרכי כחותי. ואסיעה רגלי אל עדותיך לשנוע ולעשות עפ"י דעת התורה. הוא הדבר שפירסוהו ז"ל צווד"ר הכלב. כך אומר דוד. בכל יום ויום אני נחשב (בהצדון לפני כוהה השתחושות צוודות). לדרכך פלן אני לריך. ולדרכך פלן אני לריך. כלומר. התצונתי ואראה שאני לריך ומוכרח להשתמש בכל דרכי וודותי והפכן כונו רחמים וצוודה שהיא הפכו אכזריות. וכן צוודת האהבה ושנאה וכל כוונתם. ורגלי ווליות אתי לציית המדרש כלומר. אך שם צצית המדרש ונקומה של תורה מולא כל הכרחי לדרכך הללחה כוללת עיונים חויתיים להנשמה. וועשים נרלים ללד הגוף. לדעת איך להשתמש בכל הוודות. שלל להחליף זוכן ונקוון וכל פרעיהן. וועיות דליכא וידי דלא רויזא צאורייתא הציאו רז"ל דצריהם אלו על הכתוב צתורה אם בחקותי תלכו ואת וולותי תשמרו ועשיתם אותם כלומר. אם

תתנהגו בכל כחותיכם והתנהגותיכם לעשות על פי זאת התורה השופעת
 את כל כח צעתה וזקונו' אזי ונתתי בשוויכם צעתם. אתן לכם גשמי ברכה
 צעתם וודה כנגד וודה:

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו כי קדוש אני ה'
 אלהיכם (ויקרא יע) כל הצדואים לריכים קיוע וכולי (וד"ר)
 וכוונת המדרש תוזה יואד צעיני כל רואיו. אלל צוה. שכתצתי למעלה
 תאיר כוונתו. כי שלמות כל אדם תלוי אך דצד שיש בו עיון וועשה
 יהו. להיות כל מאלל כפי שיעור חווריית המולל בו על השיעור הזה
 הוא מוכרח להשתלם באולעות פעולות ותכועות. לקייעוהו בהגעת שלמותו
 זולת הקצ"ה. לכן שם חקד הש"י לפני האדם עלות רבות צעשות פעולו'
 המולות ליפות ולשכות באולעותם את המודות עד שיוכל להגיע לתכלית
 שלמותו להעשות קדוש. ז"ש התורה הקדושה "קדושים תהיו" ולא כלאור
 קדושים היו כי הליון בכתוב לוור השתדלו בהקדמות פעולות המולות
 בצורה נגד יל"ה"ר הלורר אתכם עד שתעשו ותתהלפו וכל תולדו' טצעיכם
 להעמוד והעשות בגדר קדושה וזהו זיאר המדרש כל הצדואים לריכים
 קיוע כלומר השגת השלמות לכל הצדואים לא יוכל היות כ"א בהכנות
 והקדמות תכועות ופעולות ככ"ל. זולת הקצ"ה. וזהו כי קדוש אני ה'
 אלהיכם כלומר. אני ה' הכני קדוש ועלמי בלא הקדמות שום פעולה. אלל
 כל הצדואים וחוייבים לעמוד בפעולות עד יסיגו שלמותם. ועתה יעעם
 טעם פי" הכתוב כי בלא פי" זה יפלא איכבה יורה הש"י לעצדיו קדושים
 תהיו כוונתי ה' היתכן שיליה הגביר לעני אחד תתנהג כוונתי בכל לרכיך
 הלא לועג לרש הוא. אך צוה שכתצתי יתכן יפה וצרה הכל. גם הכתוב
 וגם דצרי המדרש: וכן כראה לפרש ו"ש תורה צפ' יתרו ואתם תהיו לי
 מולכת כהנים וגוי קדוש שהמלה "ואתם" כוונת ית' יתחשצ שתי' די לוור
 ותהיו לי מולכת כהנים וגוור מואחר שהוא אומז עוד בתוך הדבור עומתם
 רק העעם שיליה האדון ית' להשתדל בכל הקדמות פעולות המציאות
 ונקצבות להיות מולכת כהנים וגוי קדוש לה'. כי ע"כ לא כלאור ואתם
 היו לי. אלא ואתם תהיו לי מולכת כהנים וגוי קדוש:

ועתה צק"ד נשובה ונחזה. בכל דצרים הקדושים שדצדנו צענין שלמות
 האדם צקיום התו"ו הכוללת שלמות עיון וועשה יחד. הלא הנה
 כתובי' ופורש יולל ופי שלום המולך ע"ה. והוא תארם. צכי אם תקח
 אצרי. ונלותי תלפון אתך. אם תצקסנה ככסף. וכועמומים תחפסנה. אז
 תצין יראה ה'. ודעת אלהים תולל. כי ה' יתן חכמה. ופי' דעת ותצורה.

כיום יאיר

הנה אור הולך צרור הקודש. אם תצקשנה ככסף. אם תניח כל כחות עיוניך ועלותיך צעקות הוללות לפי כל כח הצנתך צקיוני הצחי' בהשגח' פרעית ורוב רחמי ית' על כל מולא (עי פתיחת פער עבודת ה' לבעל חוצות הלצות) כוונ שאתה וצקש בכל כחות עיוניך ועלותיך להשיג כסף. ותלך אל השתדלותך זה גם רגילות הועשה צהוללות כוונ צצקשת הועמון שלא יועיל לוצקש הועמון כל הון העיונים כי אם צשיתוף עול כפיס לחפור צלדוה צזיעת אפיו ויגיע כפיו עד יולא את הועמון. וזהו סיכמול הולך צלסורו לומר אם תצקשנה ככסף וכועמיוני' תחפשנה. יכלה. אם בהשתדלות עיון וועשה יחדו תעמול צוועשי התורה ונולות צטח תכוון להצין הצנות חדשות צקיוני ההשגח' הפרעית ורחמי ית'. ולהתחלף בכל תולדות תכוונתיך לפעול כל הוללות על לך הועלי' והשלמוי'. ככל הכ"ל צציאור דצרי הקדמוים. וז"ש אז תצין יראת ה'. פי' צאוללעות עיון וועשה יחדו תגיע צטח להשתלס ציראת ה' הצלה ווכח ההצנה על פי ליורי אונת ושקר. לא עפ"י ליורי סכר ועוכס צלצד. ואז תשיג צחוספות ידיעות ויהידיעות צקודות השגחה פרעית ווכל כצרא ווכל תמועה צדך ידיעה פרעית. וזהו ודעת אלהים תולא. כי צהכון חכות סכלך צרגילות הנהגות ונדות עוצות ע"י קיום הת"וונ תולא צכל רגע וליאה חדשה ויהסגור' וליאת ה' צדך פרטו ויה שלא הגעת ולא הרגשת תחלה רק צדך ידיעה כללית ככ"ל. יען כי התכוונת עוד לא היו וצקודות וניוסות צלדק טע"י. גם אור השכל לא היה עוז להתכוון צפרעי הצחי' וכל מולא ומולא ותמועותיהם. אך אצל עתה צאוללעות קיום כל הוללות יכון והועצ אור השכל להאיר גם צהתכוונות וליאת ה' צדך פרטו וכל תמועה ותמועה. עליו יאור הולך כי ה' יתן חכמה. ונפיו דעת וחכמה. וכל הפירוש היקר הזה יפרש ר' יחזק צוד"ר הנלצ צראש פתיחתי'ו. ושל לצן וולך טצא וצית הספר. הוא ושל ככצד על עסק ועול האדם צקיום הת"וונ עפ"י ליורי סכר ועוכס לקול ידיעה כללית צגדולת הקצ"ה הכ"ל. וולא תווחי לפני אציו וכולי. אור איני וצקש אלא וזה שצחוד פ"ך. היא ולילה כחודת. לומר כוונ שצצן ההוא שולא צצואו וצית הספר שהתווחי הוא ציד וצקות אציו לתת לכל הנוקצלים די סיפוק חיים. לכל אחד ואחד כפי שיאות לו ויכול לקבל. ככה וועש יולא צרעיותיו כל הצא וצית עסק התורה ווללותיה. השגות אונתיות וידיעות אורות צדך ידיעה פרעית איך שכל מולא ויהנוולא' הוא וקצל תוניד וחסד ה' חלק החיות הנוכרה ויאות לו כפי כמו לקבל. ואפס זולתו אין עוד. שצוועל הזה יתפרס כוונת הכתוב ודעת אלהים תולא. סיולא השגות חדשו' צהשגחת ה' על כל הנוולא' ככ"ל. וכוונ שענין האהבה שנה את דרך המוסר אשר

והוא הולך כל צקת צנו לתת לו וזה שצחך פיו לצל ילעער צנו אחו צו
 כצת עינו. ככה יויר יפה שיוכל וולך מ"ה הקצ"ה כל ושאלות חיש
 השלם העוצד צצחירה ויפיק רלון. ויהי לכל ושאלותיו. לגלות לו גם
 ועיונים הקחונים וחחונים הנעלה ונח עצע חוסי זולחו ככתוב כי ה'
 יתן חכמה. ופיו דעת וחכמה:

אמר ר' יחזק. הקצ"ה וניח תפילין צכל יוס. שחאור כצצע ה' צימיו
 וצורע עזו וגו'. (ישע"י קצ) וניין שהתפילין עיו הס לישראל. שחא'
 ה' עזו לעזו יתן וגומר. וכולי. תפילין דנחיה עלמא ויה כתיב צהו וכו'.
 עכ"ל. (צרכות דף ו')

ידוע הדבר לנצינים צכלל כוונת ונלוות התפילין אשר יורו וירמוזו אל
 כל הנדרגות צרכות. הכוללות כל אופני עצודת תורת האדם.
 עצודה צטצע. עצודה לנעלה ונהטצע. שאנו ונחייצים צם להקצ"ה
 צעצור השגחתו ית' על כל אדם להתחקד עמו צכונה אופנים ונדרגות
 שונות. על כל איש ואיש לפי כמו לקבל את החסד. צכל עיני חקדים
 וישועות. כן צישועות הללחות זה העולם. כן צהללחות שלמות הרוחניות
 הנוגע לנשונה ולעו"ה. כאשר דצרכו דצרי ר' יחזק (זה צעל הנאמר)
 צושל צן הולך שצח ונצית הספר וכולי. גם יש לראות ונהה שאמר ר'
 יחזק (צ"צ ע') הכותן פרועה לעני ונצרך צטש צרכות והנפייקו ונצרך
 צי"א צרכות שחאור (ישע"י כ"ח) ותפק לרעצ נפשך וגומר. ווי לא יראה
 צולילת הנצוזה זאת. שהכותן קחס ונצרך רק צצרכות עצעיות ככתוב
 צו אז יצקע כשחר אורך וגומר כלומר אך לפי קדר הטצע לאט לאט
 כצריחת אור צוקר כי הנוקבל לא יוכל לקבל פתאום אור גדול צל יתעורו
 עיניו ככודע. אצל הנפייקו שעיני הפיות הוא ארת ככון וכאנון שצבר
 הוקר ווקרצ נפשו כל טצע תולדות החכונה לעכצ צעיין הלדקה שאז
 יש צו כח לקבל צרכות ה' לנעלה ונהטצע ככתוב צו וזה צחשך אורך
 וגומר לנעלה ונדרך עצע כל זולחו. הנשוע וננאורי ר' יחזק אלה.
 שהקצ"ה ונצצ ונשגית צהשגחתו תנייד לכל אחד ואחד כפי כמו לקבל.
 אס צטצע אס לנעלה ונהטצע. לכן צעצור קצלת העוצות ונשקצ"ה
 צטצע כולל אנו ונחייצים לעונותו צכל עצודת התורה עפ"י ליורי שצר
 ועוכס לקול ידיעה כללית שהעצודה כזו תקרא עצודה עצעית. וע"כ
 נחוייז להיות התפילי' של יד ונכוסה צצגד. יען כי היא נרמזת אל הנחגת
 ה' את הטצע כולל כלדיק כרצע. ע"כ ונכוסה ההנהגה זאת ועיני כל
 צשר. ככתוב אכן אתה אל ונשחחר. וצעצור סציד הקצ"ה לשכות ולשדד
 כל הטצעיים כמו שהיה ציל"ו אנחנו לעונותו ונחייצים צעצודה שהיה
 לנעלה

כיום יאיר

למעלה ויכולת כל אדם והיא עצודת ה' צליורי אונת וסקר לריח השגחה
פרעית ככל הכ"ל. שעל עצודה זו הרמזו וולות חפילה של ראש. ע"כ
ולוותה שתהא כראית ונגלה לעין כל יען כי היא כרוזת מול הנהגת ה'
למעלה ומהעצב הנראה חקרו ית' אז אל כל האדם. ועתה נחזה אחר
שהתפילין של ישראל הנה ונרמזין על קצלות העוצות והקצ"ה צאופנים
חלוקים. לכן אמר ר' ילחק דדך ונלילה אל לך הנותן האוניתי ית' כותן
צטצע. כותן למועלה ומהעצב לכל ווי שכחו חזק לקבל ככ"ל. שהקצ"ה
וניח תפילין בכל זמן ז"ט "צכל יוס" כמו ציוס הכותי כל צכור. ויוכח ר'
ילחק יפה. שכאמר כשצע ה' ציויכו וצזרוע עוזו וגוונר. שעכין ידיס הוא
ונשל על השגחת הקצ"ה על צדוהיו כי הנהגתו ית' למועלה ומהעצב ויונץ
צלסון יניין. והנהגת העצב ויונץ צלסון זרוע עוזו כדודע. כי ר' ילחק דבר
דדך ונלילה וולד הנותן ע"כ סיים ווניין שהתפילין עוז הס לישראל שנאמר
ה' עוז לעמו. יתן וגו'. כי ליור הכתיבה של הקצ"ה צאופנים פורים ככ"ל
הוא הוא שינוח יפה צוולילה לאמר על הקצ"ה שוניח תפילין בכל זמן כי
צכל רגע הוא וחדש צטוצו את העצביים ותנועותיהם. וז"ש תפילין דוריי
עלמא ונה כתיב זהו ולא אמר תפילין של הקצ"ה לפי שעכין הנחת תפילין
של הקצ"ה הוא רק לנלילה צליור הנהגתו ית' את העולם צאופני פורים.
אשר כרוזו צוולוות הנחת תפילין של ישראל ככ"ל:

אמר רבה צר צר חנה. אמר לי ההוא עייעא. תא ואחוי לך היכי דנשקי
שנייא וארעא אהדדי. חזינא דעציד כוי כוי. שקילנא לסלתאי (פי'
קל לחס שלי רש"י ז"ל) ואנחתאי אכותי דרקיעא. אדונללינא צעיתא ולא
אשכחתי. אחינא איכא גכצי הכא. אל גלגלא דרקיעא הוא דהדר. נטר
עד לומר כי השתא אשכחתי (צ"צ דף ע"ד):

הגה זה העייעא האיר את עיני האלוהי רבה צר צר חנה. צעיוכים
ענוקים ונקוד ה' ליראיו צעכין כורא של התקשרות והתאחדות כל
נומלי השלטה עולמות ציד הקצ"ה תמיד שעליו אז"ל כל היודע לחשוב
שיעורו של הקצ"ה וכולי. כי על זה העכין יכוח יפה כצוד הוולילה הזאת
דדך פואיעי לאומר תא ואחוי לך היכי דנשקי שנייא וארעא אהדדי
כלוונר. ונאחדין ונחוצרין זה צזה והיו כלו לאיש אחד ציד הקצ"ה תמיד
ונאחד אותם תמיד לנלילה כולל אחד. (עי' ככצדות מזה צפ' ע"צ ח"צ
צו"כ) גם זהו שאמר חזינא דעציד כוי כוי (פי' חלונות וארצות) שחזה
והסיג אז רבה צצ"ח ונלפוכי עווכי העיניכים צעכין השגחת הקצ"ה הפרעיי
הנותן ויורד לכל אחד ואחד ונהנולאים את השפעת החיים ונכלכל לכל
נומלא כפי כמו לקבל את חקד המוכרח ויפה לו. ונה נארה הוולילה הזאת
הלא

הלא היא כדרך ונליכת הכחצו ונשגיה מן החלכות. וצעיוכים ככצדים האלו
 העמיק החצונן אז רצה צצ"ח עד שהתפשט ח"ע מכל הדגשות הגוף
 ועולמו וזהו שאמר צולילה יפיעה. שקילכא לבלתאי ואנחתאי אכותי
 דרקיעא. כלומר הנחתי כל עיני פרכתי על גזרת ההשגחה העליונה
 כפי ידיעת הנשגיה מן החלכות ית' צווכרה ועוז לי. וכונ"ש החסיד
 הקדמון אחר תפילתו (מוצא צמוצ"הל חצונן ח"י) «וכבר הנחתי כל עיני
 על גזרתך העליונה והשגחתך הנקיינות» אך נעצב הכולל של אדם חי על
 הארץ שלא יוכל עמוד מן הרצה צדקות ונחצרות לה' אם צומעני דק
 או צעיון וצעיוכים. הן אונת כי יחונן הש"י צאהצתו את חסידיו להפיק
 וצוקסם שיתצקו צו צכל כחם עד כי יתפשטו מכל התפשטות החומר
 כי דקה נפסם צלדון כל יצרך. אצל אך על זמן נועט כי ילוח חסדו
 ית' על כל צבי השמים יעשו פעולותיהם להשיצ את הלדיקים הונחצקים
 צו ית' אל חיק גופם. זהו שאמר אדוולליכ' צעיתא ולא אשכחת' עד שגורת
 תפילתי כחצר וננכי זה ענין הדצקות צהקצ"ה. וצצתי להרביש צעניכי
 הגוף ועולמו. (וכן ונלחו צווד"ר פ' ל' ח"צ אורו ישראל שור גנצו ועשימי
 עגל שהונח לשון גביצה על לקיחת רעיון ונחצצה) וזהו צעיתא ולא
 אשכחת' צקסתי זה הנעמוד צדקות כל כחותי צהקצ"ה ולא ונלחתי.
 כי צצתי לעניכי הגוף וכנצו וננכי זו ההשגה אשר חזיתי לי ועמדתי צה
 ונה כחזה הנלילה זאת. הלא היא ע"ד צקסתי את שאהבה נפשי צקסתי
 לא ונלחתי. ונ"ש איכא גנצי הכא ר"ל צקסתי כי לא נעסרתי עוד כילוח
 לזכות דצב הזה אשר כחצר וננכי זהו «הכא» כלומר נקצת קולר הנשיג.
 על זאת השיצו ההוא עייעא גלגל דרקיעא הוא דהדר. כלומר. אני אונ'
 לך את האונת. שכל קצת הנניעה להשאר ולחיות צהשגה וצוועמוד זו
 חויד ככל חפץ לצדך איננה נקצת עלווד. אצל שמונע הדצר על כל אדם
 חי תחת השמים ובלגליו לחיות צוועמוד זו לכלח כל ימי עמודו פה צארץ
 תחת גלגל דרקיעא הנלעות נפשי ה' לכל תנועה וסימי ולצל יונתו
 הלדיקים הונחצקתי ונחצקים צו ית' צקרצתם לפני ה'. וזהו גלגל
 דרקיעא הוא דהדר כלומר. קצת עוונק המונק הוא הנניעה כי ננכע
 הדצר על כל אדם חי תחת השמים ובלגליו. אך צצו הלדיק לכצוד
 מוחתו צגן עדן ההשגות אז יעמוד ככל חפץ לצצו צכועס ההשגות לכלח
 קלה. ולזה אור לו נער עד לנחר כי השתא אשכחתיה. כי נ"ש «לנחר»
 ירלה. לעולם הצא כמו היום לעשותם ולנחר לקבל שכרם. ונ"ש «כי השתא»
 ירלה. כמו עתה. ופי' «אשכחתיה» הוא ונליחת ההשגה כאז"ל נפק דק
 אשכח. שהיא ונליחת השגות. וכה אור לו נ"י יתן שלא תפול ונעלתיך עד
 יום האחרון שלך כמו עתה שאתה נוכיך את האונת שלא הגעת לגדולות.
 אך שם שם צעה תנלחתי. והשג חסיג:

אור

כיום יאיר

אמר רבין ז"ר אדא אומר ר' ילחק. כל הרגיל לצוא לז"ה הכי ולא צא יום
יום אחד. הקצ"ה ונשאל צו שנאמר (ישעי') ווי צכס ירא ה'
שווע צקול עצדו (צרכות 79 ו')

להיות האדם הוותרגל לילך לצית הכנסת צכל יום צעוו צעמוכו על
הקצ"ה שיפרנסהו ויכלכלהו. אז נקנה ונתחדש צקרב איש ירא
ה' ההוא רוח חדש ולצ עהור צאוולעות הרגילות שהוא עצע שכי כבודע
לכן אם יקרה יום אחד שנפל וועוו וודרגתו ולא צא לצית הכנסת אז לא
יוכל האיש לכוח ולסקוט. שנותחרע וותפעל האיש ההוא צקרבו כשואל
את עלווי לאומר למה לא צעחת צסם ה' כי וועעת היום וולצוא לצית
הכנסת. ולצעצור הרגילות הגיע להודרגה רעה ההיא שיהא יוכל לשווע
קול שאלה צקרב הגוי לצצו. על וניעתו לעצוד אה ה' צצית הכנסת.
וחו שאומר ר' ילחק כל הרגיל לצוא לצית הכנסת ולא צא יום אחד.
הקצ"ה ונשאל צו. ולא אומר הקצ"ה ונשאל עליו. גם יתכן הרא"י שהציא
והכתוב ווי צכס ירא ה' שווע צקול עצדו וגו'. פי' וותרגש וותפעל
וותרגרות קול שאלה של עכין עצוד ה' כי ז"ש. שווע צקול עצדו.
ויפה יחס ר' ילחק השאלה להקצ"ה כווי שנתיחס כל פעולות צעל הדצר
אל הדצר שע"י יעשה או יגיע הפעל ההוא כי ע"כ כאומר עין רואה ואזן
שוועת כו"ש צעל העקרים צספתתו ו"צ פ' כ"ח.

אחר הדצר הזה לא שצ ירצעם וודרכו הרעה וגומר (מלכים א') תפס
הקצ"ה לירצעם צצגדו וא"ל חזור צך. ואכי ואתה וצן יסי כע"ל צגן
עדן א"ל ווי צראש. א"ל צן יסי אומר אי הכי לא צע"כ (סנתדרין ד' קצ).
יספרו ז"ל גם צראות ירצעם את הוועפת כאונן על השגחה הפרעית
שצנה ידו כצראשונה צתפילת הכציא להקצ"ה צצאונת התחיל אז
לפעם צרוח ירצעם לשוצ לה' שחמוז פחד ה' ולא כתיאש וצוא צגן עדן
צחצצו שגם צן יסי חטא עכ"ז כווחל לו אהי כן גם אכי שזהו עוועק
הווליה. תפס הקצ"ה לירצעם צצגדו" הלל הווע ליורים וותחצצות של
אוונה צהקצ"ה אחוזה ותפסו אז את ירצעם ווי"ש. צצגדו" הוא לוור שלל
חצצ כן צהסכוונה אוויתית ולצ שלם כלוור. שלא שצ צקרב עוד רק
פעלה צרוחו אז איזה ליור של פחד הקצ"ה אשר לצצתו אז כווי צגד
וותרגשות וותרפעלות כפסו צתפילת הכציא ושצנה ידו וזה הליור אומר
לו חזור צך כלוור השתדל לחזור ווכל הרעות שצקרב וותוכה צגן
עדן כווי צן יסי. אך אצל אחר שצכצ כרגל צוודת הגאונה שאך היא היתם
צעוכקיו כוואומר רצ כחונן לעיל גקות הרוח שהיתם ירצעם ערדתו וון
העולם. אומר גוירי דאין יסיצה צעזרה אלל לצית דוד וכו'. ע"כ כח עוו
של

של ההרגל בגאווה לא הכיחו לטוב לה' בחשבון שגם צעו"ה יסגל צראש
 וזהו אי הכי לא צעיכא. וזהו עוונק הכחוז אחר הדבר הזה (שראה ירבעם
 אוח עוז על השגחה פרטיית). עכ"ז לא שז ירבעם וודרכו הרעה פי'
 ונודת הרגילות בגאווה שהיא היחה צעוכריו. כנאמר רב נחמן. א"כ מה
 שלל שז ירבעם אז היה נקצת דרכו הרעה הראשונה כלומר. נודגילות
 דרך עצמו בגאווה. על כן כלטוינו חנוך לנער על פי דרכו. גם כי יזקין
 לא יסור ונונה :

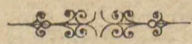
דר"ש רבא. וואי דכתיב אהצתי כי ישוע ה' את קולי תחובי אמרה כ"י
 לפני הקצ"ה איותי אני אהובה לפיך בזמן שאתה שומע קול
 תחובי. דלותי ולי יהושיע. אמרה כ"י לפני הקצ"ה אעפ"י גדלה אני מן
 המלוות לי נאה להושיע (צונק' ראש השנה):

דר"ש רבא בגדולת האמונה כאז"ל צווד"ר פ' ואחחנן על הכחוז ישועו
 ואין מושיע על ה' ולא ענס. קוצצ הולך על עכ"ס שאינם וואויני'
 צו ית' ומתחנכים בלדתם ליראה שלהם. וכשרואים לרתם לרה אזי ישועו
 גם אל ה' לכן לא ענס. לא כן הוואויני' תמיד צה' ית' שוהלדק להושיעם
 בכל עת גם גדלותם מן המלוות. וכנאמר רבא בעלמו (צונק' עכ"ס דף
 ד'). אעפ"י שישראל אין עושין מלוות לפני אלל וועט עכ"ז אושיע אותם
 צסכר שוועועין לפני. כלומר צזכות האמונה. כי עליך הורגנו כל היום
 וגו. וז"ש רבא אמר' כ"י אעפ"י גדלה אני מן המלוות לי נאה להושיע. וזהו
 דקדוק הלשון. לי נאה להושיע" להוליא את עוצדי ככזים ומזלות ככ"ל
 צסם המדרש. ועיין צמודרש חזית פסוק יוכתי צחגוי הסלע וגו'. השמיעני
 את קולך. קול" סתם לא נאמר אלל קולך. שצקשתך אינה אלל צהכונע
 לעוצתך. גם שלל שוועתי את קולך עד הגיעך העת לרה אך אז החילות
 לקרוא אלי עכ"ז אושיעך ואענה אותך. וזהו הכוונה אהצתי כי ישוע ה'
 את קולי תחובי וגומר אפסובי מצלי וות וגומר וכשאיני מולל עעם וור
 של לרה ויגון אז וצסם ה' אקרא אנה ה' ונלטה נפשי עכ"ז חנון ה' ולדיק
 וגו'. ויצוא רבא לדרוש ונלשון הכחוז קולי תחובי שהיה לומר קול תחובי
 מצל בה תאמר צית יעקב להקצ"ה מה גדלה האהבה שה' יעני תמיד
 בכל עת וזמן גם בכל דצרים המוגעים רק ללרכי עכ"ז לא יעצרי ולא
 יעשני המצגיח האויתי יתצרך שנו וז"ס איותי אני אהובה לפיך בזמן
 שאתה שומע קול תחובי. גם כשאפסובי מצלי וות וכו' ולרה ויגון אמולל
 וצסם ה' אקרא וגו' כלומר. בכל עת וזמן שאני קורא אליך צתחובי לרכי
 והכרתי וככ"ל. אתה וממולל רחמים עליכו צאהבה:

סובי

כיום יאיר

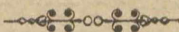
שובי נפשי לומוחיכי כי ה' גמול עליכי (תהלים קיו. ז.):
שובי נפשי לומוחיכי. פי' לארץ ישראל. שהיה כרדף ונרגש וכל גבול
 ארצו זה כוונה. ע"י שאול הונלך ע"ה. וצוהשעו צד' לשוב לארץ
 ישראל לולא ושנוח השבוןן צטווצת חקדו ית' עליו כרלוי לחסיד כוואו
 ויאמר שובי נפשי לומוחיכי כי ה' גמול עליכי פי' שאין מתערב צטווצתך
 זה נפשי שום כוונה ועוצת הכלה וואוונה ללד הוועיב האומיטי יה' כ"ח
 לכוונת עוצתך נפשי. וז"ש. עליכי" (ע' חוצ"הל פתיחת סער עצודה.
 חס"הכ חשבון ח צ ג) האונכתי כי לדבר חכי. ירלה וואז כחחזקתי באוונכתי
 עד כי גם לדבר עם זולתי. ובהכרח חני ווכרח להזכיר צדצור הוולה
 "חכי" כונו חכי חלך חכי רולה וכו'. אז "עכיתי וואד" ע"ד עד ותי וואנת
 לעמות וופרי ור"ל חכני ככנע וואד באשר כשרש וכלטייר צלצבי. כי לא
 רלוי ולא כשר כל כוולא להתאר ולהקרא צשם "חכי" צלתי ה' לצדו ית"ש.
 הוא "חכי" באונת. ואפס זולתו כווצואר צס' העקרים וי"צ פי"ע. כ"ז. וי"ד
 פ' י"ז. חכי אונתי צחפז. צשעה שהייתי נחפו ללכת ככתוב ויהי דוד
 נחפו ללכת. כל האדם כווצ [פוסק] כי התצונכתי וארלה סדר כל ההקף
 של שאול הונלך ע"ה ואכשיו עוערים ווקיפים אותי ווכל לד ופנה לא
 כשאר לי וקום לנוק ולהכלל אז אונתי צלצבי שהוא פוסק והורג אותי
 ואת כל חנשי עוודי לא יולעו אחד וונוו צרוצ ההקף שהקיפוני ווכל לד.
 וזהו כל האדם (הוא) כווצ. ויהיה ווקרא קלל כונו שפירש"י ז"ל צכ"ו.
 לכן "והה אטיב לה" אשר הליל אותי ויד שאול ציוס לרה שאפסוכי חצלי
 וות וולכי שאול וולאוני וגו'. "כל תגוולוהי עלי" פי' לכוונת עוצתי
 צלצד וכ"ל:

כוס ישועות אשא. וצשם ה' אקרא. (תהלים קיו. יג.):
לעתיד לצוא יאמר הקצ"ה לאצרהם אצינו צרך (לאחר הסעודה יאמר
 חכי חיני ווצרך. לפי שילא וונוני ישועאל. יאמר ית' ליחמך
 צרך. יאמר חכי חיני ווצרך לפי שילא וונוני עשו. יאמר יתצרך ליעקב צרך.
 יאמר חכי חיני ווצרך שנסאתי שתי חיות צחייסן שעתידה תורה לאסור
 עלי

עלי. יאמר הסי"ח לנשק רציו צדק. יאמר אחי איני נוצרך. לפי שלא זכיתי
ליכנס לא"י. יאמר ית' ליהושע צדק. יאמר אחי איני נוצרך. שלא זכיתי
לצן. יאמר לדוד הנוע"ה צדק. יאמר דוד אחי אצדך. ולי נאה לצדך שנאמ'
כוס ישועות אשא וצטס ה' אקרא (פסחים 77 ק"ט):

ענין זה המאמר צא להראות גדולת ונועלת צעל תשובה צעיני הקצ"ה.
שנראה חסדי הס"י ונלד ראות תהלוכות חיי דוד הנוע"ה יותר ונכל
זולתו גם ונהאצות ונרע"ה ויהושע צן נון. כי אצרהס אציו הוליא צן לא
עוב שהוא ישועאל הכשאר צעולס לדורי דורות לנורת רוח של אצרהס
אציו ע"ה. וכן ילחק אציו ע"ה צצנו עשו (הוא עשו שאמר יקרבו יני
אצל אצי ומהרה את יעקב אחי). והגס יעקב אציו ע"ה שהיתה נועתו
שלמה וכל צכיו לדיקים. עכ"ז לא כראה עוד ננונו ג"כ חסד הס"י כנו
מדוד הנוע"ה כנו סיצוח לפי שלא נוכל ציעקב אציו קום חטא ועון
זולת ויה שלקח צ' אחיות צחייהן טעתידה תורה לאסור. אצל צאנות גם
אלה לא לחטא יחשב לו. כי אז צעת שלקח אותן היו מותרים לו צהיתר
גמור כי קודם נותן תורה היו. וזהו כוונת הוולילה שכל אחד אומר אחי
איני נוצרך כלומר לך ראות חיייהם שלא נכטלו צטוס חטא ועון טע"כ לא
יפליא את לצ המחסב הללחת עולונס וחסד הס"י ולא יספיק עוד להראו'
את חסד הס"י כנו מדוד הנוע"ה. לפי שנעכטו צעו"הו צצניהס אשר
נשאר צעולס כגד אנוונת אצותיהס ולד ראות יעקב אציו לא נוכל צו
קום חטא ככ"ל. וכן לך ראות נוסה רציו לא יספיק ג"כ לצדך את ה' על
חסדיו ית' כי נעכט ונרע"ה אשר לא זכה לצוא לא"י וכן לך ראות חיי
יהושע צן כון שלא זכה לצן. אך לך ראות צחי"דוד הנוע"ה יספיק להראו'
טצח חסד ה' צל"ת הלא דוד חטא צא"ח ועכ"ז זכה שלא הוליא צן וולליח
צרטתו לדורי דורות שאצטלוס וית צלא זרע וגס זכה דוד לכל הגדולות
וכוראות אשר הועד עליו ועל זרעו עד עולם. וזהו הוולילה "יאמר דוד"
כלומר לך ראות תהלוכות חיי דוד שנכטל צא"ח ועכ"ז זכה שהקצ"ה
קרבו וצמדו. הוא בצרא דמרי' סיייעיה. וזהו אחי אצדך. ולי נאה לצדך.
כלומר. מוני יספיק לראות חסדי הס"י צל"ת הנוקרב כל טצ נחטאו ועונו
שנאמר כוס ישועות אשא. וצטס ה' אקרא:

כיום יאיר

ישמחו החסידים. ויגילו הישרים:

צהגהות אורות טיגעתי ונולאתי צק"ד צקסר הקדוש, חוצות הלצנות
אשר לא בטועו ולא כלאו ונאז ועד עתה:

שער הצניחה פ"ג אור והדרת רוחני' עולם הזה וכו'. צוקוס, והדרת'
כתוב צלסון ערבי, ואלתמייז" ופירושו לשון הכרה. והנה כי כן
נפל טעות דפוסים גם צוקוס הזה וכל"ל והכרת רוחניות עו"הו וכו':

שער הצניחה פ"ה, ומצר אליו עלם רוחני אירי דומה לרוחני' האישי'
העליונים. וזה העלם הוא כפשו"ל נלאו כל המפרקים לפתור כוונת
המחצר בחוספות אונרו על הכפס שהיא, "אירי" אחר שכבר אור, "רוחני"
ועוד שלפע"ד הוא וקטין את וועלת הכפס צאונרו, "אירי" צוקוס שהוא
רולה להגציה וועלתה. וסועו לשון הנוחצר צענין הכפס שער עצודה פ"ג
שהשכל הוא עלם רוחני נגזר וון העולם העליון הרוחני' וכן אור שם
פ"ט צו"הלס שהצורא צראך ונלא דצר צכלל ונה שצרא וון הגרמים
הרוחניים וכו'. ע"ס. וצער צמחון פ"ד אור צזה"לס שתסוצ הכפס צלורת
המולאכי' צענין פטיעותה ודקותה וכו'. וצער הפרישות פ"ג אור צזה"לס
והגזרתו וועולם הרוחניות וכו'. וצער אהבת ה' פ"א אור צו"הלס
שהכפס עלם פסוע רוחני כועה אל הדוונה לה ושהאישים הרוחניים וכו'.
ע"ס. וכל הנוקומות האלו תראה ותודה על האמת שלא יזייר להאמין
שרלה המחצר לוור על הכפס שהיא, "אירי" כי לא יאוון צעיני' כל ווצינים
אצל כי טעות נפל צכל דפוסים ורצות הינים וכן לריך להיות אורי'
לסון אור (איינפייכיגע צל"א) וכן יגעתי ונולאתי צק"ד סוכיטי לראות
צצית עקד הספרים הגדולה צפאריז והנה כתוב טוה צלסון ערבי צוקוס
אירי "נוראניא" ופירושו לשון אור שרלה הנוחצר לסצח את וועלת
הכפס שהיא, "עלם רוחני אורי'" שר"ל שהכפס איננה הכנה לורה עצעית
כאשר חסצו קלת ווהקדמונים רק עלם רוחני אורי' צהסגות צצית אציה
ונו"ה הקצ"ה גם טרם נחצברה צגוף על האדומה: ואלוה כי ונה שכתב
הרצ אלצו כ"ע (ונאור רציעי פ' כ"ט) צו"הלס יס ווי שכתב שהיא
עלם רוחני ולא פירש ווי הוא הכותב יראה סיכוין אל זה החקיד צעל
חוצות הלצנות צוקוס הזה:

שער עצודת ה' ריט פ"ג. ונשצרא האדם ודצרים טונים זה וזה.
וטצעים ונחצרים זה על זה. ונחעלומים זה הפך זה והס כפשו
וגופו

וגופו וכו'. עכ"ל. זה לשון הפרשן צעל פת לחם. שוכים זה וזה. שזה גשמי וזה רוחני. ונתגזרים זה על זה. שטבע הגוף לנשוק אחר הגשמיים וטבע הנפש נושך אחר הרוחניות וכו'. ונתעלמים. שזה נשתוקק לחוודת הגשמיים ונתעלם בהם וזה נשתוקק לתשוקת הרוחניות ונתעלם בהם. עכ"ל. אזל לא בן דעתי בכל פירושו זה גם טעות נפל בכל הדפוסים כאשר ארלך. זה לשון החסיד הנוחזר צעור הצניחה פ"ד. השתכל וחסוד צטרסי חזרו הכראים. רולה לוור כפשו וגופו תראה גוף האדם נוורכז וייקודות חלוקים. וטבעים שאינם דומים. חזרם הצורא יתעלה בגבורתו וקשרם בחכמתו והתחזר ונהם גוף עוונד ונתאחד צמראיתו. ונתחלק צטצעיו. עכ"ל. וזה כוונת הנוחזר צאורו ושתכרל האדם וידגרים שוכים זה וזה ירלה לוור על היקודות חלוקים שגוף האדם וכן ויה שאור וטבעים ונתגזרים זה על זה ירלה לוור על כל טבע וטבע שצכל יקוד ונהארבעה יקודות שהוא חלוק וטבע יקוד חזירו ככל אשר יאור צעור הצניחה אשר ערכתיו לעיניך. ונה שאור ונתעלמים זה הפך זה והם כפשו וגופו. הנה אך צכאן ידבר ונתפס והגוף ואך על זה יקוב קיום לשונו והם כפשו וגופו כי טעות נפל צדפוסים שאות ת' ון המלה „ונתעלמים" הוא טעות ונגונה הנוער את עיני הקוראים ונלראות אור הכוונה האונייתית. וכל"ל „ונועלמים" פי' נתחזר האדם וטעי עלמים שכל אחד הוא הפך חזירו עלם השני והם כפשו וגופו. וכן זכיתי לרא' צלשון ערצי צצית עקד הספרים צקרית פאריו צז"הלס „וגואור מתצאדא" וסי נהסא וגסוה כי כן ישאר הנולות וגואור ונתלאלד ונלשון ערצי ללשון הקדש ונועלמי' זה היפך זה לא ונתעלמים וככל הכ"ל: (צהקכוות החכס הגדול כוהו' שלמה וווק צפאריו):

שער הצניחה פ"ה. וכן שאר החכמה צשאר הצריאות זה לשון חוצות הלצצות צלשון ערצי הנוולא צפאריו וכדלך קר אלחכמה צקאר וכלוקאת ופתרון המלה קר צלשון ערצי הוא „קוד" צלשון הקדש א"כ ל"ל וכן קוד החכמה צשאר הצריאות וכו'.

שער עזודת ה' פ"ד. ונהם ונלוות הלצצות והאצרים יחדו כיחוד הלשון עם הלצ פ"י. שלא ידבר אחד צפה ואחד צלצ (נוכות הלצצות) אזל זה לשון הערצי (צחוצת הלצצות הנוולא צפאריו) „כיחוד הלשון עם הלצ" „נתל תוחיד אללה צאלקלצ ואללקאן" וזה לך פתרונו כיחוד ה' צלשון ולצ שלם והנה כי כן נראה שכן לריך להיות הגירסא כיחוד ה' צלשון ולצ:

